

Нони ҳаррӯза

7-8

Ба шумо ёрӣ мерасонад:

- * Навиштаҳоро мунтазам хонед*
- * Дар бораи Каломи Худо мулоҳиза кунед*
- * Дониши оқилона ба даст оред*
- * Иҷро кардани дарсҳои омӯхташуда, дар ҳаёти ҳаррӯза*

Дар муқаддима:

- 1 Номаи ҳаввории Петрус
- Китоби Хуруҷ
- 2 Номаи ҳаввории Петрус
- Забур 61-62

07 2024

«Андешаҳои дил аз они одам аст, вале ҷавоби забон аз ҷониби Худовандаст». (Масалҳо 16:1)

Номаи якуми ҳаввории муқаддас Петрус

Вақте ки мо барои Масеҳ азоб мекашем

Табиатан одам хомӯшона азоб намекашад. Ин изҳорот хусусан вақте муҳим аст, ки шахс мефаҳмад, ки ӯ беайб азоб мекашад. То он ки хомӯшона ба нобасомониҳои тақдир тоб оварад, ба одам касе лозим аст, ки ӯро ба ин равона кунад.

Барои аввалин масеҳиён, ки дар қаламрави Турсияи ҳозира зиндагӣ мекарданд, ва онҳое, ки танҳо барои масеҳӣ буданашон азоб кашиданд, ин «шахс» Ҳаввории Петрус буд. Одами азоб мекашида, муҳточи фаҳмидани маънои занҷирҳои худ мебошад. Ва Петрус маънои онро медиҳад. Масалан, масеҳиён ба ҳокимияти давлатӣ эҳтиром зоҳир намуда, тарзи ҳаёти солим мебуданд, дидани тарзи ҳаёти солими некӯкор, ин подоши ҷавоби «даҳони мардуми беандеша» мебошад. (2:15).

Лекин қонони масеҳӣ, ки шавҳарони беимон доранд, метавонанд бо намунаи ҳаёти худотарсии худ, ба наҷоти онҳо саҳм гузоранд (3:1,2).

Петрус он қадар дур намеравад, ки одамонро ба азобҳо даъват кунад, чуноне ки диндорон дар асрҳои минбаъда амал мекарданд. Бо вучуди ин ӯ мегӯяд: «агар дар ҳақиқи шумо ба хотири исми Масеҳ бадгӯи кунанд, хушо шумо» (4:14).

Дар муҳити зидди масеҳиён, дар нимаи асри 1, ба имондорон лозим набуд, ки таъкиботро ҷустуҷӯ кунанд, таъкибот ҳудаф аз онҳо пеш мегузашт. Ҳавворӣ ба онҳо таълим медод, ки ҳудро қурбонишуда фикр накунад, балки аз шароити номуносиб истифода бурда, ба атрофиён нишон диҳанд, ки аслан масеҳиён кӣ ҳастанд, онҳо пайравони Исо ҳастан.

Мавзӯ

Масеҳиёне, ки дар панҷ музофоти империяи Рум зиндагӣ мекунанд, дар Осиёи Хурд (ҳозира ғарбии Туркия), барои имони худ ба Масеҳ, ба таъкиботи саҳт дучор мешуданд. Румиён дигар масеҳиятро мисли як шоҳи дини яҳудӣ медонистанд, ки доштани мақоми динӣ иҷозат буд. Аз ин рӯ, мақомоти давлатӣ, масеҳиёнро маҷбур карданд, ки фарҳанги румӣ ва ҳудоёни онҳоро қабул кунанд, ки дар бораи миссия шаҳодат надиданд. Риоя кардани ин талабот боиси таҳдидҳо, мусодираи молу мулк, поғромҳо ва ҳатто қатлҳо гардид.

Петрус ин номаро навишта умед дошт, ки имондоронро дастгирӣ ва илҳом бахшад. Барои ин, ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки қурбонии Масеҳ ва абадият, чӣ маъно дорад: «на бо фидияи нукра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле, ... балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ» (1:18,19).

Дар бораи ин, ҳавворӣ, масеҳиёро ба тарзи рости ҳаёти солим даъвад мекунад, ки Худо онҳоро ба ин даъват кардааст. Онҳо бояд мақомоти мавҷударо эҳтиром кунанд, аммо барои дифоъ ба имони худ омода бошанд.

Муаллиф ва саннаи навиштан

Нома бо забони юнонии шево навишта шудааст. Ин ҳайратовар аст, ки онро як моҳигири оддии яҳудӣ навиштааст. Петрус муайян мекунад: «ба воситаи Силвонус ба шумо мухтасар навиштаам» (5:12).

Аён аст, ки суханони Петрусро Силвонус «сайқал дода» буд, ки ӯ ҳамон ҳамроҳи ҳаввориҳои Павлус дар сайёҳатҳо дар вилоятҳои юнонизабон буд (Аъмол 15:22).

Шояд ин нома дар замони таъқиботи «ғайрирасмӣ» - и маҳаллӣ, бар зидди пайравони Масеҳ навишта шудааст, дар аввали солҳои 60 – ум. Ё пас аз он, ки император Нерон масеҳиёро дар оташ задани Рум дар соли 64 – ум айбдор кард.

Чои амалҳо

Дар кучо навишта шудани ин нома дақиқ маълум нест. Петрус аз калисои Бобил салом мерасонад (5:13), шояд шаҳри ҳамном Ироқ ё Мисрро дар назар дошт. Бо вучуди ин, мумкин аст, ки ин як номи махфӣи Рум буд. Пас аз солҳои 70 – ум вақте ки румиён Ерусалимро хароб карданд, яҳудиён Румро Бобил номиданд, ки дар байни ин ду империяи тавоно барои сарват ва ифлосияшон қиёс карда, ин чунин барои он, ки онҳо ҳам Ерусалимро запт карда маъбадро вайрон карданд.

1 Петрус 1:1-12

1 Петрус, ки хаввориИ Исои Масеҳ аст, ба ғарибоне ки дар вилоятҳои Понтус, Галотия, Каппадокия, Осиё ва Битуния пароканда мебошанд, 2 Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод. 3 Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон, моро аз нав ба вучуд овард барои умеди зинда, 4 Барои мероси бефано, пок ва пажмурданашиаванда, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст, 5 Ки бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешавад барои наҷоте ки муҳайё шудааст, то ки дар замони охир ба зухур ояд. 6 Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке андӯхгин мешавад. 7 Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фанӣ мебошад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зухури Исои Масеҳ холис ба миён меояд. 8 Шумо Ёро на-

да дӯст медоред, ва агарчи Ёро ханӯз надидаед, ба Ё имон меоваред ва бо шодмонии мо-локалом ва пур аз ҷалол шодӣ мекунед 9 Ва ба мақсади имони худ, яъне ба наҷоти ҷонҳотон ноил мешавад. 10 Тафтишот ва тадқиқоти анбиё ба ҳамин наҷот тааллуқ дошт, ва онҳо файзеро, ки барои шумо таъин шуда буд, пешгӯӣ кардаанд. 11 Онҳо тадқиқ намудаанд, ки кадом ва чӣ гуна замонро Рӯҳи Масеҳе ки андаруни онҳо буд, нишон додааст, вақте ки Он аз уқубатҳои Масеҳ ва аз ҷалоле ки баъд аз он фаро хоҳад расид, пешакӣ хабар меод. 12 Ба онҳо ошкор шуда буд, ки на ба худашон, балки ба мо хизмат кардаанд дар хусуси он чи ҳоло ба шумо мавъиза шудааст ба воситаи онҳое ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо башорат додаанд, яъне он чи, ки фариштагон меҳоҳанд андарунаш назар андозанд.

Умеди зинда, мерос ва начот

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Аввалин номаи худро, ҳавворӣ барои рӯҳбаландии масеҳиён менависад. Петрус, пеш аз ҳама, Худоро ҷалол медиҳад. Ба имондорон тавассути Исои Масеҳ ҳаёти нав, умеди зинда ва мероси зинда пажмурданашиаванда расонида шудааст (оят.1-4). Сипас онҳоро даъват мекунад, ки ҳатто дар вақти ранҷу азоб шодӣ кунанд. Ба воситаи душвориҳо, Худои Қодир ҳақиқати имони масеҳиёро месанҷад ва онҳоро ба начот мебарад. Начот – мақсади имон аст. Дар бораи ин пайғомбарони аҳди қадим эълон мекарданд (оят.5-12).

Хислати Худо:

(оят.3,4) Худованд ба мо умеди зинда ва мероси пажмурданашиавандаро дар осмон додааст. Ҷаҳони гирду атроф ба мо танҳо «арзишҳо» ва лаззати муваққатино пешкаш мекунад. Чиро шумо интиҳоб мекунад? Аз чӣ шумо вобастаед?

Дарсҳои Худо:

(оят.8-12) Гирандагони ин нома Исоро бо ҷашмони худ надидаанд, лекин хушхабарро шунида, Ёро дӯст доштаанд ва аз шодии ифоданашиаванда пур шуданд. Ин хабар дар бораи Масеҳ аз ҷониби пайғамбарон бодикқат тафтиш карда шудааст, ки азобу уқубат ва ҷалали минбаъдаи Исоро пешгӯӣ карда буд.

Дуо: Худовандо ба мо ёрӣ расон, ки дар ин дунёи ғариб зиндагӣ кунем, ва барои ҷалоли Инчили То, ба азобу уқубат тобоварем. Омин.

1 Петрус 1:13-25

13 Бинобар ин, камари акли худро маҳкам баста ва хушбӯр шуда, ба файзе ки дар вақти зуҳури Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд, комилан умедвор бошед. 14 Ҳамчун бачагони фармонбардор, ба ҳавасҳои пештарае ки дар вақти нодонии худ доштед, мувофиқат накунед, 15 Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, 16 Зеро ки навишта шудааст: «Муқаддас бошед, чунки Ман муқаддас ҳастам». 17 Ва агар шумо Ёро Падар меҳонед, ки бе рӯйбинӣ ҳар касро аз рӯи аъмолаш доварӣ мекунад, пас замони ғурбати худро бо худотарсӣ бигзаронед, 18 Чун медонед, ки шумо на бо фидияи нуқра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле ки аз падарони худ мерос гирифтаед, 19 Балки бо Ҳуни гаронбаҳои Масеҳ, ҳамчун барраи беайб ва пок, 20 Ки пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ таъин шуда буд, лекин дар замони охир барои шумо зоҳир шудааст, 21 Ки ба воситаи Масеҳ шумо ба Худое имон овардед, ки Масеҳро аз мурдаг-

он эҳё кард ва ба Ё ҷалол бахшид, то ки шумо ба Худо имон ва умед дошта бошед. 22 Чун ҷонҳои худро бо итоати ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои бародардӯстии бериё пок кардаед, доимо якдигарро аз самими қалб дӯст бидоред, 23 Ҳамчун касоне ки аз нав ба вучуд омадаед на аз тухми фанӣ, балки аз тухми бефано, ба василаи каломи Худо, ки зинда аст ва то абад боқист. 24 Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва ҳар ҷалоли одамӣ — мисли гули алаф; алаф хушк мешавад, ва гули он мерезад; 25 Аммо каломи Худованд то абад боқист. Ва ин аст он каломе ки ба шумо мавъиза шудааст.

Хаёти муқаддас ва муҳаббати самимӣ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ҳамчун одамоне, ки тава-
ссути Хуни қурбонии Исои
Масеҳ наҷот ёфтаанд, мо бояд
тарзи зиндагӣ дошта бошем.
Ки аз он чизе пеш аз имон
оварданамон комилан фарқ
кунад. Мо бояд аз мавҷудияти
бемаънӣ ва зишт даст кашида,
тамоми умед ва имони худро
ба Ё гузошта, бо тарс пеши
Худо зиндагӣ кунем (оят.
13,21).

Худо абадист бинобар ин
Каломи Ё, ки наҷоти мо бар он
асос ёфтааст, абадӣ аст. Масе-
ҳиёне, ки тавассути Каломи
Худо аз нав тавалуд шудаанд,
даъват карда мешаванд, ки ба он
пайравӣ кунанд, то якдигарро
дӯст доранд (оят.22-25).

Хислати Худо:

(оят.17) Худо – Падари мост,
мувофиқи марҳамати бузурги
Ё, ки моро аз нав ба дунё
овард (оят.3). Аммо Ё ҳамчу-
нин Доварӣ мост далели он, ки
8 мо ҳукуки Худоро, Падар
номиданро гирифтаем, маънои
онро надорад, ки довариҳои оди-
лонаи Ё аз мо мегузарад. Аз ин

рӯ, мо бояд равшан дарк кунем,
ки мо дар ин ҷаҳон бегонаем ва
бо тарси Худованд зиндагӣ
кунем.

Дарсҳои Худо:

(оят.22) Муҳаббат ба барода-
рону хоҳарони имондор, ки
аҳамияти он китобҳои Аҳди
Қадид борҳо таъкид шудааст,
бо итоат кардан ба ҳақиқати
хушхабар оғоз меёбад. Танҳо
онҳое, ки ба он итоат меку-
нанд, метавонанд наздикони
худо бо дили пок дӯст доранд
ва дар покӣ зиндагӣ кунанд.

Дуо: Худои муқаддас, мо
ба ту таваккал мекунем ва
тамоми умеди худро ба Ту
мегузорем. Мо барои покӣ ва
муҳаббат ба ҳамдигар саъю
кӯшиш хоҳем кард. Ба мо дар
ин кӯмак расон. Омин.

1 Петрус 2:1-10

1 Пас, ҳар кина ва ҳар мақр ва риё ва ҳасад ва ҳар бадгӯиро аз худ дур карда, 2 Чун кӯдакони навзод муштоқи шири поки калом бошед, то ки аз он барои наҷот нашъунамо ёбед, 3 Агар ҳақиқатан чашидаед, ки Худованд некӯст. 4 Ва чун наздик мешавед ба Ў, яъне ба санги зиндае ки одамон рад карданд, вале Худованд онро баргузид ва гаронбаҳо мешуморад, 5 Худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ ҳонаи рӯхонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед, то ки қурбониҳои рӯхонии мақбули Худоро ба василаи Исои Масеҳ тақдим кунед. 6 Зеро ки дар Навишта гуфта шудааст: «Инак, Ман дар Сион санги зовия мегузорам, ки баргузида ва гаронбаҳост; ва касе ки ба Он имон оварад, хичил наҳаҳад шуд». 7 Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост, аммо барои беимонон сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст, 8 Ва санги пешпо ва саҳраи васваса, зеро ки онҳо, ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо меҳӯранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд. 9 Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти Ў, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед, — 10 Шумо, ки як вақте қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале ҳоло ба он ноил шудаед.

«Муштоқи шири поки калом бошед»

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Масеҳиён касоне ҳастанд, ки ба назди Исо омада, «мазза» - и Каломи Худоро чашиданд. Онҳо «сангҳои зинда» шуданд, ки бо Масеҳ пайвастанд, «санги гӯшае», ки аз он «ҳонаи ибодат» - и ҳақиқӣ, яъне калисо сохта мешавад. Ҳамин тавр, барои имондорон, Исо ганҷест, лекин барои беимонон сабаби пешпо ва васваса аст (оят. 9-10). Хоҳиши Худо ин аст, ки ин ҳақиқати аҷиб ҳамеша, дар мо намоён бошад (оятю 9-10).

Хислати Худо:

Оят.4. Исоро одамон рад карданд ва куштанд, аммо Ў эҳё шуд ва имрӯз ҳаёти Худро ба онҳое, ки ба Ў имон оварданд медиҳад. Биёед ҳаррӯза ба Ў талош кунем, ба он касе, ки нуқтаи аввали имон ва ҳаёти нави мо гардид!

Дарсҳои Худо:

Оят.9-10 Чаҳони атрофи мо аксар вақт, ба масеҳиён безътиной мекунам. Вале мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худои Таоло бо марҳамати Худ, моро ба сӯи Худ даъват кардааст, то ки мо табиати Ёро ба ин чаҳон ошкор кунем! Ҳеҷ имтиёзи бузургтаре нест ва рисолати бошарафтар аз ин нест!

Дуо: Худои Муқаддас, шукр мегӯем, ки ба мо супориши нав додаи, барои ҳаёти ҷовидонӣ ва ба мо хизмати миссиявӣ супоридаи. Омин.

1 Петрус 2:11-25

11 Эй маҳбубон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳочирон, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои чисм, ки бар зидди чон қиём мекунанд, парҳез намоед. 12 Ва дар миёни халқҳо умри некӯкорона ба сар баред, то ки онҳо ба ҷои он ки дар ҳақи шумо ҳамчун бадқирдорон бадгӯй кунанд, аъмоли некатонро дида, Худоро дар рӯзи тафаққуд ҳамду сано хонанд. 13 Пас, ба хотири Худованд ба ҳар сарвари одамӣ итоат намоед: хоҳ ба подшоҳ, ҳамчун ҳокимияти оӣ, 14 Хоҳ ба ҳокимон, ҳамчун касоне ки аз ҷониби вай фиристода мешаванд, то ки ҷинояткоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро тақдир кунанд, — 15 Зеро чунин аст иродаи Худо, то ки мо бо некӯкориҳои худ даҳони ҷаҳолати мардуми беандешаро маҳкам кунем, — 16 Ҳамчун касони озод, на ҳамчун касоне ки аз озодӣ барои рӯпӯш кардани бадӣ истифода мебаранд, балки ҳамчун бандагони Худо. 17 Ҳамаро ҳурмат кунед, бародариро дӯст доред, аз Худо тарсед, подшоҳро иззат кунед. 18 Эй хизматгорон, бо камоли тарс ба оғоёни худ итоат намоед, на танҳо ба оғоёни нек ва фӯрӯтан, балки ба оғоёни саҳтгир низ.

19 Зеро савоб аст, ки кас агар аз рӯи вичдон ба хотири Худо андӯхгин шуда, ноҳақ уқубат кашад. 20 Зеро ҷи фаҳре ҳаст агар шумо барои қирдори бад шаллоқ хӯрда тоқат кунед? Аммо агар барои некӯқорӣ уқубат кашида тоқат кунед, ин мақбули Худост. 21 Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед, ҷунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз пай ӯ равона шавед: 22 Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар забонаш мақре набуд; 23 Гирифтори бадгӯй гардида, Ӯ ҷавобан бадгӯй намекард; азоб кашида, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд; 24 Ӯ шахсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем: шумо аз ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтед. 25 Зеро ки шумо мисли гӯсфандони гумшудае будед, лекин ҳоло сӯи Ҷӯпон ва Нозири ҷонҳои худ баргаштаед.

Ҳамчун бандагони Худо зиндагӣ кунед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Бо вучуди он, ки масеҳиён бегонанон ва ғарибон дар ин ҷаҳонанд, онҳо бояд ба ҳокимиятҳои заминӣ итоат кунанд, зеро инро Худо меҳақад. Бандагон бояд ба оғоёни худ итоат кунанд, ва вазифаи худро софдилона ба ҷо оваранд (оят.11-20). Намунаи чунин итоаткорӣ Исои Масеҳ аст (оят.21-25).

Дарсҳои Худо:

Оят. 13-15. Мо бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунем, аз ҷониби Ҳаққи Таоло мукаддас карда шуда, ба ин восита итоаткории худро ба Худованд нишон медиҳем. Аммо ин ҳушёрӣ рӯҳониро талаб мекунад, то ба ҳокимияти заминӣ бештар аз Худо хизмат накунем. Биёед дар ҳаққи роҳбарони мамлакат амон дод кунем, то овози Худо роҳбаронаванд (1 Под. 15:22-24).

Оят. 18-25 Зиндагӣ дар ҷаҳони бад ва бо дучори мушкilotи иҷтимоӣ, иқтисодӣ ё сиёсӣ, масеҳиён аксар вақт дучори азоб мегарданд. Агар ин азоб оқибати гуноҳи худ онҳо набояд, ин ба Худо писанд аст.

Дуо: Худои Мукаддас, мо дар ҷаҳони торик зиндагӣ мекунем! Ба мо ёрӣ расон, ки рӯҳан хирадманд ва фуроҳан бошем. Омин.

1 Петрус 3:1-12

1 Ҳамчунин шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, то ки, агар баъзе аз онҳо мутеи калом набошанд, ба воситаи рафтори занон бе калом тобеъ гарданд, 2 Вақте ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд. 3 Бигзор зебоии шумо на ороиши зоҳирий: гесӯ бофтан, зевари тилло бастан ё либосҳои зебо пӯшидан, 4 Балки одамияти ботинии самимӣ дар рӯҳи ҳалиму сокити бефано бошад, ки ин дар назари Худо гаронбаҳост, 5 Чунон ки як вақте занони муқаддас низ худро бо умед бастан ба Худо оро медоданд ва мутеи шавҳарони худ буданд, 6 Ба монанди Соро, ки ба Иброҳим итоат намуда, ўро оғо меномид; шумо фарзандони вай ҳастед, модоме ки некӣ мекунед ва аз ҳеч тарсе музтариб намешавед. 7 Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар ҳастанд, бо-мулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсонӣ

ҳамфикр, ҳамдард, бародар-дӯст, бошафқат, меҳрубон ва фурутан бошед; 9 Дар ивази бадӣ, бадӣ накунед, ё дар ивази лаънат, лаънат нагуёед; баръакс, баракат диҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват карда шудаед, ки вориси баракат гардед. 10 Зеро, касе ки ҳаётро дӯст медорад ва меҳоҳад рӯзҳои нек бинад, бигзор забонашро аз бадӣ нигоҳ дорад, ва лабҳояшро аз гуфтори макромез, 11 Аз бадӣ дур шавад ва некӣ кунад, талабгори озоиштагӣ шавад ва дар пайи он бошад, 12 Чунки чашмони Худованд сӯи одилон ни-гаронида шудааст, ва гӯшҳои Ӯ — сӯи дуои онҳо, аммо рӯи Худованд ба муқобили бад-корон аст.

Насиҳат ба занон, шавҳарон ва ба калисо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Занони – масеҳӣ бояд ба шавҳарони худ итоат кунанд, ҳатто агар онҳо ба Каломи Худо итоаткор набошанд. Ин гуна мардон бо дидани рафтори худотарсии занонашон метавонанд ба Худо имон оваранд. Шавҳарони имондор бояд дар бораи занҳои худ ғамхорӣ кунанд ва бо эҳтирому муҳаббат муносибат кунанд (оят.1-7).

Масеҳиён даъвад карда мешаванд, ки якдигарро ҳамчун бародарону хаҳарон дар Худованд дӯст доранд, неки кунанд ва аз бадӣ дур шаванд (оят. 8-12).

Хислати Худо:

Оят. 12. Худои Таоло некӯ-коронро мебинад ва дуо-ҳояшонро мешунавад. Аз ин рӯ, касоне, ки ба Худо имон доранд ва дар назди Ӯ поканд, ҳеҷ ҷои тарсе надоранд.

Дарсҳои Худо:

Оят. 7 Шавҳарони имондор бояд занони худро ғамхорӣ ва эҳтиром кунанд, ҳамчун ба ворисони файз ва муҳаббати Ху-

до. Агар шумо ҳамсарони имондор бошед, аввал шуда муҳаббат ва ғамхориҳои худро нисбат ба ҳамсаратон зоҳир мекунед, бе интизорӣ ва бе талаби итоат аз вай?

Оят. 8-9. Аъзоёни ҷамоат даъват шудаанд, ки ба ҳамдигар бо муҳаббат, фурутанӣ ва меҳрубонӣ хизмат кунанд. Бо нишон додани муҳаббате, ки Исо ба воситаи марғу қурбонии Худ дар салиб ба мо дода аст. Масеҳиён инчунин бояд он-ҳоеро, ки ба онҳо зарар мерасонанд, баракат диҳанд.

Дуо: Эй Худованд! Ту муҳаббат ҳасти. Ташаққур ба Ту барои файзу марҳамат. Ба мо кӯмак кун, ки бо муҳаббати Ту ҳамаи одамонро дӯст дорем. Омин.

1 Петрус 3:13-22

13 Ва кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар шумо дар некӯ-корӣ ғаюр бошед? 14 Лекин агар барои адолат уқубат кашед, хушо шумо; аз воҳимаи онҳо натарсед ва музтариб нашавед. 15 Худованд Худоро дар дилҳои худ такдис намоед; ҳамеша тайёр бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо дар бораи умедатон ҳисоб талаб кунад, бо фурутанӣ ва эҳтиром ҷавоб диҳед: 16 Бигзор вичдони шумо пок бошад, то онҳое ки рафтори некотонро дар Масеҳ мазаммат менамоянд, бо он чи шуморо бадгӯй мекунанд, шарманда шаванд. 17 Зеро, агар мутобиқи иродаи Худо бошад, барои аъмоли нек уқубат кашидан беҳтар аст аз он ки кас барои аъмоли бад уқубат кашад, 18 Чунки Масеҳ низ, барои он ки моро сӯи Худо оварад, як бор барои гуноҳҳои мо уқубат кашид, яъне одил барои золимон ба ҳасби ҳисм кушта шуд, аммо ба ҳасби рӯх

14

зинда гардид, 19 Ва дар рӯх ӯ рафта, ба арвоҳе ки дар зиндон буданд, мавъиза намуд. 20 Онҳо

пештар беитоат буданд, вақте ки Худо, дар айёми Нӯҳ, пурсаброна интизорӣ мекашид, ҳангоме ки киштӣ сохта мешуд, ки дар он мардуми каме, яъне ҳашт нафар, аз об наҷот ёфтанд. 21 Ва тимсоли он таъмид аст, ки на шустани нопокии ҳисм, балки ба зимма гирифтани вичдони пок аст ба ҳузури Худо, ки ҳоло моро низ ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад, 22 Ки Ӯ ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишастааст ва фариштаҳо ва ҳукуматдорӣҳо ва қудратҳо мутеи Ӯ шудаанд.

Барои ҳақиқат азоб кашидан

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Масеҳиён бояд барои некӣ кӯшиш кунанд ва аз ранҷу азоб натарсанд. Ин маҳрумиятро барои атрофиёнамон гувоҳи равшан нест. Ки мо имондорон дар ҷаҳони бад буда, тарзи ҳаёти одилро пеш мебарем (оят 13-17). Исо азоб кашид ва дар салиб мурд, то ба мо наҷот диҳад. Худои Таоло Ёро эҳё кард, то ки Исо бо Ё подшоҳӣ кунад ва ба мо кӯмак кунад, ки одамоне бошем, ки барои адолат кӯшиш кунем (оят.18-22).

Хислати Худо:

Оят. 19-20. Бо эҳё шуданаш Исо бар бадӣ ғалаба кард. Ба воситаи қурбонии кафорати Худ, Ё пирӯзии Худро ба ғариштагони афтода низ эълон кард. Аз ин рӯ, муҳим нест, ки душманони мо, то чӣ андоза боқувватанд. Зеро онҳо аллакай аз ҷониби Масеҳ мағлуб шудаанд. Аксар вақт мо душманони худро хушбахту обод мебинем. Аммо ин, на дар бораи беқувватӣ ё бе парвоии Масеҳ аст, балки аз пурсабрии Ё шаҳодат медиҳад. Чунон ки

дар айёми Нӯх, танҳо чанд нафаре наҷот ёфта буданд, имрӯз ҳам, кам одамоне мебошанд, ки имони худро нигоҳдоранд, мо бояд ғамхориҳои онро кунем, то имони худро гум накунем. Оят.22. Дар тарафи рости Худо нишаста, Исо бар тамоми қувваҳои рӯҳонӣ ҳукмрон аст. Пас дар Ё пирӯзӣ низ аз онҳо мост! Одамоне, ки масеҳиёнро таъқиб мекунанд ва он қувваҳои бадӣ, ки дар паси онҳост моро мағлуб карда наметавонанд. Аз ин рӯ, ҳангоми идомаи корҳои нек, мо набояд рӯҳафтода шавем ва дар тарсу ҳарос бошем.

Дуо: Худовандо ба мо кӯмак кун, то дар азобу уқубат сабр кунем, то иродаи Ту иҷро шавад. Омин.

1 Петрус 4:1-11

Биносозони меҳрубон

1 Пас, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби чисм укубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби чисм укубат кашад, дигар гуноҳ намекунад, 2 То ки боқии умри чисмониро на аз рӯи ҳавасҳои одаим, балки мувофиқи иродаи Худо ба сар барад. 3 Шумо дар замони гузашта ба андозаи кофӣ мисли халқҳо рафтор кардаед, ба нопокиҳо ва ҳавасҳо, ба ма-стигарӣ, ба ифроткорӣ дар хӯрдан ва нӯшидан ва ба бутпарастии зишт дода шудаед. 4 Ба ҳамин сабаб онҳо мутахайир мешаванд, ки шумо бо онҳо дар ҳамон фиску фучур иштирок надоред, ва дар ҳаққи шумо бадгӯй мекунанд; 5 Онҳо ба Худое ки тайёр аст зиндагон ва мурдагонро доварӣ кунад, ҳисоб хоҳанд дод. 6 Зеро барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода шудааст, то ки онҳо ба ҳасби чисм ба тариқи одамизод ба доварӣ дучор гардида, вале ба ҳасби рӯҳ ба тариқи Худо зиндагӣ кунанд. 7 Аммо фарҷоми ҳама чиз наздик аст. Пас бомулоҳиза ва барои дуо хушёр бошед. 8 Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад; 9 Якдигарро бешиквуаи шикоят меҳмоннавозӣ кунед; 10 Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи бахшоише ки ёфтаед, ҳамчун муваккалони неки файзи гуногуни Худо хизмат кунед. 11 Касе агар суҳане ба забон ронад, бигзор ҳамчун суҳанони Худо ба забон ронад; касе агар хизмат кунад, бигзор мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунад, то ки дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки Ӯро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исо бегуноҳ буд, укубат кашида гуноҳҳои моро ба гардани Худ гирифт. Бо донишҳои ин, масеҳиён бояд тарзи ҳаёти пешини худро тарк кунанд ва кӯшиш кунанд, ки иродаи Худоро иҷро кунанд. Барои ҳамин ҷаҳон моро масҳара хоҳанд кард ва аз мо нафрат хоҳанд дошт. Бо вучуди ин, ва барои имондорон муҳим аст, ки дарк кунанд, ки доварии Худо наздик аст, ва ба Худованд дуо гӯянд ва ба якдигар бо муҳаббат хизмат карданро давом диҳанд. Ва он гоҳ, Худои Таоло тамоми ҷалолро ба даст хоҳад овард (оят.1-11).

Дарсҳои Худо:

Оят. 7,8. Вакте ки рӯзи бозгашти Масеҳ наздик мешавад, ранҷу азоби масеҳиён афзоиш хоҳад ёфт. Аз ин рӯ, мо бояд монда нашуда хушёр бошем, дуо гӯем ва дар ҳақиқат ҳамдигарро дӯст дорем. Дуо ва муҳаббат метавонад ҷамъомадҳои моро муттаҳид созад, то ҳама душвориҳои паси сар кунад ва ғолиб ояд.

Оят. 9-11. Мо даъват шудаем, ки «биносозони хуби гуногуни файзи Худо» бошем. Чӣ тавре ки воиз на андешаҳои худро, балки Каломи Худоро менависад. Одамоне, ки ба Худованд хизмат мекунанд, бояд хизмати худро бо қувват ба ғайрате, ки Худо ба онҳо ато кардааст, анҷом диҳанд. Саъю кӯшиш ва истеъдодҳои моро дида, одамон метавонанд ба мо ҳамду сано гӯянд, аммо агар мо ҳамчун бандагони нек ва содиқи Худованд хизмат кунем, ва донем, ки тамоми ҳамду сано аз онӣ Ӯст.

Дуо: Худовандо ба ҳамаи аъзоёни ҷамъомади мо кӯмак кун, то ба ҳамдигар бо муҳаббат хизмат кунанд ва барои бозгашти Ту омода бошанд. Омин.

1 Петрус 4:12-19

Пеш аз оташи азоб

12 Эй маҳбубон! Аз озмоиши оташе ки барои имтиҳони шумо фиристода мешавад, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи ачибе ба шумо рӯй дода бошад, 13 Балки, модоме ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ӯ низ ба вачд оед ва хурсандӣ кунед. 14 Агар дар ҳаққи шумо ба хотири исми Масеҳ бадгӯӣ кунанд, хушо шумо, чунки Рӯҳи ҷалол, Рӯҳи Худо бар шумо қарор мегирад: онҳо Ӯро хорӣ медиханд, лекин шумо ҷалол медиҳед. 15 Бигзор ҳеҷ яке аз шумо ҳамчун қотил, ё дузд, ё бадкирдор, ё фузул уқубат нақашад; 16 Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ уқубат кашад, бигзор хичил нашавад, балки барои чунин қисматаш Худоро ҳамду сано хонад. 17 Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас фарҷоми онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ гуна хоҳад буд? 18 Ва агар одил базӯр наҷот меёфта бошад, пас оқибати осӣён ва гуноҳкорон чӣ хоҳад буд? 19 Пас, онҳое ки бар тибқи иродаи Худо уқубат мекашанд, бигзор ҷонҳои худро ба Офаридагори амин супоранд ва некӣ кунанд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исо барои мо азоб кашид. Аз ин рӯ, ки мо чун пайравони Ӯ ба азобу уқубатҳо тоб меорем, набояд ба назари мо аҷоиб намояд. Мушкilot ва душворихое, ки мо ба хотири Масеҳ тоб меоварем нишон медиҳанд, ки мо халқи Худо ҳастем ва ба иштироки оянда, дар ҷалоли Худованд, дар рӯзи бозгашт, Ӯро ҷалол медиҳем (оят. 12-14).

Мо набояд кӯшиш кунем, ки ранҷу азоб барои имонамон ба Масеҳ дури ҷӯем. Мо бояд худро пурра ба Худо супорида ба Ӯ таваккал кунем ва қорҳои некро давом дода, номи Худоро ҷалол диҳем (оят. 15-19).

Хислати Худо:

Оят. 14-16. Худои Таоло Рӯҳи ҷалоли Худро ба онҳое мефиристад, ки барои исми Масеҳ азоб мекашанд. Ӯ ба онҳо кӯмак мекунад, ки дар поки зиндагӣ кунанд, на дар гуноҳ. Бо донишани ин, биёед дар баробари ранҷу азобҳо ба хотири Худованд тоб оварда, хичилу ноумед нашавам. Биёед ба ин душворихо ҳамчун фурсате назар кунем, ки аз ҳузури Худо дар ҳаёти худ бештар лаззат барем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 18. Наҷот – чизи арзон нест! Ин неъматӣ бебаҳост, ки мо онро танҳо бо воситаи даст кашидан аз хоҳишҳои нафсонӣ ва бутҳои худ ёфта метавонем. Зарур аст, ки худро аз башорати бардурӯғ, ки сарват ва нашъунаморо ваъда медиҳад, дур нигоҳ дорем. Хушхабаре ҳақиқӣ, натавонем дар бораи файзи Худо сухан меронад, балки инчунин бояд салиби худро бардошта, ба Масеҳ пайравӣ кунем. Шумо имрӯз бо кадом башорат зиндагӣ мекунед?

Дуо: Худоё мо ба Ту ташаккур меҷӯем, ки ба мо қобилияти дар вақти ба исми Исо ранҷу азоб кашидан, шодӣ қарданро додаи. Омин.

1 Петрус 5:1-14

1 Аз пирони шумо хошиш-
мандам ман, ки низ пир ва
шоҳиди укубатҳои Масеҳ
ҳастам, ва шарикӣ ҷалоле
хоҳам буд, ки бояд ба зухур
ояд: 2 Рамаи Худоро, ки назди
шумост, бичаронед ва ба он
назорат кунед, на ба таври
мачбури, балки ба таври
ихтиёри, чунон ки мақбули
Худост, ва на аз барои тамаи
нангин, балки аз сидқи дил, 3
Ва на ҳамчун касоне ки бар
мероси Худо ҳукмронӣ мекун-
анд, балки ба рама намунаи
ибрат нишон диҳед, — 4 Ва
ҳангоме ки Сарвари ҷӯпонон
зоҳир шавад, шумо тоҷи
ҷалолро, ки пажмурда наме-
шавад, хоҳед ёфт. 5 Ҳамчунин
шумо, эй ҷавонон, ба пирон
итоат намоед; ва ҳамаатон, ба
якдигар итоат намуда, фу-
рӯтаниро дар бар кунед, чунки
Худо ба мағрурон муқобилат
мекунад, вале ба фурӯтанон
файз мебахшад. 6 Пас, дар
зери дасти пурзӯри Худо
фурӯтан бошед, то ки Ё
шуморо дар замони Худ сара-
фроз кунад; 7 Ҳамаи ғамҳои
худро ба Ё вогузор намоед,
зеро ки Ё ба шумо ғамхорӣ
18 мекунад. 8 Хушёр ва бедор
бошед, чунки душмани шумо,
иблис, мисли шери ғуррон
гаштугузор карда, касеро
мечӯяд, то ба коми худ кашад;

9 Ба вай бо имони қавӣ
муқобилат кунед, чун ме-
донед, ки ин гуна укубатҳо ба
сари бародарони шумо низ, ки
дар сар то сари ҷаҳон ҳастанд,
меояд. 10 Ва Худои ҳар файз,
ки моро ба ҷалоли абадии Худ
дар Исои Масеҳ даъват наму-
дааст, баъд аз укубати кӯ-
тоҳмуддати шумо, шуморо
комил, устувор, қавӣ ва матин
хоҳад кард. 11 Ёро ҷалол ва
салтанат то абад бод. Омин. 12
Ба воситаи Силвонус, ки ба
фикри ман бародари амин аст,
ба шумо мухтасар навиштам,
то шуморо насихат ва шаҳодат
диҳам, ки ҳамин аст файзи
ҳақиқии Худо, ки дар он шумо
қоим ҳастед. 13 Калисое ки
дар Бобил аст ва мисли шумо
интиҳоб шудааст, ба шумо
салом мерасонад, ҳамчунин
писарам Марқус. 14 Ба як-
дигар бо бўсаи муҳаббат салом
гӯед. Бар ҳамаи шумо, ки дар
Исои Масеҳ ҳастед, ошоштагӣ
бод. Омин.

Рамаи Худоро бо ғайратона чўпонӣ кунед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Роҳбарони ҷамъомад набояд дар зерӣ фишор хизмат кунанд, на бо сабаби ғаразнок, балки бо меҳрубонӣ ва ғайрат. Онҳо даъвад карда шудаанд, ки ба рамаи худ намунаи хуб нишон диҳанд. Масеҳиён бояд ба ягдигар бо муҳаббат хизмат кунанд ва худро дар хузури Худованд фурутан созанд. Шахсе ки дар ҳаққи мо ғамхорӣ мекунад, имони моро дастгирӣ мекунад ва мустаҳкам мекунад (оят. 1-11).

Дар хотимаи нома, бо дуо дар бораи озоиштагӣ дар Масеҳ, Петрус аз калисои Бобил (Рум) ва аз Марқӯс салом мерасонад (оят. 12-14).

Хислати Худо:

Оят. 10-11. Худое, ки моро ба ҷалоли абадии Худ даъват кардааст, ранҷу азобҳои моро мебинад ва ба мо қувват мебахшад ва имонамонро устувор мегардонад. Бинобар ин, биёед диққати худро на ба азобҳои кӯтоҳмуддати заминӣ, балки ба Худои абадӣ равона кунем.

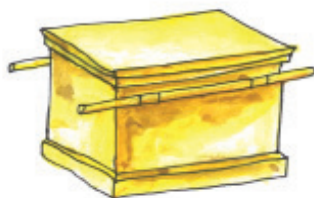
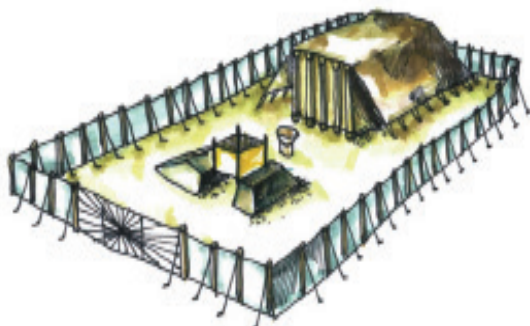
Огоҳӣ аз бузургии Худо ба шахс кӯмак мекунад, ки то чӣ андоза душвории мо, дар муқоиса бо Ӯ ночизанд.

Дарсҳои Худо:

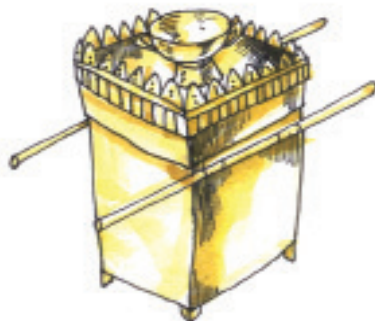
Оят. 8-9. Агар мо рӯҳан бедор набоем, шайтон метавонад моро ба осонӣ «фурӯ» барад. Мо бояд дар имон далер ва қавӣ бошем, дар хотир дорем ки натавонем ба барои Масеҳ азоб мекашем. Дар замони пайғамбар Илс ҳафт ҳазор мардоне буданд, ки ба Баал сачда накарданд. Дар ин рӯзҳо низ бародарону хоҳарони дур ё наздики мо, ба хотири Инҷил дар азобу уқубат сабр мекунанд.

Дуо: Худои меҳрубон, мо дар назди Ту фурутанем! Ва мо ба қувваю садоқати Ту боварӣ дорем. Омин.

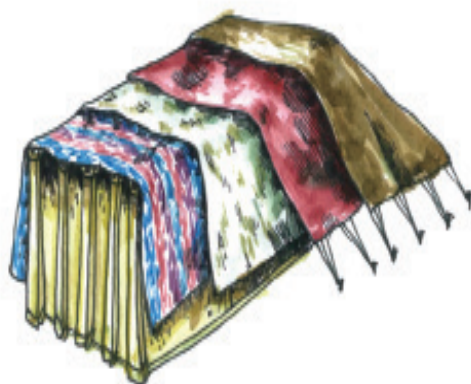
Хаймаи Аҳд ва ашёҳои муқаддас

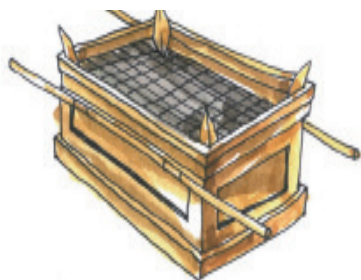
Сандуқи Аҳд

**Қурбонгоҳ барои
сӯзондани бухур**

Сарпӯши хаймаи муқаддас

Қурбонгоҳи биринҷӣ

**Чароғ ва мис барои
нони муқаддас**

Хуруч 19:1-13

1 Дар моҳи сеюми берун омадани банӣ-Исроил аз замини Миср, дар ҳамои рӯз, онҳо ба биёбони Сино расиданд. 2 Ва аз Рафидим равона шуда, ба биёбони Сино омаданд, ва дар биёбон ўрду заданд; ва дар он ҷо Исроил рӯ ба рӯи кӯҳ ўрду заданд. 3 Ва Мусо сӯи Худо баромад, ва Худованд аз кӯҳ ўро даъват намуда, гуфт: «Ба хонадони Яъқуб чунин бигӯ ва ба банӣ-Исроил хабар бидеҳ: 4 Шумо он чиро, ки Ман ба мисриён кардам, дидед, ва Ман шуморо бар болҳои уқобон бардоштам, ва шуморо назди Худ овардам. 5 Ва алҳол, агар шумо ба овози Ман ба яқин гӯш диҳед, ва аҳди Маро риоят кунед, шумо ганҷи гузини Ман аз миёни ҳамаи қавмҳо хоҳед буд; зеро ки тамоми замин аз он Ман аст. 6 Ва шумо барои Ман мамлакати қоҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд. Ин аст суханоне ки ту бояд ба банӣ-Исроил бигӯӣ». 7 Ва Мусо

22 омада, пирони қавмро даъват намуд, ва ҳамаи ин суханонро, ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ба онҳо пешниҳод кард. 8 Ва тамоми қавм

якҷоя ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Ҳар он ҷо Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард». Ва Мусо суханони қавмро ба Худованд хабар дод. 9 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, Ман дар абри ғализе назди ту меоям, то қавм бишнавад, ки ҷи гуна Ман бо ту сухан меронам, ва он гоҳ ба ту низ ҳамеша имон хоҳанд овард». Ва Мусо суханони қавмро ба Худованд хабар дод. 10 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди қавм рафта, онҳоро имрӯз ва фардо тақдис намо, ва бигзор онҳо либосҳои навро пушунанд, 11 Ва ба рӯзи сеюм тайёр бошанд, зеро ки дар рӯзи сеюм Худованд, пешниҳоди тамоми қавм, бар кӯҳи Сино фуруд хоҳад омад. 12 Ва ҳаде барои қавм гирдогирд муқаррар намуда, бигӯ: „Аз баромадан бар кӯҳ ва ламс кардани домани он эҳтиёт шавед; ҳар кӣ кӯҳро ламс кунад, ба яқин хоҳад мурд. 13 Бигзор дасте ба вай расонида нашавад, балки вай ё сангсор карда шавад, ё ки тир зада кушта шавад; ҳоҳ чорпо бошад ҳоҳ одам, — набояд зинда монад“. Дар баробари навохтани қарнай онҳо метавонанд бар кӯҳ бароянд».

Исроил дар кӯҳи Сино

Дар кӯҳи Сино, Худо ба воситаи Мусо ба исроилиён ошкор кард, ки чӣ тавр онҳо бояд, ба пеши Ӯ омада метавонанд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо исроилиёро аз ғулумии Миср озод кард ва дар роҳ ғамхори онҳо буд. Худои Таоло мардумро ба сӯи кӯҳи Сино, ки чои ибодатгоҳ буд, бурд (оят.1,2). Ба воситаи Мусо Худо ба Исроил нияти Худо ошкор кард, ки аз онҳо «Салтанати коҳинон ва халқи муқаддас» таъдил медиҳад. Ба шарте ки Худо ҳар чи ғӯяд иҷро кунанд. Баъд Худои Таоло дастури муфассал дод, ки мардум бо воҳӯрӣ бо Ӯ, чӣ гуна бояд маҳз омода бошанд (оят.3-13).

Хислати Худо:

Оят. 1,2. Дар давоми се моҳ, пас аз баромадан аз Миср, Худованд қадам ба қадам халқи Исроилро ба кӯҳи Сино мебурд (оят.3,12). Ба воситаи ин халқ, Ӯ меҳост салтанати Худо барпо кунад. Имрӯз мо-

ро ба нақшаи Худ дохил кардааст, ва моро бо ҳамон роҳ пеш мебарад, мисли исроилиён. Оё шумо, бо ҳар он чизе ки доред, ба Худованд таваккал мекунед? Оё шумо Ӯро пайравӣ мекунед?

Дарсҳои Худо:

Оят. 7-8. Исроилиён ба Худои Таоло ваъда доданд, ки ба ҳар чизе, ки ба онҳо бигӯяд, итоат хоҳанд кард. Ин ҷавоби муносиб ба ғайзи Худо буд, ки ба онҳо ато карда буд (оят. 3-6). Биёед дар бораи он фикр кунем, ки мо дар ғайзи Худо зиндагӣ мекунем, бо каломии Ӯ чӣ гуна ҷавоб медиҳем.

Дуо: Эй Худованд мо аз сидқи дил ташаккур мегӯем, ки моро халқи Худ сохти. Ба мо кӯмак кун, ки мо одамоне гардем, ки аҳкоми Туро содиқона иҷро кунем. Омин.

Хуруч 19:14-25

14 Ва Мусо аз кӯх назди қавм фурӯд омада, қавмро тақдис намуд, ва онҳо либосҳои навро пушунд. 15 Ва ба қавм гуфт: «Ба рӯзи сеюм тайёр бошед; ба замон наздики нақаб». 16 Ва дар рӯзи сеюм чунин воқеа шуд, ки баробари қамидани субҳ раъдҳо ва барқҳо ба амал омада, абри ғализе кӯхро фаро гирифт, ва садои бағоят баланди шох ба гӯш расид; ва тамоми қавм ки дар ӯрдугоҳ буданд, ба ларза даромаданд. 17 Ва Мусо қавмро ба истиқболи Худо аз ӯрдугоҳ берун овард, ва онҳо дар домани кӯх истодаанд. 18 Ва тамоми кӯхи Синоро дуд фаро гирифта буд, чунки Худованд дар оташ бар он фурӯд омад, ва дуди он мисли дуди хумдон мебаромад; ва тамоми кӯх бағоят меларид. 19 Ва садои шох торафт пурзӯр мешуд; Мусо сухан меронд, ва Худо ба овоз ҷавоб мегардонид. 20 Ва Худованд бар кӯхи Сино, бар қуллаи кӯх фурӯд омад, ва Худованд Мусоро ба қуллаи кӯх даъват намуд, ва Мусо баромад. 21 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Фурӯд омада, қавмро огоҳ нам, мабодо барои дидани Худованд ҳадро вайрон карда гузаранд, — ва бисёре аз онҳо бимиранд. 22 Ва низ қавмоне ки ба Худованд наздик меоянд, бояд худро тақдис наоянд, то ки Худованд онҳоро зарба назад». 23 Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Қавм ба кӯхи Сино наметавонанд бароянд, зеро ки Ту маро огоҳ намуда, гуфтаи: „Назди кӯх ҳаде гузошта, онро тақдис нам“. 24 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Бирав, фурӯд ой, ва баъд баро, ва 24 Ҳорун ҳамроҳи ту бошад; вале қавмоне ки ба қавм ҳадро вайрон карда нагузаранд, то ки назди Худованд боло бароянд, мабодо ӯ онҳоро зарба назад». 25 Ва Мусо назди қавм фурӯд омада, ба онҳо сухан ронд.

Худо ба кӯхи Сино фурӯд меояд

Мулоҳизаҳо ва Хулосаҳо:

Бо дидани омодагии исроилиён, ба тоза шудани берунӣ ва дарунӣ барои дидор бо ӯ, Худо бо оташ ба кӯхи Сино фурӯд омад. Аммо аввал Худои Таоло ба одамон ва ҳатто ба рӯхониён, аз наздик шудан ё ба он даст расонидан манъ кард. Покии инсон — ҳеҷ аст, дар пеши қудсияти мутлақи Худо. Танҳо ба Мусо ва Ҳорун иҷозат дода шуда буд, ки ба кӯхи Сино бароянд (оят. 14-25).

Хислати Худо:

Оят. 19-22. Худо бори дигар ба воситаи Мусо ба мардуме, ки хоҳиши ба кӯх баромадан ва ӯро диданро доштанд огоҳ кард. Онҳое ки итоат намекунанд, ба марг дучор хоҳанд шуд. Итоат ба Худо бояд барои исроилиён аз қоне қардани қуҷқовии инсон муҳимтар мебуд. Шояд мо аксар вақт даъво мекунем, ки мо барои Худованд зиндагӣ мекунем ё ӯро дӯст медорем, аммо ба аҳкоми ӯ сабуқфикрона рафтор мекунем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 14,15. Ҳамон тавре ки арӯс ба пешвози домод омодагӣ мегирад, халқи Исроил бо дастури Мусо худро барои вохӯрӣ бо Худо пок мекард. *Имрӯз шумо чӣ гуна тарзи ҳаёт доред? Ҳамчун арӯси Масеҳ шумо омодаед, ки бо Домод вохӯред?*

Дуо: Худои муқаддас ба мо ёрӣ деҳ, ки ба воситаи Қаломии Ту пок шавем, то ҳақ дошта бошем, ки ба Ту наздик шавем. Омин.

Хуруҷ 20:1-17

1 Ва Худо ин суханонро ба забон ронда, гуфт: 2 «Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардам. 3 Туро худоёни дигар, ҷуз Ман, набояд бошад. 4 Сана ме ва ҳар сурате аз он чи дар осмон аз болост, ва аз он чи дар замин аз поён аст, ва аз он чи дар об аз зери замин аст, барои худ насоз. 5 Ба онҳо сачда набар ва онҳоро ибодат накун; зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои ғаёре ҳастам, ки барои гуноҳи падарон аз писарон, то насли сеюм ва чорум, аз онҳое ки аз Ман нафрат дошта бошанд, интиқом мегирам; 6 Ва то ҳазорон насл, ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро ба ҷо меоваранд, марҳамат мекунам. 7 Исмои Худованд Худои худро беҳуда ба забон нагир, зеро ки Худованд касеро, ки исми Ёро беҳуда ба забон мегирад, бечазо нахоҳад гузошт. 8 Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ дор, то ки онро тақдис намоӣ. 9 Шаш рӯз кор кун ва ҳар амалатро ба ҷо овар; 10 Вале рӯзи ҳафтум ша-

нбеи Худованд Худои туст; дар он ҳеҷ кор накун, худат ва писарат, ва духтарат, ва ғуломат, ва канизат, ва чорпоят, ва ғарибат, ки андаруни дарвозаҳои туст. 11 Зеро ки дар шаш рӯз Худованд осмон ва замин, ва баҳр, ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, ба вучуд овард, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо муборак хонд ва онро тақдис намуд. 12 Падари худ ва модари худро иззат намо, то ки умри ту бар замин ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, дароз шавад. 13 Қатл накун. 14 Зино накун. 15 Дуздӣ накун. 16 Дар ҳаққи ёри худ шаҳодати дурӯғ надох. 17 Хонаи ёри худро тамаъ накун; зани ёрат, ва ғуломаш, ва канизаш, ва говаш, ва хараши, ва ҳар чизеро, ки аз он ёрат бошад, тамаъ накун».

Даҳ Аҳком

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Пеш аз додани Аҳком, Худо ба исроилиён хотиррасон кард, ки чӣ тавр онҳоро аз Миср берун оварда, онҳоро аз ғуломӣ озод кард. Худо меҳост, ки халқи Исроил ба таври ихтиёрӣ ба Ӯ итоат кунанд, аз ҳиссиёти миннатдорӣ, ба он чизе, ки Ӯ барои онҳо кард (оят. 1,2).

Чор аҳкоми аввал дар бораи муносибати инсон бо Худо, дар бораи ибодат ба Ӯ сухан меронанд. Шаштои дигар, муносибатҳои байни одамонро танзим мекунанд. Дар мавзӯ, даҳ аҳком-қонуни таъғирнопазирест, ки бояд ҳар як аъзои Малакути Худо риоя кунанд (оят. 3-17)

Хислати Худо:

Оят.3. Худованди Таоло моро аз парастии дигар «худоён» манъ кардааст. Моҳияти инсон аз он муайян мешавад, ки ӯ ба кӣ ё чӣ парастии мекунад. Мо набояд дар байни Худо ва чизи дигаре дудилағӣ кунем (4

гузорем, ки касе ё чизе барои мо аз Худо арзиштар ва муҳимтар гардад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 7. Худои Таоло аз беҳуда гирифтани номи Ӯ манъ мекунад. Номи Худо хислат ва зоти Ӯро ифода мекунад. Аз ин рӯ, онро ноҷо истифода кардан ҷоиз нест. Ғайр аз ин, набояд касеро ба номи Худованд бепарвоёна баракат ё лаънат кунад. Номи Худо нишонаи ситоиш ва ҷалоли даҳони мост, на асбобе, ки мо онро ба қадри хоҳишамон истифода барем.

Дуо: Худовандо, барои муҳаббат ва раҳми Ту нисбати мо шукр мегӯем! зеро аҳкоми Ту, ки барои мо баракат аст, озодӣ ва озоиштагии ҳақиқӣ меорад. Омин.

Хуруч 20:18-26

18 Ва чун тамоми қавм раъдҳо, ва забонаҳои оташ, ва садои шох, ва кӯҳи пур аз дудро диданд ва шуниданд, пасноки рафтанд, ва аз дур истоданд. 19 Ва ба Мусо гуфтанд: «Ту бо мо сухан бигӯ, ва мо хоҳем шунид, вале Худо бо мо сухан нагӯяд, мабодо бимирем». 20 Ва Мусо ба қавм гуфт: «Натарсед, зеро ки Худо барои озмудани шумо омадааст, то ки тарси Ӯ пеши рӯи шумо бошад, ва шумо гуноҳ нақунед». 21 Ва қавм аз дур истоданд, ва Мусо сӯи меғ, ки Худо дар он ҷо буд, наздик омад. 22 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил чунин бигӯ: „Шумо дидед, ки Ман аз осмон ба шумо сухан рондам. 23 Бо Ман худоёни нуқра насозед, ва худоёни тилло барои худ насозед. 24 Қурбонгоҳи хокӣ барои Ман бисоз, ва қурбониҳои сӯхтаниҳои худ ва қурбониҳои саломатии худро аз гӯсфандон ва говони худ бар он тақдим намо; дар ҳар ҷое ки Ман зикри исми Худо муқаррар намоям, Ман назди ту омада, ту ро баракат хоҳам дод. 25 Ва агар қурбонгоҳи сангин барои Ман бисозӣ, онро аз сангҳои тарошида бино нақун; зеро ки агар афзоли худро ба он бирасонӣ, онро палид хоҳӣ кард. 26 Ва бар қурбонгоҳи Ман бо зинапоя набаро, то ки аврати ту бар он яла нашавад“».

Тарси мардум пеши Худо

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Ба кӯҳи Сино фурумадани Худо бо падидаҳои дахшатангези табиӣ ва ғайриоддӣ ҳамроҳ буд. Банӣ – Исроил аз ҳузури Худо тарсиданд ва шояд шод буданд, ки Мусо дар он ҷо буд, шахсе, ки метавонад дар байни Худованд ва мардум миёнараве ҳаст (оят.18-21).

Худо сохтани бутҳоро ба исроил-иён манъ кард. Қурбонгоҳи Худованд бояд аз сангҳои ноҳамвор сохта мешуд. Ин далели он буд, ки Худои Таоло бо дасти инсон «худо» ба таври сунъӣ офарида нашудааст, балки Офаридагори абадии тамоми мавҷудот аст (оят. 22-26).

Хислати Худо:

Оят.22,23. Худо сохтани бутҳоро ба мардум манъ кардааст. Вале одамон он вақт ҳам, мисли имрӯза аз он даст нақашиданд. Шояд сабаби ин дар он аст, ки бутҳои мурдае, ки инсон барои худ сохтааст, нисбат ба Худои зинда, ки шахсан бо мо сухан мегӯяд, хеле қулайтар аст. Мо бояд динпарастии беҳударо тарк кунем ва ба ибодати ҳақиқии Худо баргардем, ки Офаридагори Худованди мост ва ба барпо намудани муносибатҳои шахсӣ бо Ӯ ёрӣ мерасонад.

Оят. 24. Худо ба халки Исроил ваъда дод, ки дар ҷое, ки онҳо ба Ӯ қурбонгоҳ сохта қурбонӣ меоваранд, онҳо ро баракат хоҳад дод. Ва имрӯз низ Худо аз онҳое хурсанд аст, ки ба воситаи Исои Масеҳ ба Ӯ сачда мекунанд. Худо ҳамеша дар он ҷоест, ки Ӯ ро ҳақиқӣ ибодат мекунанд.

27

Дӯо: Худованди бузург, мо бо тарси пеши Ту зиндагӣ мекунем! Ту Имониил ҳасти! Ба мо ёрӣ деҳ, ки Ту ро дар рӯҳ ва ростӣ парастии кунем ва бо Ту муносибати чуқури, шахсӣ дошта бошем. Омин.

Хуруч 21:1-11

Қонунҳо барои ғуломон

1 «Ва ин аст фароизе ки ба онҳо пешниҳод хоҳӣ кард: 2 Агар ғуломи ибрий бихарӣ, бигзор ӯ шаш сол қор қунад, ва дар соли ҳафтум муфт ба озодӣ барояд. 3 Агар ӯ танҳо омада бошад, бигзор танҳо барояд; агар соҳиби зан бошад, бигзор занаш бо ӯ барояд. 4 Агар оғояш зане ба ӯ дода бошад, ва вай барои ӯ писарон ё духтарон зоида бошад, бигзор зан ва бачагонаш назди оғои ӯ бимонанд, ва ӯ танҳо барояд. 5 Вале агар он ғулом гӯяд: „Оғои худ, занам ва бачагонамро дӯст медорам, наметоҳам ба озодӣ бароям“, — 6 Бигзор оғояш ӯро назди худоён биёрад, ва ӯро ба дар ё ба паҳлударӣ наздик оварад, ва оғояш гӯши ӯро бо бигиз сӯроҳ қунад, ва ӯ якумрӣ ғуломи вай хоҳад буд. 7 Ва агар қасе духтари худро ба қанисӣ бифрӯшад, вай мисли баромадани ғуломон наметавонад барояд. 8 Агар вай ба назари оғояш, ки варо барои худ номзад қарда буд, писанд наомада бошад, бигзор ӯ имконият диҳад, ки барои вай фидия диҳанд; аммо ӯ ҳақ надорад, ки варо ба қавми бегонае бифрӯшад, дар сурате ки худаш дар ҳаққи вай хиёнат қардааст. 9 Ва агар ӯ варо барои писари худ номзад қунад, бигзор нисбат ба вай мувофиқи ҳуқуқи духтарон рафтор намояд. 10 Агар ӯ зани

28 дигаре барои худ гирад, набояд зани аввалро аз ҳӯроқ, либос ва ҳуқуқи занашӯӣ маҳрум қунад. 11 Ва агар ин се тадбирро барои вай наандешад, бигзор вай муфт, бе фидия барояд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло даҳ аҳкомро дода, ба воситаи Мусо як қатор қонунҳоеро расондааст, ки риояҳои онҳо иҷрои Аҳкоми Худо мебошад. Аввалин низомаҳо муносибатҳои байни ғуломон ва хоҷагонро танзим мекунад. Дар шароити таърихи он замон, ин меъёрҳои ҳуқуқӣ танҳо як нав «эълומили ҳуқуқӣ инсон» буданд (оят. 1-11).

Дарсҳои Худо:

Оят.2. Ғуломи яҳудӣ пас аз шаш соли хизмат назди оғояш, озод қарда мешуд. Ин як намоиши бесобикаи марҳамат буд, ки дар ҳеҷ ҷомеаи ҷаҳони қадим мушоҳида нашудааст. Биёед дида бароем, ки тоҷирони масеҳӣ, ки дар муҳити пул ҳукмронӣ мекунам, ҷи гуна метавонанд ба қорғарони худ марҳамат зохир намоянд.

Дуо: Худованди меҳрубон ба мо кӯмак кун, ки тавре зидагӣ кунем, ки дар ҷомеаи, мо нисбат ба қорғарони қоричӣ ва аъзоёни оилаҳои интернационалии онҳо бадбинӣ надошта бошем. Омин.

Хуруч 21:12-27

12 Ҳар кӣ касеро бизанад, ва он кас бимирад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 13 Вале агар вай қасдан амал накарда бошад, балки Худо он касро зери дасти вай рост оварда бошад, — Ман маконе барои ту муқаррар хоҳам кард, то ки вай ба он ҷо бигрезад. 14 Ва агар шахсе ба ёри худ қасд карда бошад, ки варо бо роҳи фиреб бикушад, — варо аз пеши қурбонгоҳи Ман гирифта, ба қатл бирасон. 15 Ва ҳар кӣ падар ё модари худро бизанад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 16 Ва ҳар кӣ касеро дуздада бифрӯшад, ё ӯ дар дасташ ёфт шавад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 17 Ва ҳар кӣ падар ё модари худро таҳқир намояд, бигзор вай маҳкуми қатл гардад. 18 Ва агар одамон хархаша карда, яке дигареро бо санг ё бо мушт бизанад, ва ӯ намирад, балки бемори бистарӣ шавад, — 19 Агар ӯ бархезад ва бо асо дар кӯча роҳ равад, он гоҳ шахсе ки ӯро задааст, аз ҷазо фориғ хоҳад буд; аммо вай бояд талофии бекории ӯро бидиҳад ва ҳарчи табобаташро адо намояд. 20 Ва агар шахсе

ғуломи худ ё канизи худро бо таёқе бизанад, ва ӯ зери дасти вай якбора бимирад, — вай бояд маҳкуми интиқом гардад. 21 Вале агар ӯ як-ду рӯз зинда монад, — набояд вай маҳкуми интиқом гардад, зеро ки ӯ зарҳариди вай аст. 22 Ва агар одамон дастбагиребон шаванд, ва зани ҳомиладорро бизананд, ва ӯ бача афтонад, вале зарари дигаре ба ӯ нарасад, — айбдор бо ҷаримае ҷазо дода мешавад, вақте ки шавҳари зан онро аз вай талаб кунад, ва онро вай бояд мувофиқи ҳукми доварон адо намояд. 23 Ва агар зараре ба ӯ расад, он гоҳ ҷон дар ивази ҷон бидеҳ, 24 Чашм дар ивази чашм, дандон дар ивази дандон, даст дар ивази даст, пой дар ивази пой, 25 Сӯзониш дар ивази сӯзониш, ҷароҳат дар ивази ҷароҳат, лат дар ивази лат. 26 Ва агар касе чашми ғуломи худ ё чашми канизи худро бизанад, ва онро маиб кунад, — бигзор варо дар ивази чашмаш озод карда фиристад. 27 Ва агар дандони ғуломи худ ё дандони канизи худро зада ғалтонад, — бигзор варо дар ивази дандонаш озод карда фиристад.

Қонунҳо дар бораи зўроварӣ ва зарар ба одам

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ба қотилоне, ки қасдан одам мекушанд, кӯдаконе, ки падару модари худро эҳтиром намекунанд, одамдуздоне, ки кирдорашон ба куштор баробар аст, бояд ҷазои қатл дода шавад, ин аз ҷониби Худованд муайян шудааст.

Дар сурати куштори ногаҳонӣ, Худои Таоло чунин фурсатро фароҳам кардааст, то ки хешовандони маҳрумро аз қасос ва хунрезӣ нигоҳ дорад (оят.12-17). Принципи муқаррар кардаи Худо «Чашме ба ивази чашме» аз як тараф бояд ҷуғрони зиёро ба ҷабрида таъмин мекард, лекин аз дигар тараф он «сарҳад» - и чунин ҷуғронро равшан нишон медод (оят. 18-27).

Хислати Худо:

Оят.12-14. Шахсе, ки кушторро ба таври хунукназарона тархрезӣ карда ва анҷом додааст, низ бояд кушта шавад. Куштор – ин гуноҳи азимест, ки ба кудрати Худо ва изҳори беэҳтиромӣ нисбати Ё, ҳамчун

рофи шумо касе ҳаст, ки нисбати Ё кинае дар дил доред? Агар чунин бошад, шумо бояд ҳарчи зудтар, аз ин гуноҳ тавба кунед, ва аз Худо баҳиш пурсед.

Дарсҳои Худо:

Оят. 22-25. «Чашме ба ивази чашме» ин на даъват барои қасос, балки принципи илоҳӣ, ки меъёри ҷуғрон барои зарар муқаррар шудааст. Мақсади Ё шикастани доираҳои нохӯшиҳо ва нест кардани майлу хоҳиши гирифтани қасос аст.

Дуо: Худованд ва Офаридгорӣ мо, ба мо ёрӣ деҳ, ки тавре зиндагӣ кунем, ки ҳеҷ кас аз мо осеб набинад! Ба мо диле ато кун, ки душман-онамонро баҳида тавонем. Омин.

Хуруч 21:28-36

28 Ва агар гове мард ё занро шох занад, ва ӯ бимирад, — он говро бояд сангсор кунанд ва гушташро нахӯранд; вале соҳиби гов айбдор нест. 29 Ва агар гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан бошад, ва соҳибаш аз ин огоҳӣ ёфт, вале онро саришта накард, ва он марде ё занеро кушт, — бигзор говро сангсор кунанд, ва низ соҳибашро ба қатл расонанд. 30 Агар бар вай фидия гузошта шавад, бигзор вай фидияи чони худро, ҳар қадар ки бар вай гузошта шуда бошад, адо намояд. 31 Агар писаре ё духтареро шох зада бошад, мувофиқи ҳамин фаризи бояд ба вай амал кунанд. 32 Агар гов ғулومه ё канизеро шох занад, — сӣ сиқл нукра ба оғои ӯ бояд дода шавад, ва гов сангсор карда шавад. 33 Агар касе чоҳеро кушояд, ё касе чоҳе канад, ва онро напӯшонад, ва гове ё харе дар он афтад — 34 Соҳиби чоҳ бояд товони онро адо намояд, яъне ба соҳиби он нукра бидиҳад, ва лоша аз они ӯ хоҳад буд. 35 Ва агар гови касе гови ёри ӯро шох занад, ва он бимирад, — бигзор гови зиндари фурухта, пулашро тақсим кунанд; ва низ гови мурдари тақсим кунанд. 36 Ё агар маълум шуда бошад, ки он гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан буд, вале соҳибаш онро саришта накард, — ӯ бояд гове дар ивази гов бидиҳад, ва гови мурда аз они ӯ хоҳад буд.

Масъулияти соҳибони ҳайвонҳо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло одамро натанҳо барои марги худаш, балки барои беэҳтиётӣ, ки ба оқибатҳои вазнин оварда мерасонад, низ ҷавобгар донистааст. Ҳамин тавр натанҳо буқаро, балки соҳиби онро ҳам барои пешгирӣ накардани чунин «ҳодисаҳои фавқулода» ба ҷазои марг дода мешавад. (оят. 33-36).

Хислати Худо:

Оят. 28. Чун чони одам аз ҳар молу мулк беандоза қимматтар аст, фармуд, ки ҳайвонеро ки одамро ба ҳалокат расондааст, низ сангсор кунанд.

Дарсҳои Худо:

Оят. 33,34. Одами, айбдор барои расонидани зарари моддӣ, бояд барои ин ба ҷавобгарӣ кашида шавад. Нишондод муайян карда шудааст, ки Худои Таоло ба эҳсосоти ҷабрида бештар таваҷҷӯҳ мекунад, назар ба шахсе, ки боиси ин ҳодиса шудааст.

Дуо: Эй Падари Осмонӣ, ба мо хирад ато кун, то масъулиятро барои корҳои худ дарк кунем ва аз беэҳтиётӣ ба дигарон зарар нарасонем. Омин.

Хуруч 22:1-15

1 Агар касе гове ё гӯсфанде бидуздад, ва онро бикушад ё бифрӯшад, — бояд дар ивази гов панҷ гов, ва дар ивази гӯсфанд чор гӯсфанд бидиҳад. 2 Агар дуздери шабона дар вақти рахна карданаши дида, тавре занандаш, ки вай бимирад, — барои вай гуноҳи хунрезӣ нахоҳад буд. 3 Аммо агар бар вай офтоб тулӯ карда бошад, — барои вай гуноҳи хун ҳаст, вай бояд албатта товод бидиҳад; агар вай чизе надошта бошад, вай бояд барои талофии дуздиаш фурухта шавад. 4 Агар чизи дуздидаи вай, аз гов то ҳар ва гӯсфанд, дар дасташ зинда ёфт шавад, — вай бояд дучанд товод бидиҳад. 5 Агар касе киштзоре ё тоқзорери талаф қунонида бошад, яъне чорпоёни худро сар дода, киштзори каси дигарро нобуд карда бошад, — вай бояд бехтарин киштзори худ ва бехтарин тоқзори худро барои товоди он бидиҳад. 6 Агар оташе баромада, хорхоро фаро гирад, ва бандҳои ғалла ё хӯшаҳои нодаравида ё киштзорро бисӯзонад, — ҳар кӣ ин сӯхторро ба вучуд оварда бошад, бояд албатта товоднашро бидиҳад. 7 Агар касе нуқра ё колоери назди ёри худ амонат бимонад, ва амонаташ аз хонаи он шахс дуздида шавад, — агар

нақардааст. 9 Дар ҳар масъалаи ҷанҷолӣ оид ба гов, ҳар, гӯсфанд, либос ва ҳар чизи гумшуда, ки касе даъвои он дошта бошад, кори ҳар ду бояд назди доварон оварда шавад; ҳар киро доварон айбдор кунанд, вай бояд ба ёри худ дучанд товод бидиҳад. 10 Агар касе назди ёри худ ҳаре, ё гове, ё гӯсфанде ва ё ҳар чорпои дигарро амонат бимонад, ва он бимирад, ё пояш бишканад, ё дузде онро бибарад, ба тавре ки шохид набошад, — 11 Бигзор қасами Худованд дар миёни ҳар ду ба қор бурда шавад дар бораи он ки дасти худро ба моликияти ёри худ дароз нақардааст; ва соҳибаш бояд қабул кунад, ва он кас товод надихад. 12 Вале агар аз ӯ дуздида шавад, ӯ бояд ба соҳибаш товод бидиҳад. 13 Агар дарида шавад, бояд онро барои исбот қардан биёрад; барои даридашуда товод нахоҳад дод. 14 Ва агар касе аз ёри худ ҳайвонери ба орият бигирад, ва он маиб шавад ё бимирад, дар сурате ки соҳибаш бо он набошад, — он кас бояд албатта товод бидиҳад. 15 Агар соҳибаш бо он бошад, — товод нахоҳад дод; агар он киро қарда шуда бошад, — товоднаш ба қиропулӣ дохил шудааст.

Қонунҳо дар бораи товони зарар

*Қонунҳо дар бораи ҷуғрон-
пулӣ барои расонидани зарар
ба молу мулки дигарон пеш-
бини мекунад.*

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ба дузд бояд ҷазои саҳт дода
шавад. Аммо дараҷаи ҷазо во-
баста вазият мебошад (оят.1-4).

Шахсе, ки ба касе зарари
моддӣ расонда бошад, вазифа-
дор аст, ки ҷуғрони онро
диҳад. Агар барои нигоҳдории
молу мулки дигарон тамоми
кори аз дасташ меомадаро
кард, барои нигоҳдорӣ ё иҷора
қабул кардаашро вале бо
сабаби аз ӯ вобаста набуда
онро аз даст дод, бас агар
қасам хӯрад ва бегуноҳ будани
худро исбот кунад аз ҷуғрони
зарар озод мешавад (оят.5-15).

Дарсҳои Худо:

Оят.7-15 Шахсе, ки бе айби
худаш молу мулки дигарро аз
даст додааст, дар назди қозӣ
қасам хӯрда бегуноҳии худро
исбот кардааст аз ҷуғронпулӣ
озод карда мешавад. Ҷабрида
бояд ба ӯ бовар кунад ва ӯро
бахшад. Қонуни Худо нишон

медихад, ки муносибатҳои хуб
ва боварӣ, аз ҳама дигар чизҳо
хеле пурарзиштаранд. Аз ин
рӯ агар талафот ҳам дида
бошем, набояд боварии мар-
думро аз даст диҳем. Биёед, ба
назар гирем, ки одам дар
кадом шароит буд ва нисбат ба
ӯ фаҳмиш зоҳир намоем. Ва
ҳатто агар мо баъзе молу
мулкоро аз даст диҳем, мо
муносибатҳои хуби одамиро
нигоҳ медорем.

Дуо: Худоё Худованди мо,
ба Ту шукр мегӯем, барои
муҳаббати Ту, ки ба воситаи он
мо метавонем муносибатҳои
некро бо дигарон аз сарвати
моддӣ дида қимматтар донем.
Омин.

Хуруч 22:16-31

16 Ва агар касе дӯшизаеро, ки номзад нашудааст, фирефта намуда, бо вай бихуспад, — ӯ бояд маҳр дода, варо барои худ ба занӣ бигирад. 17 Агар падари вай розӣ нашавад, ки варо ба ӯ бидиҳад, — ӯ бояд баробари маҳри дӯшизагон нуқра бидиҳад. 18 Ҷодугарро зинда намон. 19 Ҳар кӣ бо ҳайвоне алоқаи чинси кунад, — бояд албатта кушта шавад. 20 Касе ки барои худоён, ҷуз Худованди ягона, курбонӣ кунад, — бояд маҳв карда шавад. 21 Ва ғарибро фиреб надех, ва ўро ба танг наовар, зеро ки дар замини Миср ғариб будед. 22 Ҳеч як бевазан ва ятимро азият надихед. 23 Агар ўро азият диҳӣ, ва ӯ сӯи Ман нола кунад, — Ман нолаи ўро хоҳам шунид, 24 Ва хашии Ман аланга хоҳад зад, ва Ман шуморо бо шамшер хоҳам кушт, ва занони шумо бева, ва фарзандони шумо ятим хоҳанд шуд. 25 Агар ба камбағале аз миёни қавми Ман, ки ҳамсои ту бошад, пул қарз диҳӣ, — ба вай мисли қарзхоҳ рафтор накун: суде ба гардани вай бор накун. 26 Агар

либоси ёри худро ба гарав гирӣ, то вақти ғуруби офтоб онро ба вай баргардон, 27 Зеро ки он ягона пӯшоки вай аст, либосе барои бадани вай аст; пас, вай чӣ пӯшида хоб равад? Ва агар вай сӯи Ман нола кунад, — Ман хоҳам шунид, зеро ки Ман карим ҳастам. 28 Доваронро таҳқир накун, ва ба раисе ки дар қавми туст, лаънат нагӯй. 29 Дар овардани навбари ҳосилоти худ ва маҳсули чархушти худ даранг накун; нахустодаи писаронатро ба Ман бидех. 30 Бо гов ва гӯсфанди худ низ чунин бикун; бигзор ҳафт рӯз назди модари худ бошад, дар рӯзи ҳаштум онро ба Ман бидех. 31 Ва барои Ман одамони муқаддас хоҳед буд, ва гӯштеро, ки дар саҳро дарида шудааст, нахӯред; онро назди сагон бипартос.

Ва шумо барои Ман одамони муқаддас хоҳед буд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо меҳост, ки халқи Исроил пок ва муқаддас бошад. Бинобар ин, Ё алоқаи чинсии берун аз никоҳ, истеъмоли ғизои нопокро манъ карда, фармуд ки чодугарон, ҳар ки бо ҳайвоне алоқаи чинсӣ мекунад ва онҳоеро, ки бутпарастанд ба қатл расонанд. (оят.16-20).

Худо ҳамчунин меҳост, ки халқи Исроилиён ба ғарибон, бевазанон ва ятимон, ки ҳама одамони заифтар дар ҷомеаанд меҳрубон бошанд. (оят. 21-30).

Хислати Худо:

Оят.21-24. Касоне, ки ба нота-вонон зулм мекунанд ва ё ба душворихои онҳо бепарвоанд, гирифтори ғазаби Худо мегардад. Чунин муносибат гувоҳӣ медиҳад, ки дар дили инсон ба Худои Таоло барои марҳамати Ё шуқургузори нест. Халқи Худо даъвад шудааст, ки дар муҳтоҷихои нота-вонон иштирок кунанд ва аз онҳо канораҷӯӣ накунанд. *Оё дар на-*

зди шумо, дар ҷомеаи шумо, одамони ноустувор ҳастанд, ки боиси бадбинии шумо бошанд? Оё шумо нисбати хориҷиҳо ва муҳоҷирони корӣ мисли қарсдор нигоҳ мекунад?

Дарсҳои Худо:

Оят.28-31. Шахрвандони малакути Худо, подшоҳӣ ва ҳукмронии Худоро эътироф мекунанд. Аз ин рӯ, набояд дар ҳаққи қозӣ ва мақомоте, ки аз ҷониби Худои Таоло бар мо гузоштааст бағӯӣ карда ша-ванд. Илова бар ин, имондорон бояд бо хоҳиш ба Худован авалини ҳар он чӣ доран, пешкаш кунанд, ва ба ин восита минатдорӣ худро нис-бати Ё баён мекунанд. Ва фармонбардории Ёро қабул мекунанд.

Дуо: Худованди меҳрубон, Худое, ки мискинону нота-вононро дӯст медорад! Ба мо кӯмак кун, ки тавре зиндагӣ кунем ва ба одамон муносибат кунем, ки онҳо дар натиҷаи бепарвой ва безъитиноии мо азоб накашанд. Омин.

Хуруч 23:1-19

1 Овозаи бекораро ба забон нарон; дасти худро ба шарир надех, то ки шоҳиди козиб бошӣ. 2 Аксариятро дар роҳи бадкорӣ пайравӣ нақун, ва дар мурофия бар хилофи вичдони худ шаҳодат надех, то ки моил ба аксарият шуда, ба қачкорӣ сабаб гардӣ. 3 Ва нисбат ба камбағал дар мурофияи вай рӯбинӣ нақун. 4 Агар гов ё хари гумшудаи душманатро биёбӣ, — онро албатта ба ӯ баргардон. 5 Агар хари душманатро бубинӣ, ки зери борааш афтада хобидааст, — онро ба ҳолаш вогузор нақун, балки ҳамроҳи ӯ бори онро фурор. 6 Ҳукуки камбағали худро дар мурофияи ӯ поймол нақун. 7 Аз гапи дурӯғ кано-рагирӣ намо; ва бегуноҳу одилро нақуш, зеро ки Ман шарирро сафед нахоҳам кард. 8 Ва ришва нагир, зеро ки ришва биноёнро кӯр мегардонад, ва суҳанони одилонро таҳриф мекунад. 9 Ва ғарибро ба танг наовар; ва шумо аз дили ғариб хабардор ҳастед, зеро ки дар замини Миср ғариб будед. 10 Ва шаш сол замини худро киштукор намо, ва ҳосилашро чамъ кун; 11 Ва дар соли ҳафтум онро ором

36 гузор ва тарк намо, то ки камбағалони қавмат аз он бихӯранд, ва он чи аз онҳо боқӣ монад, ҳайвоноти саҳро бихӯранд; бо тоқзори худ ва бо дарахтони зайтуни худ низ чу-

нин амал намо. 12 Шаш рӯз корҳои худро ба ҷо овар, ва дар рӯзи ҳафтум ором гир, то ки говат ва харат фароғат ёбад, ва писари канизат ва ғариб истироҳат кунанд. 13 Ва ҳар он чиро, ки Ман ба шумо гуфтаам, риоя намоед; ва номи худоёни дигарро зикр нақунед, он аз забонатон шунида нашавад. 14 Се маротиба ҳар сол барои Ман ид бикун: 15 Иди фатирро риоя намо; ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр фармудаам, дар вақти муайяни моҳи абиб фатир бихӯр, зеро ки дар он вақт ту аз Миср берун омадаӣ; ва бигзор ба ҳузури Ман тилидаст наоянд; 16 Ва иди дарави навбари ғалладонаи худро, ки дар саҳро кишт кардаӣ; ва иди чамъоварино дар охири сол, вақте ки ҳосили меҳнати худро аз саҳро чамъ кардаӣ. 17 Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор ҳозир шаванд. 18 Хуни қурбонии Маро бо якҷоягии ҳамиртуруш тақдим нақун, ва чарбуи қурбонии идонаи Ман то субҳ боқӣ намонад. 19 Навбари аввалини заминатро ба хонаи Худованд Худои худ биёр. Бузғоларо дар шири модари он напаз.

Ҳукми одилона ва риоя кардани идҳо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо ба исроилиён фармон медиҳад, ки новобаста аз вазъият, шохидони ростқавл ва доварони поранагиранда ва одил бошанд. (Оят.1-9).

Тибқи қонуни иҷрои рӯзи шанбе, яҳудиён бояд дар рӯзи ҳафтуми ҳафта истироҳат кунанд ва ба ғуломон ва ҳайвонот истироҳат бидиҳанд. Дар шаш сол як маротиба, бояд ба замин низ оромӣ дода мешуд. Бо муқаррар кардани ин қонунҳои Худои Таъоло меҳост, ки исроилиён дарк кунанд ва ба ёд оваранд, ки Ў онҳоро аз ғуломӣ раҳо карда, даъват намуда, ба онҳо имконият дод, ки на танҳо меҳнат кунанд, балки дар Ў оромӣ ёбанд. (Оят.10-12).

Баъдан Худованд се идро, дар сол, ки халқи Исроил бояд чашн мегирифтанд, номбар намуд. Худо меҳост, ки одамон аз урфу одат ва таассуботи бутпарастӣ даст кашанд ва фарҳанги наvero қабул кунанд, ки маркази он Худо Худаш аст. (Оят.13-19).

Дарсҳои Худо:

Оят.1-3. Ба одамони шарир мубтало шудан, сухани беасос ва паҳн кардани овозаҳои бардурӯғ, як навъ шаклҳои зӯр-

оварӣ мебошад. Аз ин сабаб Исо огоҳ кард, ки сухан метавонад одамро бидушад. Мо бояд танҳо сухани ҳақро гӯем, то касе аз айбдор кардани бардурӯғ осеба набинад.

Оят. 10-13. Риояи рӯзи шанбе, ба мо кӯмак мекунад, ки дарк кунем, ки мо танҳо одамоне ҳастем, ки ба истироҳат ниёз дорем ва мавҷудияти мо аз ғайби Худо вобаста аст. Андеша кунед, ки оё шумо ба ҳадде «хучаини» зиндагии худ нашудаед, ки ҳафтае ҳафт рӯз ба худ оромӣ наmediҳед ва ҳамзамон дигаронро аз истироҳату оромӣ маҳрум мекунад. Нигоҳ накарда ба ҳама чиз, бояд аз меҳнат истироҳат кардан ва двр Худованд оромӣ ёфтан, ба шумо имони устувор ба Худованд ва қудрати Ў лозим аст.

Дӯо: Худовандо, бигуздор адлати ту дар ин дунё бартарӣ бахшад, то аз зулми инсонӣ камтар одамон азоб кашанд. Омин.

Хуруч 23:20-33

20 Инак, Ман фариштае пешопеши ту мефиристам, то ки туро дар роҳ ниғаҳбонӣ карда, ба маконе ки муҳайё намудаам, бирасонад. 21 Аз вай эҳтиёт шав ва ба овозаш гӯш деҳ; ба вай муҳолифат нанамо, зеро ки вай гуноҳи шуморо афв нахоҳад кард, чунки исми Ман андаруни вай аст. 22 Агар ту ба овози вай гӯш диҳӣ, ва ҳар он чи Ман бигӯям, ба ҷо оварӣ, он гоҳ Ман ба душманони ту душман хоҳам буд, ва ба бадхоҳонат бадхоҳӣ хоҳам кард. 23 Зеро ки фариштаи Ман пешопеши ту равона шуда, туро ба сӯи амӯриён, ва ҳиттиён, ва фариззиён, ва канъониён, ва ҳиввиён, ва ябусиён хоҳад овард, ва Ман онҳоро несту нобуд хоҳам кард. 24 Ба худоёни онҳо сачда набар, ва онҳоро ибодат нанамо, ва мисли аъмоли онҳо амал нақун, балки онҳоро торумор соз, ва ҳайкалхошонро албатта бишкан. 25 Ва Худованд Худои худро ибодат намоед, ва ӯ нони ту ва оби туро баракат хоҳад дод; ва Ман бемориҳоро аз миёни ту дур хоҳам кард. 26 Дар замини ту зани бачапарто ва нозой нахоҳад буд; шумораи рӯзҳоятро пурра хоҳам кард. 27

38

Ҳайбати Худои пешопеши ту хоҳам фиристонд, ва ҳар қавмеро, ки ту наздашон биёӣ, ба изтироб хоҳам афканд, ва ҳамаи

душманонатро аз пеши ту дар гурез хоҳам андохт. 28 Ва пешопеши ту занб ўрҳоро хоҳам фиристонд, ва онҳо ҳиввиён, ва канъониён ва ҳиттиёнро аз пеши ту бадар хоҳанд ронд. 29 Онҳоро аз пеши ту дар як сол бадар нахоҳам ронд, мабодо замин валангор гардад, ва ҳайвоноти саҳро бар зарари ту афзун шаванд. 30 Онҳоро аз пеши ту кам-кам бадар хоҳам ронд, то ки ту афзоиш ёфта, заминро ба тасарруфи худ дароварӣ. 31 Ва худуди туро аз баҳри Қулзум то баҳри фалиштиён, ва аз биёбон то наҳри Фурот муқаррар хоҳам кард; зеро ки сокинони ин заминро ба дасти шумо хоҳам супурд, ва ту онҳоро аз пеши худ бадар хоҳӣ ронд. 32 Бо онҳо ва бо худоёнашон аҳд набанд. 33 Бигзор онҳо дар замини ту сукунат надошта бошанд, мабодо туро бар зидди Ман осӣ гардонанд, ва ту худоёни онҳоро ибодат намоӣ, ва ин барои ту санги роҳ гардад».

Ваъдаҳо ва дастуроти Худо

Худо ба исроилиён ваъда дод, ки Фариштаҳо мефирис-тад, ки онҳоро дар роҳ ба замини Ваъдашуда муҳовизат мекунад. Баъдан Худованд ба халқ дастур дод, ки онҳо дар он ҷо чӣ гуна зиндагӣ хоҳанд кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Фариштаи Худо Исроилро ба замини ваъдашуда роҳнамоӣ мекунад. Бинобар ин мардум бояд ба Ӯ гӯш диҳанд ва ба суҳанони Ӯ итоат кунанд (оят.20-23).

Ба бани Исроил – Худованд ваъда медиҳанд, ки дар қанъаи маскан гирифта, обод ва шукуфон ҳаҳан шуд. Аммо барои ин онҳо бояд як шартро иҷро кунанд – покии имони худро нигоҳдоранд.(оят24-33).

Хислати Худо:

Оят. 20-22. Мо мисли ғарибонем, ки дар биёбон сайр мекунем.(Ибриён.3:7-19). Аз ин рӯ, Худованд ваъда дод, ки моро тавассути Калом таълим медиҳад ва ба воситаи Рухулқудс муҳовизат мекунад. Бе ит-

оаткории комил ба Худо, мо ин кӯмакро ба даст оварда наметавонем. Мо бояд инро ҳамеша дар хотир дорем.

Оят. 32,33. Исроилиён бояд аз Қанъон тамоми сокинони онро ба дар кунанд. Дар акси ҳол, хоҳири бузурге вучуд дорад, ки яҳудиён бо бутпарастон «дӯсти пайдо мекунанд» ва никоҳ карда, оҳиста-оҳиста бутпарастӣ ва тарзи зиндагии онҳоро қабул мекунанд. Биёед бубинем, ки оё дар мо ягон таъсири «қанъонӣ» боқӣ мондааст, ки моро аз озодии ҳақиқӣ маҳрум мекунад ва ба муоширати мо бо Худо ҳалал мерасонад.

Дуо: Худовандо, мо бовар дорем, ки Ту пеш аз мо меравӣ ва ба мо роҳро нишон медиҳӣ, ки мо пайравӣ кунем.

Хуруч 24:1-18

1 Ва Ё ба Мусо гуфт: «Сӯи Худованд боло баро, ту ва Ҳорун, Нодоб ва Абиху, ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ва аз дур сачда баред; 2 Ва бигзор Мусо танҳо ба Худованд наздик ояд, ва онҳо наздик наоянд; ва қавм бо ӯ боло набароянд». 3 Ва Мусо омада, ҳамаи суҳанони Худованд ва тамоми фароизро ба қавм ҳикоят кард; ва тамоми қавм бо як овоз ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Ҳамаи суҳанонро, ки Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард». 4 Ва Мусо ҳамаи суҳанони Худовандро навишт, ва бомдодон бармаҳал бархоста, қурбонгоҳе дар домани кӯҳ, ва дувоздаҳ сутун, мувофиқи дувоздаҳ сибти Исроил, бино кард. 5 Ва ҷавонро аз миёни банӣ-Исроил фиристод, ва онҳо қурбониҳои сӯхтани тақдим намуданд, ва қурбониҳои саломати аз говон барои Худованд забҳ карданд. 6 Ва Мусо нисфи хунро гирифта, дар тосҳо рехт, ва нисфи хунро бар қурбонгоҳ пошид; 7 Ва китоби аҳдро гирифта, ба самъи қавм хонд, ва онҳо гуфтанд: «Ҳар он ки Худованд гуфтааст, ба амал хоҳем овард ва ғӯш хоҳем дод». 8 Ва Мусо хунро гирифта, бар қавм пошид, ва 40 гуфт: «Ин аст хуни аҳде ки Худованд бар ҳамаи ин суҳанон бо шумо бастааст». 9 Ва Мусо бо Ҳорун, Нодоб ва Абиху ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил боло баромад. 10 Ва онҳо Худои

Исроилро диданд, ва зери поҳи ӯ чизе монанди хиштҳои ёқути кабуд, ва мисли асли осмон зулол буд. 11 Ва ӯ бар гузини банӣ-Исроил дасти Худро дароз накард, ва онҳо Худро диданд, ва ҳӯрданд ва нӯшиданд. 12 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди Ман ба кӯҳ баро ва дар он ҷо бош, ва Ман алвоҳи санг ва Таврот ва аҳкомеро, ки барои таълим додан навиштаам, ба ту хоҳам дод». 13 Ва Мусо бо Ёшуаъ бархост, ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад. 14 Ва ба пирон гуфт: «Дар ин ҷо ба мо мунтазир истед, то вақте ки назди шумо баргардем, ва инак, Ҳорун ва Ҳур бо шумо хоҳанд буд; бигзор ҳар кӣ даъво дошта бошад, назди онҳо ояд». 15 Ва Мусо ба кӯҳ баромад, ва абр кӯҳро пӯшонид. 16 Ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино маскан гирифт, ва шаш рӯз абр онро пӯшонид, ва дар рӯзи ҳафтум ӯ Мусоро аз миёни абр хонд. 17 Ва намуди ҷалоли Худованд мисли оташи сӯзанда дар назари банӣ-Исроил бар куллаи кӯҳ буд. 18 Ва Мусо андаруни абр дохил шуда, ба кӯҳ баромад; ва Мусо чил рӯз ва чил шаб бар кӯҳ буд.

Тасдиқи аҳд

*Худои Таоло ваъдаи халқи
Исроилро дар бораи вафодорӣ
ба шартҳои аҳд гирифта, онро
тасдиқ кард.*

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Халқи Исроил якдилона эълон карданд, ки ба Худо итоат хоҳанд кард. (боб.20-23). Баъд Мусо барои Худои Таоло қурбони овард. Хуни рехташуда онро дошт, ки агар исроилиён ба аҳди худ бо Худо бевафодӣ кунанд, онҳо мисли ин ҳайвонҳо хоҳанд мурд (оят.1-8).

Пас аз тасдиқи аҳд, Мусо ва Ҳорун ба кӯҳ баромаданд, то лавҳаҳои шариатро аз Худо гиранд. Мусо чихил рӯз дар кӯҳе буд, ки бо Худо мушоракат мекард (оят.9-18).

Дарсҳои Худо:

Оят.1,2. Танҳо Мусо метавонист ба қуллаи кӯҳ барояд, то бо Худо мушоракат кунад. Ба Ҳорун ва пирон иҷозат дода шуда буд, ки танҳо қисми роҳро ба боло раванд. Халқи боқимонда бояд дар доманаи кӯҳ истанд. Имрӯз ба шарофати

Исои Масех, ки тақсимот аз байн рафт ва ҳар як имондор метавонад ба назди Худои Падар биёяд ва бо Ӯ мушоракат дошта бошад, зеро дар байни бародарону хоҳарони баробар ҳуқуқ дар имон баробар аст.

Оят.9-11. Пирони Ироил Худоро диданд, вале Худованд онҳоро накушт. Одамон табиатан гунаҳкор буда бо Худои Муқаддас мушоракат карда наметавонистанд. Аммо ин дафъа баб онҳо иҷозат дода шуд, зеро аҳд бо Худои Таоло бо хун тасдиқ карда шуд. Имрӯз тавассути Хуни қурбонии Масех, мо низ ба Худои Муқаддас дастраси дорем ва ҳуқуқи мушоракатро бо Ӯ дорем.

Дуо: Худои Муқадас, ба мо ёрӣ деҳ, то аҳкоми Туро содиқона иҷро кунем ва ба назди Ту биёем, то ҳарӯза нони осмонии Туро бихӯрем. Омин.

Хуруч 25:1-9

1 Ва Худо ба Мусо сухан ронда, гуфт: 2 «Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки барои Ман ҳадия бигиранд; аз ҳар касе ки дилаш ба додани бахшиш моил бошад, ҳадияи Маро бигиред. 3 Ва ин аст ҳадияе ки аз онҳо бояд бигиред: тилло, ва нукра, ва мис; 4 Ва лочвард, ва аргувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз; 5 Ва пӯсти кӯчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тӯҳс, ва чӯби ақоқиё; 6 Равған барои чароғҳо; атриёт барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар; 7 Сангҳои чазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва барои синабанд. 8 Ва бигзор онҳо барои Ман қудсе бисозанд, ва Ман дар миёни онҳо сокин хоҳам шуд. 9 Мувофиқи ҳар он чи Ман ба ту нишон медиҳам, — ҳам тарҳи маскан ва ҳам тарҳи тамоми колои онро, — ончунон бисозед.

Қурбониҳо барои маъбад*Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:*

Дар бобҳои 25 – 31-и китоби Хуруч Худои Таоло ба Мусо дар бораи сохтор ва ороиши хаймаи муқаддас ба таври муфасал «дастур медиҳад» Худои Вочибулвучуд бо ягон ҷойҳои мушаххас маҳдуд нест. Аммо, ба хотири халқи Исроил, Ӯ қарор дод, ки дар маъбад «сукунат кунад». Бо нишон додани он, ки одамон барои сохмони хаймаи муқаддас ҷи гуна маводҳоро таъмин кунанд. Худованд ба одамон имконият дод, ки ихтиёран худро ба Худо бахшанд. Қурбонии онҳо бояд аз тахти дил дода шавад (оят. 1-9).

Хислати Худо:

Оят. 8. Худои Таоло ба исроилиён амр фармуд, ки маъбадро таъмир кунанд, ки Ӯ тавонад дар он сокин шуда дар миёни онҳо бошад. Имрӯз Ӯ дар байни мо ба воситаи Исои Масеҳ зиндагӣ мекунад. Биёед ба назди Ӯ биёем, то бо Ӯ мушоракат кунем ва тавассути Каломи Ӯ ва Рӯҳи Муқаддас муносибати ҷуқури шахси бо Ӯ ба вучуд орем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 3-7. Маводҳои зарурӣ барои маъбад натавонанд сангҳои қимматбаҳо ва оҳанҳо, балки ҷиҳое низ буданд, ки одамон дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ истифода мебуданд. Ин имконият дод, ки ҳар кас сарфи назар аз сарватҳои моддиаш дар сохтмони маъбад иштирок кунанд. *Шумо имрӯз дар калисо кадом корро иҷро мекунед, дар ҷое, ки Худованд сокин аст? Ҷавоби шумо ба Худое, ки беиштар ба ҳолати дилатон тавачҷӯх мекунанд, ҷӣ гуна аст?*

Дуо: Худовандо, мо худамон ва ҳар он ҷизе, ки мо дорем аз онӣ Туст! Мо ва дорони моро барои обод кардани хонаи Худ истифода бар. Омин.

Хуруҷ 25:10-22

10 Ва бигзор сандуке аз чӯби ақоқиё бисозанд, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ бошад. 11 Ва онро бо тиллоӣ ҳолис бипӯшон, — аз дарун ва аз берун онро бипӯшон, — ва бар он гирдогирд афсари тилло бисоз. 12 Ва барои он чор ҳалқаи тилло бисоз, ва бар чор гӯшаи он васл намо: ду ҳалқаро бар як паҳлуаш, ва ду ҳалқаро бар паҳлуи дигараш. 13 Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло бипӯшон. 14 Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандук ҳаст, дохил намо, то ки сандук ба воситаи онҳо бардошта шавад. 15 Он дастакҳо бояд дар ҳалқаҳои сандук бимонад, ва набояд аз он дур карда шавад. 16 Ва шаҳодатеро, ки Ман ба ту медиҳам, дар сандук бимон. 17 Ва сарпӯше аз тиллоӣ ҳолис бисоз, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ бошад. 18 Ва ду каррубӣ аз тилло бисоз, — онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш бисоз. 19 Ва як каррубиро аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор бисоз; каррубиёро аз ҳуди сарпӯш бар ду канори он бисозед. 20 Ва каррубиён болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ хоҳанд пӯшонид, ва рӯйхошон сӯи якдигар хоҳад буд; рӯйҳои каррубиён сӯи сарпӯш нигарон хоҳад буд. 21 Ва сарпӯшро бар сандук аз боло бимон; ва шаҳодатеро, ки ба ту медиҳам, андаруни сандук бимон. 22 Ва дар он ҷо Ман ба ту зохир гардида, аз болои сарпӯш, аз миёни ду каррубие ки бар сандуки шаҳодат мебошанд, бо ту суҳан хоҳам ронд дар бораи ҳар он чӣ ба воситаи ту ба банӣ-Исроил амр хоҳам фармуд.

Намуди Сандуқи Аҳд

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Пеш аз ҳама Худо фармон дод, ки Сандуқи Аҳд сохта шавад. Ин чизи муҳимтарин дар маъбад аст, зеро он рамзи тахти Худо, Подшоҳи ҳақиқии Исроил мебошад. Бо вучуд ин, ин «тахт» мисли тахтҳои подшоҳони заминӣ набуд. Худои Таоло меҳост, ки ҳамроҳи қавми Худ ҳаракат кунад, вақте ки онҳо дар биёбон сафар мекарданд (оят. 10-16).

Сипас Худованд ба таври муфасал дастур дод, ки боми Сандуқи Аҳд чигуна хоҳад буд ва дар болои он бо Мусо волеҳурад, то аҳкоми Худро ба халқи Исроил расонад (оят. 17-22).

Дарсҳои Худо:

Оят.12-15. Худои Таоло ба исроилиён амр фармуд, ки сандукро бо истифодаи дастаҳои ҷубини ҷудошаванда бардоранд, то дасташон ба он нарасад. Худо дар паҳлуи мардум буд ва онҳоро дар сафар ҳамроҳӣ мекард. Аммо дар айни замон одамон ҳақ надоштанд, ки ба сандуқи аҳд даст расонанд ва бо ин восита байни худ ва Ӯ «масофаи» муайяно нигоҳ медоштанд. Худованд имрӯз ҳам ба мо наздик аст, аммо мо дар назди Офаридгори худ эҳтиром мегузорем ва ҳақ надорем, ки Ӯро идора кунем ва ё амалҳои Ӯро идора кунем.

Дуо: Худовандо ташаккур, ки ҳеҷ гоҳ моро тарк намекуни ва бо мо сӯҳбат мекуни зеро мо имрӯз ба Ту бештар аз дирӯз ниёз дорем. Омин.Ғ

Хуруч 25:23-40

23 Ва мизе аз чӯби ақоқиё бисоз, ки дарозияш ду зироъ, ва фарохияш як зироъ, ва кадаш якуним зироъ бошад. 24 Ва онро бо тиллои холис бипӯшон; ва гирдогирдаш афсари тилло бисоз. 25 Ва чорчӯбае гирдогирди он ба андозаи як қабза бисоз; ва афсари тилло гирдогирди чорчӯбаи он бисоз. 26 Ва чор ҳалқаи тилло барои он бисоз; ва ҳалқаҳоро бар чор гӯшаи чор почай он барқарор намо. 27 Ҳалқаҳо бояд ба баландии чорчӯба мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат кунад. 28 Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва мизро ба воситаи онҳо хоҳанд бардошт. 29 Ва табакҳои он, ва қошукҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, бисоз; онҳоро аз тиллои холис бисоз. 30 Ва нони тақдими бар миз ҳамеша ба ҳузури Ман бимон. 31 Ва чароғдоне аз тиллои холис бисоз; бигзор чароғдон яклухт сохта шавад; поя ва шоҳаҳои он, куббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он бояд аз худӣ он бошад. 32 Ва шаш шоҳа бояд аз паҳлуҳои он берун ояд: се шоҳаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шоҳаи чароғдон аз паҳлуи дигараш. 33 Се куббаи монан-

ди гули бодом дар як шоҳа, бо ғунча ва гул, ва се куббаи монанди гули бодом дар шоҳаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шоҳае ки аз чароғдон берун меояд. 34 Ва дар пояи чароғдон чор куббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он. 35 Ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, — барои шаш шоҳае ки аз чароғдон берун меояд. 36 Ғунчаҳояш ва шоҳаҳояш бояд аз худӣ он бошад, — он куллиятан яклухт аз тиллои холис бошад. 37 Ва ҳафт адад барояш чароғ бисоз; ва чароғҳояш бояд тавре даргиронида шавад, ки ба тарафи чароғи миёна рӯшноӣ диҳад. 38 Ва анбӯрҳо ва маҷмарҳои он аз тиллои холис бошад. 39 Бигзор онро бо тамоми ин коло аз як киккар тиллои холис бисозанд. 40 Ва эҳтиёт намо, ки онҳоро мувофиқи намунае ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд, бисозӣ.

Миз ва чароғдон барои Худо

*Худо «дастур» - и муф-
ассал дод, ки миз ва чароғдон,
ки дар назди сандуқи аҳд
гузошта мешавад, чӣ гуна
бояд бошад.*

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар назди сандуқи аҳд бояд мизи махсусе, ки андозааш каме хурдтар буд меистод, ки дар болои он «нонҳои тақдими» гузошта мешуд. Ин рамзи он буд, ки исроилиён бояд дар ҳузури Худои Таоло бо дили пок, мисли фатир истода бошанд (оят.23-30).

Баъдан Худо ба таври муфассал мефаҳмонад, ки шамъдон ва лавозимоти он чӣ гуна бояд бошад. Чароғдони тиллоии ҳафт шоха рамзи он буд, ки зиндагии мардуми Исроил комилан аз Худованд вобаста буд (оят.31-40).

Дарсҳои Худо:

Оят. 23-30 Нонҳои тақдими ҳамеша дар ҳузури Худо буданд. Мо имондорон, бояд худро комилан ба Худо бахшида ба таври равшан дарк кунем, ки дар пеши рӯи Ӯ, ҳаловат бурда дар шодморунӣ мушоракат карда метавонем.

Оят. 31-40. Мисли чароғдони хомӯшнашаванда назди сандуқи аҳд, Исо ҳамчун Нури абади ба замин омад. Мо бо ин Нур мунаввар шудаем ва метавонем корҳои зулмотро рад карда меваи хуб оварем. Биёед аз чихати рӯҳони бедор бошем, то нури фурузони дар даруни мо, то рӯзи дуом бора омадани Худованд хомӯш нашавад.

Дуо: Худовандо, ба мо кӯмак кун, ки бо нур ва ҳаёте, ки дар Ту пайдо кардаем, бо Нону Нури ҳақиқии бо дигарон тақсим карда тавонем. Омин.

Хуруч 26:1-14

1 Ва масканро аз даҳ чодир
катони нозуки дутоба, ва ло-
чвард, ва арғувон, ва қирмиз
бисоз, ва каррубиёнро бо бофти
санъаткорона бар онҳо нақш
намо. 2 Дарозии ҳар як чодир
бисту ҳашт зироъ, ва фарохии
ҳар як чодир чор зироъ бошад;
ҳамаи чодирҳо ба як андоза
бошад. 3 Панҷ чодир бояд бо
ҳамдигар пайванд карда шавад,
ва панҷ чодир дигар бо
ҳамдигар пайванд карда шавад.
4 Ва тугмаҳонаҳо аз лочвард
бар лаби як чодире ки дар
канори пайвандкунӣ мебошад,
бисоз; ва бар лаби чодир
канори пайвандкунии дуюм низ
чунин бисоз. 5 Панҷоҳ тугма-
ҳона дар як чодир бисоз, ва
панҷоҳ тугмаҳона дар канори
чодире ки дар пайвандкунии
дуум мебошад, бисоз, —
тугмаҳонаҳо бояд дар рӯ ба рӯи
ҳамдигар бошад. 6 Ва панҷоҳ
чангаки тилло бисоз; ва
чодирҳоро бо чангакҳо ба
якдигар пайванд намо, — ва
маскан яклухт хоҳад шуд. 7

46

Сипас чодирҳо аз пашми буз
бисоз, то ки хаймае бар маскан
бошад; ёздаҳ адад чунин
чодирҳо бисоз. 8 Дарозии ҳар як

чодир сӣ зироъ, ва фарохии ҳар
як чодир чор зироъ бошад;
ёздаҳ чодир ба як андоза бошад.
9 Ва панҷ чодирро алоҳида, ва
шаш чодирро алоҳида пайванд
намо; ва чодир шашумро аз
тарафи пешии хайма дуқат
бикун. 10 Ва панҷоҳ тугмаҳона
бар лаби як чодире ки дар
канори пайвандкунӣ мебошад,
бисоз, ва панҷоҳ тугмаҳона бар
лаби чодир пайвандкунии
дуум. 11 Ва панҷоҳ чангаки
мисин бисоз, ва чангакҳоро ба
тугмаҳонаҳо дохил бикун, ва
хаймаро пайванд намо, — ва он
яклухт хоҳад шуд. 12 Ва канори
зиёдати чодирҳои хайма, яъне
нисфи чодире ки зиёдати
кардааст, бигзор дар қафои
маскан овезон бошад. 13 Ва
зирое аз як тараф ва зирое аз
тарафи дигар, ки аз дарозии
чодирҳои хайма зиёдати
мекунад, бигзор дар пахлуҳои
маскан аз як тараф ва аз тарафи
дигар овезон бошад, то ки онро
бишӯшонад. 14 Ва болопӯше
барои хайма аз пӯстҳои кӯчкор,
ки сурх бошад, бисоз, ва
болопӯше аз пӯстҳои тӯҳс аз
болои он.

Хаймаи Муқаддас

Худо нишон дод, ки Хаймаи Муқаддас чӣ гуна ва аз чи сохта шавад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло таҳри Хаймаи Муқаддасро ба таври муфассал тавсиф карда аст. Қасрҳое, ки дар он подшоҳон зиндагӣ мекунанд – ин одатан қасрҳои кушод ва боҳашамат аст. Аммо Худованд меҳост, ки хайма чамъшаванда бошад, то ҳамеша бо халқи Худ, ки дар биёбон кучманҷӣ буданд, наздик бошад.

Дарсҳои Худо:

Оят.1-6. Хаймаи Муқаддас, ки моҳирона аз маводҳои беҳтарин сохта шуда буд, макони Худои Муқаддас буд. Он тавре сохта шудааст, ки одамон, ки табиатан гунаҳкоранд тасодуфан ба он дохил нашаванд. Худо танҳо ба саркоҳинон иҷозат дод, ки ба маъбад ворид шаванд, ки ин ҳузури марҳамати Худо ба халқи Исроил буд. *Оё мо дарк мекунем, ки чӣ гуна файзи бузургеро дар Исои Масеҳ пайдо кардаем ва ҳақ дорем, ки дар ҳар вақт ва дар ҳама ҷо ба воситаи Ё назди Худои Муқаддас биёем?*

Оят.7-17. Болопӯш ва сарпӯш бояд хаймаро ҳангоми ҳавои бад дар биёбон муҳофизат мекарданд. *Оё ҷамоати шумо «болопӯш» - и қавӣ ва амин дорад, ки Худо дар он маскан гирифтааст? Оё он метавонад шуморо аз озмоишҳои бераҳмона ва васвасаҳои ин ҷаҳон муҳофизат кунад? Биёед дида бароем, ки чӣ тавр мо фармони Худоро дар бораи пушидани хаймаи муқаддас бо се парда дар ҷамоати худ истифода када метавонем.*

Дуо: Худовандо, калисои моро бардор, то ки он зебо ва қавӣ бошад, чи хеле дар дарун, ҳамон хел ҳам дар берун бошад. Омин.

Хуруч 26:15-37

15 Ва тахтаҳо, ки меистода бошад, барои маскан аз ҷӯби ақоқиё бисоз. 16 Дарозии ҳар як тахта даҳ зироъ бошад, ва фароҳии ҳар як тахта — якуним зироъ. 17 Ва дар ҳар тахта ду дандонаи мутавозии якдигар бошад; дар ҳамаи тахтаҳои маскан чунин бисоз. 18 Ва тахтаҳо барои маскан бисоз: бист тахта барои тарафи ҷанубӣ. 19 Ва чил пояи нукра зери бист тахта бисоз: ду поя зери як тахта барои ду дандонаи он, ва ду поя зери тахтаи дигар барои ду дандонаи он. 20 Ва барои тарафи дигари маскан, барои тарафи шимолӣ — бист тахта. 21 Ва чил пояи нукра барои онҳо: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар. 22 Ва барои қафои маскан, ки тарафи ғарбист, шаш тахта бисоз. 23 Ва барои ғӯшаҳои маскан, дар қафо, ду тахта бисоз. 24 Ва бигзор онҳо аз поён пайваст карда шавад, ва аз боло низ якҷоя дар як ҳалқа пайванд гардад; барои ҳар ду чунин бишавад, яъне онҳо барои ҳар ду ғӯша бошад. 25 Ва ба ҳамин тарик ҳашт тахта хоҳад буд, ва пояҳои нукра барои онҳо, чамъ шонздаҳ поя: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар. 26 Ва ғалақаҳо аз ҷӯби ақоқиё бисоз: панҷ адад барои тахтаҳои як тарафи маскан, 27 Ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи дигари маскан, ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи қафои маскан, ба самти ғарб. 28 Ва ғалакаи миёна аз даруни тахтаҳо аз ин сар то он сар мегузарад. 29 Ва тахтаҳо бо

тилло бипӯшон, ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хонаҳои ғалақаҳо бошад, аз тилло бисоз; ва ғалақаҳоро бо тилло бипӯшон. 30 Ва масканро барпо намо, мувофиқи дастуре ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд. 31 Ва пардае аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз; бо бофти санъаткорона онро бо каррубиён бисоз. 32 Ва онро бар чор сутуни ақоқиё биовез, ки онҳо бо тилло пӯшонида шуда бошанд, илмакхошон аз тилло бошад, бар чор пояи нукра истода бошанд. 33 Ва пардаро зери ҷангакҳо биовез; ва сандуқи шаҳодатро ба он ҷо, дар қафои парда биёр, ва парда қудсро барои шумо аз қудси қудсҳо ҷудо хоҳад кард. 34 Ва сарпӯшро бар сандуқи шаҳодат дар қудси қудсҳо бимон. 35 Ва мизро аз беруни парда, ва ҷароғдонро дар рӯ ба рӯи миз, ба тарафи ҷанубии маскан бимон; ва мизро ба таъафи шимолии он ҷойгир кун. 36 Ва пардае барои даромадгоҳи хайма аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ бисоз. 37 Ва барои парда панҷ сутун аз ҷӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва илмакхошон аз тилло бошад; ва барои онҳо панҷ пояи мисин бирез.

Худои Муқаддас, хаймаи муқаддас

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо дастурҳои муфасссал дод, ки девори атрофи хайма чӣ гуна бояд бошад ва сангҳо, пардаҳо он низ ин чунин. Аввалин парда, ки бояд аз муводи гаронбаҳо сохта мешуд, бо каррубиҳо оро дода шуда, хаймаи муқаддасро ба ду қисми нобаробар тақсим мекард. Дар ҳучраи охирин, ки онро қудси қудсҳо меномиданд, сандук «тахти» Худо ва дар ҳучраи пеш – миз барои нони тақдими ва чароғдон мавҷуд буд. Даромадгоҳи хаймаро пардаи дуюм мепӯшонид (оят.15-37).

Хислати Худо:

Оят.15-25. Худо меҳост, ки ҳамеша бо халқи Исроил наздик бошад аз ин рӯ, Ӯ фармуд, ки хайма сохта ҷой барои маскани Худ, ки васл кардан ва интиқол додан осон буд. Биёед мо низ дар хотир дошта бошем, ки Худованд ҳамеша дар назди мост ва мувофиқи он рафтор кунем.

Худонинг дарслари:

Оят. 15-30. Деворҳои хайма, ки аз ҷӯбҳои ҷамъ карда шуда буд, мувофиқи фармони Худо гузошта шуда буданд, ба қадри кофӣ қавӣ буданд, ки ба ҳамлаи шимолҳои саҳти дар биёбон тоб меоварданд. Агар мо мувофиқи Каломи Худо зиндагӣ кунем, мо низ метавонем дар муқобили тӯфонҳо ва озишҳои зиндагӣ устувор истода тавонем. (Матто. 7:24, 25).

Дуо: Худои Муқаддас, ба мо ёрӣ деҳ, ки дар итоаткории комил, бо Каломи Ту зиндагӣ кунем, то мо ба ҳама гунаҳамлаи ин ҷаҳон тоб оварем. Омин.

Хуруч 27: 1-21

1 Ва қурбонгоҳе аз чӯби ақоқиё бисоз, ки дарозияш панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ, яъне қурбонгоҳи мураббаъ бошад; ва қадаш се зироъ. 2 Ва шохҳои онро бар чор гӯшаи он бисоз, ба тавре ки шохҳои аз худи он бошад; ва онро бо мис бипӯшон. 3 Ва тосҳои барои баровардани ҳокистараш, ва хокандозҳои ва косаҳои ва ҷанголиҳои ва маҷмарҳои бисоз; тамоми қолаҳои аз мис бисоз. 4 Ва барояш панҷарае аз мис ба сурати шабака бисоз, ва бар он шабака чор ҳалқаи мисин, бар чор гӯшааш, бисоз. 5 Ва онро зери қанораи қурбонгоҳ аз поён бимон, ба тавре ки шабака то нисфи қурбонгоҳ бошад. 6 Ва дастақҳо барои қурбонгоҳ бисоз, дастақҳо аз чӯби ақоқиё бошад, ва онҳоро бо мис бипӯшон. 7 Ва дастақҳои ба ҳалқаҳо бигзаронанд; ва дастақҳо дар ҳар ду паҳлуи қурбонгоҳ бошад, вақте ки онро бардоранд. 8 Онро аз тахтаҳо дарунҳои бисоз; бигзор ончунон, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд, бисозанд. 9 Ва саҳни масканро бисоз; ба тарафи ҷанубӣ пардаҳо барои саҳн аз катони нозуки дӯтоба бошад, дарозии онҳо ба як тараф сад зироъ бошад. 10 Ва сутунҳои бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис бошад; илмақҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нукра бошад. 11 Ва ҳамчунин ба дарозии тарафи шимолӣ пардаҳо сад зироъ дарозӣ дошта бошад, ва сутунҳои он бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис бошад; илмақҳои сутунҳо ва бандҳои он аз нукра бошад. 12 Ва ба фароҳии саҳн ба тарафи ғарбӣ

пардаҳо панҷоҳ зироъ бошад; сутунҳои он даҳ адад, ва пояҳои он даҳ адад. 13 Ва фароҳии саҳн ба тарафи офтоббарои шарқӣ панҷоҳ зироъ бошад. 14 Ва пардаҳои як паҳлуи дарвоза понздаҳ зироъ; сутунҳои он се адад, ва пояҳои он се адад. 15 Ва пардаҳои паҳлуи дигари он понздаҳ зироъ; сутунҳои он се адад, ва пояҳои он се адад. 16 Ва барои дарвозаи саҳн бист зироъ парда аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дӯтоба бо санъати гулдӯзӣ бошад; сутунҳои он чор адад, ва пояҳои он чор адад. 17 Ҳамаи сутунҳои саҳн гирдогирд бо бандҳои нуқрагин пайваст буда, илмақҳои он аз нукра, ва пояҳои он аз мис бошад. 18 Дарозии саҳн сад зироъ, ва фароҳияш панҷоҳ зироъ дар муқобили панҷоҳ зироъ, ва қадаш панҷ зироъ, ва пардаҳои аз катони нозуки дӯтоба, ва пояҳои сутунҳои аз мис бошад. 19 Тамоми қолаи маскан барои ҳар хизматаш, ва ҳамаи меҳҳои ва ҳамаи меҳҳои саҳн аз мис бошад. 20 Ва ту ба бани-Исроил амр фармо, ки рағбани зайтуни зулоли кӯфташуда барои рӯшноӣ назди ту биёранд, то ки ҷароғҳо доимо афрӯхта шавад. 21 Дар ҳаймаи ҷомеъ, берун аз пардае ки бар сандуқи шаҳодат аст, бигзор онро Ҳорун ва писаронаш аз шом то субҳ ба ҳузури Худованд барафрӯзанд; ин фароизи абадӣ насл ба насли онҳо аз бани-Исроил хоҳад буд.

Қурбонгоҳ, ҳавлӣ ва чароғдон

Худо барои сохтани қурбонгоҳ фармони дақиқ дода лавозимоти он ва ташкили саҳни хаймаи муқаддас, дастурҳои муфассал дода, Худо ба Ҳорун ва писаронаш фармон медиҳад, ки чароғдонро дар хаймаи муқаддас нигоҳубин кунанд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба мардум фармуд, ки дар назди хаймаи муқаддас қурбонгоҳ созанд. Шахсе, ки ба назди Худо меояд, бояд аввал барои кафорати гуноҳҳояш қурбонӣ биёрад. Худованд нишон дод, ки ҳавлии хаймаро чи гуна ва аз кадом мавод ва пардахоро барои девори он истифода баранд. Ба ғайрияхудиён иҷозат дода нашуд, ки ба ҳавлии хаймаи муқаддас, ба он ҷое ки исроилиён бо воҳӯрӣ бо Худо омада, барои Ё қурбонӣ кунанд, ворид шаванд. Чунин тартиб додани маъбад нишон дод, ки Худои Таоло халқи Исроилро аз тамоми халқҳои дигари ҷаҳон, ҳам чун халқи муқаддаси Худ интиҳоб кардааст (оят.1-19).

Худо ба исроилиён амр фармуд, ки мунтазам равшан расонанд, то оташ дар чароғдон хомӯш нашавад (оят.20-21).

Хислати Худо:

Оят.9-19. Худованд амр фармуд, ки ҳавлии маъбадро бо пардаҳо ихота кунанд ва бо ин восита хаймаи муқаддасро аз тамоми ҷаҳон ҷудо кунанд ва муқаддас будани онро таъкид кунанд. Биёед фикр кунем, ки имрӯз мо ва ҷомеаи мо, аз ҷӣ бояд ҷудогӣ кунем, то мувофики хости Худо дар қудсият зиндагӣ кунем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 20-21. Худо ба Ҳорун ва писаронаш фармуд, ки чароғдонро нигоҳубин кунанд ва оташи онро доимо фурузон нигоҳ доранд ва барои он «равғани пок» истифода баранд. Мо низ пайваста аз ҷиҳати рӯҳонӣ бедор бошем, то имонамон «хомӯш» нашавад, балки зиндагии мо дар назди Худо пок ва беайб бошад.

Дуо: Худовандо, ба Ту шукр мегӯем, ки чун Нури ҳақиқӣ, дар торикӣ, назди мо омади ва моро роҳнамоӣ мекунӣ, то «ҷароғи» имони мо хомӯш нашавад. Омин.

Хуруч 28:1-14

1 Ва ту бародарат Ҳорун ва писаронашро бо вай, аз миёни банӣ-Исроил, ба худ муқарраб бикун, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд: Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, Элъозор ва Итомор, писарони Ҳорун. 2 Ва либосҳои муқаддас барои бародарат Ҳорун, аз баҳри иззат ва шукӯҳ бисоз. 3 Ва ту ба ҳамаи донодилон, ки Ман дили онҳоро аз рӯҳи ҳикмат пур сохтаам, суҳан бирон, ки либосҳои Ҳорунро барои тақдис қардани вай бисозанд, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд. 4 Ва ин аст либосҳое ки бояд бисозанд: синабанд ва эфӯд ва ридо ва пероҳани катакчадор ва аммома ва камарбанд; ва бигзор либосҳои муқаддасро барои бародарат Ҳорун ва барои писаронаш бисозанд, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд; 5 Ва онҳо тилло ва лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуқро бигиранд, 6 Ва эфӯдро аз тилло ва лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо бофти санъаткорона бисозанд. 7 Ду китфпӯшаки пайвандшавандае бар ду қанори он бояд бошад, то ки он пайваст шавад. 8 Ва тасмаи бандубасти он, ки бар он аст, бояд бо ҳамон санъат, аз ҳуди он, яъне аз лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бошад. 9 Ва ду санги қазъ бигир, ва ном-

ҳои банӣ-Исроилро бар онҳо ҳақ намо. 10 Шаш номи онҳоро бар як санг, ва шаш номи боқии онҳоро бар санги дигар, мувофиқи таваллудашон. 11 Бо санъати ҳаққоки санг, мисли ҳаққи мӯҳр, номҳои банӣ-Исроилро бар ду санг ҳақ намо; онҳоро дар нигинхонаҳои тилло бинишон. 12 Ва ин ду сангро бар китфпӯшакҳои эфӯд ҷойгир намо, ки сангҳои ёдгории барои банӣ-Исроил бошад; ва бигзор Ҳорун номҳои онҳоро ба ҳузури Ҳудованд бар ду китфи худ барои ёдгории бардорад. 13 Ва нигинхонаҳо аз тилло бисоз, 14 Ва ду занҷир аз тиллои холис; онҳоро ба шакли танобе, бо санъати бофти морпеч бисоз; ва занҷирҳои морпечро ба нигинхонаҳо андармон бикун.

Либосҳои коҳинон (1)

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо Ҳорун ва писарони ӯро барои коҳинӣ интихоб кард, то ба Ӯ хизмат кунанд. Сипас Худованд фаҳмонд, ки либоси онҳо чӣ гуна бояд бошад. Пораи эфод (як намуди матоъ) ба пешдоман шабоҳат дорад, ки дар болои он ду санги оникс, (номи санг) бо номҳои дувоздаҳ писарони Якуб навишта шуда буд. Бо ин, Худои Таоло таъкид мекунад, ки коҳинон намояндагони тамоми халқи Исроил мебошанд (оят. 1- 4).

Хислати Худо:

Худо кудсияти Худро дар рамзҳо, бо пӯшидани коҳинон бо «либосҳои муқаддас» ошкор намуд. *Биёед дар бораи он фикр кунем, ки оё мо аз паи Худованд меравем ва «одами нав» - ро дар бар кардаем? Оё ҳаёти мо ба ҷаҳониён дар бораи муқаддас будани Худо шаҳодат медиҳад?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 2,5-8. Либосҳои коҳинон нишон медоданд, ки онҳоро Худо аз дигарон барои инъикоси ҷалол ва ҳузури Худ чудо кардааст. Аммо имрӯзҳо, дар давраи Аҳди Ҷадид, коҳинон ва як гурӯҳи махсуси одамон нестанд, балки ҳамаи онҳое мебошанд, ки самимона ба Исои Масеҳ имон доранд. Аз ин рӯ, ҳамаи мо хизматгори Худо ҳастем. Бинобар ин, ҳар коре, ки мо мекунем, бояд ҳамааш хизмат барои Ӯ бошад. (1 Тим. 4:5).

Дуо: Худои Муқаддас ба мо баракат деҳ, ки ҳар рӯзи худро дар поки гузаронем, то Туро ба ин ҷаҳон ошкор созем. Омин.

Хуруч 28:15-43

15 Ва синабанди довариро бо бофти санъаткорона бисоз, бо ҳамон санъате ки эфӯдро бофтай, яъне онро аз тилло, лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз. 16 Он бояд мураббаъ, дуқабата, дарозияш як ваҷаб ва фарохияш як ваҷаб бошад. 17 Ва андарунаш сангҳои нигинхонадор, чор қатор санг бинишон: қатори иборат аз лаъл, ёкути зард ва зумуррад, ки ин қатори якум аст; 18 Ва қатори дуюм — баҳрамон, ёкути кабуд ва алмос; 19 Ва қатори сеюм — ёкути тар, ақиқи сӯхта ва ҷамаст; 20 Ва қатори чорум — забарҷад, ҷазъ ва яшм; онҳо бояд бо нигинхонаҳои тилло нишонида шавад. 21 Ва ин сангҳо бояд бо номҳои бани-Исроил, яъне дувоздаҳ адад бо номҳои онҳо бошад; мисли ҳаққи мӯҳр, барои дувоздаҳ сибт, ки ҳар яке ба номи ҳудаш бояд бошад. 22 Ва барои синабанд занҷирҳо ба шакли танобе бо санъати бофти морпеч аз тиллоӣ холис бисоз. 23 Ва

54

печро ба ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон бикун. 25 Ва ду сари дигари ду занҷири морпечро ба ду нигинхона пайванд намуда, бар китфпӯшакҳои эфӯд ба тарафи абраи он андармон бикун. 26 Ва боз ду ҳалқаи тилло бисоз, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон бикун. 27 Ва боз ду ҳалқаи тилло бисоз, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон бикун. 28 Ва бигзор синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риштаи лочвард банд кунанд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд ҷудо нашавад. 29 Ва Ҳорун номҳои бани-Исроилро дар синабанди доварӣ бар дили худ, ҳангоме ки ба қудс мебарояд, барои ёдгории ба ҳузури Худованд доимо хоҳад бардошт. 30 Ва урим ва туммимро дар синабанди доварӣ бимон, то ки бар дили Ҳорун, ҳангоме ки ба ҳузури Худованд мебарояд, бошад; ва бигзор Ҳорун мубашшири довари бани-Исроилро бар дили худ ба ҳузури Худованд доимо бардорад. 31 Ва ридои эфӯдро ком-

илан аз лочвард бисоз. 32 Ва бигзор чоке барои даровардани сар дар миёнаи он бошад; лаблӯлае гирдогирди чокаш бо санъати бофтагарӣ бошад, яъне мисли гиребони чавшан бошад, то ки надаррад. 33 Ва дар лаби доманаш анорҳо аз лочвард ва арғувон ва қирмиз бисоз, ки гирдогирди домани он бошад; ва зангӯлачаҳои тилло дар миёни онҳо гирдогирд бошад. 34 Зангӯлачаи тилло ва аноре, зангӯлачаи тилло ва аноре дар лаби домани ридо гирдогирд бошад. 35 Ва он бар тани Ҳорун ҳангоми хизматгузорияш хоҳад буд, ва садои он, ҳангоме ки ӯ ба қудс ба ҳузури Худованд мебарояд, ва ҳангоме ки мебарояд, шунида хоҳад шуд, то ки ӯ намирад. 36 Ва лавҳае аз тиллои холис бисоз, ва бар он, мисли ҳаққи мӯҳр, чунин ҳақ намо: „Муқаддас аст барои Худованд“. 37 Ва онро бо риштаи лочвард ба аммома бибанд, то ки ба тарафи пеши аммома бошад. 38 Ва он бар пешонии Ҳорун хоҳад буд; ва Ҳорун нукси қурбонӣҳои муқаддасеро, ки банӣ-Исроил бо ҳамаи ҳадияҳои муқаддаси худ тақдис менамоянд, хоҳад бардошт, ва он бар пешонии ӯ доимо

хоҳад буд, то ки онҳо ба ҳузури Худованд таваҷҷӯҳ ёбанд. 39 Ва пероҳани катакчадоре аз катони нозук бибоф, ва аммомае аз катони нозук бисоз; ва камарбанде бо санъати гулдӯзӣ бисоз. 40 Ва барои писарони Ҳорун пероҳанҳо бисоз, ва барои онҳо камарбандҳо бисоз; ва қулоҳҳо барояшон аз баҳри иззат ва шукӯҳ бисоз. 41 Ва бо онҳо бародарат Ҳорун ва писаронашро ҳамроҳи ӯ ораста намо, ва онҳоро тадҳин бикун, ва онҳоро баргумор ва тақдис намо, то ки ба Ман қаҳонат кунанд. 42 Ва ба онҳо эзорҳои катон барои пӯшонидани авраташон бисоз, ки аз камар то зону бирасад; 43 Ва бигзор бар Ҳорун ва писаронаш бошад, вақте ки ба хаймаи ҷомеъ дохил мешаванд, ё ки барои хизмати қудс ба қурбонӣҳо наздик меоянд, мабодо гирифтори гуноҳ гардида, бимиранд; ин фаризаи абадист барои ӯ ва барои насли ӯ баъд аз ӯ.

Либосҳои коҳинон (2)

Муллоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Ба эфӯд бояд синабанд бо урим ва туммим часпонида мешуд, ки ба воситаи он, коҳин дар бораи иродаи Худо, аз Ё мекурсид. Илова бар ин, дар синнабанди доварӣ, бояд дуводза санги кимматбаҳо дошта бошад, ки онҳо дуводза сибти Исроилро ифода мекард. Сипас Худо нишон дод, ки либоси болоӣ ва поёнии коҳинон чӣ гуна бояд бошад. Дар болои сарпӯши тиллоӣ навиштаҷоти «Худованди Муқаддас» часпонида шуда буд, ки саркоҳин барои нодуруст гузаронидани қурбониҳо ва ҳадяҳо масъулиятро бар дӯши худ мегирифт (оят. 15-43).

Хислати Худо:

Оят. 29,30. Худои Таоло иродаи Худо ба халқи Худ ошкор кард. Бо ин мақсад коҳинони Аҳди Қадим бояд, ки урим ва туммиро истифода баранд.

56 Имрӯзҳо Худованд иродаи Худро ба мо ба воситаи Рухулқудс ва Каломи Худ мерасонад.

Оят. 38. Аломате бо калимаҳои «Қудсияти Худованд» бояд доимо ба саркоҳинон хотиррасон мекард, ки Худои Таоло мехоҳад, ки онҳо дар покӣ зиндагӣ кунанд. *Вакте, ки шумо дар оилаед, дар ҷои кор, дар ҷомеа ҳастед, оё шумо бо дарки комил рафтор мекунед, ки «коҳин» хизматгор ва намоён-дагони Худованд ҳастед?*

Дуо: Худои Муқаддас, иродаи Худо ба мо фаҳмон, то ки он дар дилҳои мо роҳбарӣ кунад ва мо тавонем дар покӣ зиндагӣ кунем, ҳамчун халқи Ту, ки аз ҷаҳон чудо. Омин.

Хуруч 29:1-18

1 Ва ин аст он чи ту бояд барои тақдис кардани онҳо ба амал оварӣ, то ки ба Ман қаҳонат намоянд: як ғӯсолаи нар ва ду қўҷқори беайб бигир, 2 Ва нони фатир, ва курсҳои фатири бо равшан омехташуда, ва нончаҳои тунуки ба равшан молидашуда; онҳоро аз орди нарми гандум бипаз. 3 Ва онҳоро дар як сабад бимон, ва онҳоро дар сабад тақдис намо, ва ғӯсола ва ду қўҷқорро низ. 4 Ва Ҳорун ва писаронашро назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ биёр, ва онҳоро дар об ғусл деҳ. 5 Ва либосҳоро бигир, ва Ҳорунро бо пероҳан, ва ридои эфūd, ва эфūd ва синабанд ораста намо, ва бо тасман эфūd камарашро бибанд. 6 Ва аммомаро бар сараш бипӯшон, ва афсари муқаддасро бар аммома бимон. 7 Ва равшани тадҳинро гирифта, бар сараш бирез, ва ўро тадҳин намо. 8 Ва писаронашро наздик оварда, пероҳанҳоро ба онҳо бипӯшон. 9 Ва онҳоро, яъне Ҳорун ва писаронашро, бо камарбандҳо бибанд, ва қулоҳҳоро бар сарашон бимон, ва қаҳонат барояшон фаризаи абадӣ хоҳад буд; ва Ҳорун ва писаронашро баргумор. 10 Ва ғӯсоларо назди хаймаи ҷомеъ тақдим намо, ва Ҳорун ва писаронаш дастхошонро бар сари ғӯсола хоҳанд гузошт. 11 Ва ғӯсоларо ба ҳузури Худованд назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ забҳ намо. 12 Ва аз

хуни ғӯсола гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳ бо ангуштонат бипош; ва тамоми хунро бар бунёди қурбонгоҳ бирез. 13 Ва тамоми чарбуеро, ки амёро мепӯшонад, ва пардаеро, ки бар чигар аст, ва ду гурдаро бо чарбуе ки бар онҳост, гирифта, бар қурбонгоҳ бисўзон. 14 Вале ғўшти ғӯсола ва пӯшташ ва саргинашро берун аз ўрдугоҳ дар оташ бисўзон; ин қурбонии гуноҳ аст. 15 Ва як қўҷқорро бигир, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қўҷқор бимонанд. 16 Ва қўҷқорро забҳ намо, ва хунашро гирифта, бар қурбонгоҳ гирдогирд бипош. 17 Ва қўҷқорро ба андомҳояш пора кун, ва амёояш ва почаҳояшро шустушӯ намо, ва онҳоро бар андомҳояш ва бар сараш бимон. 18 Ва тамоми қўҷқорро бар қурбонгоҳ бисўзон, — ин қурбонии сўхтани барои Худованд аст, ин атри гуворо, қурбонии оташин барои Худованд аст.

РТатҳин шудани коҳинон

Худо дастурҳои муфасссал дод, ки Ҳорун ва писаронаш, чӣ гуна бояд барои коҳинӣ татҳин шаванд. Сипас Ё ба Мусо фармуд, ки онҳоро бо равған татҳин кунад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба Мусо фармуд, ки маросими татҳинкунии коҳиниятро ба Ҳорун ва писарони ӯ иҷро кунад (оят. 1-9). Барои коҳинон қурбонӣ гузаронидан лозим буд. Ин нишон меод, ки коҳинон табиатан муқаддас нестанд. Онҳо одамони оддӣ буданд, ки мисли дигар гунаҳкорон танҳо бо ғайзи Худо метавонанд пок шаванд (оят. 10-18).

Хислати Худо:

Оят. 1-8. Барои он, ки Ҳорун ва писаронаш тавонанд, вазиףҳои коҳиниро иҷро кунанд, Худованд амр фармуд, ки онҳоро тадҳин ва муқаддас гардонанд. Ба ҳамин монанд, Худо моро даъват карда, дар Исои Масеҳ муқаддас месозад, то ки мо кори Ёро иҷро кунем. Аз ин рӯ, ҳар чизе, ки мо дар Масеҳ мекунем, хизмат ба Худо аст.

Дарсҳои Худо:

Оят.18. Бар хилофи қурбонии гуноҳ вақте, ки танҳо як қисми ҳайвон дар қурбонгоҳ ва қисми дигараш берун аз ўрдугоҳ сўзонда мешуд (оят.14), қурбонии сўхтанӣ, сўзондани тамоми ҳайвонро дар қурбонгоҳи маъбад дар бар мегирифт. Дар муқоиса бо ин, покии пурра ва пурра худро ба Худо бахшидан, вақте, ки мо ҳам худамон ва ҳам ҳар чизе, ки дорем, ба Ё медиҳем, бе ивази ҳеч ягон талаби «чуғрон».

Дуо: Худованд, Худо, Ту Ҳокими тамоми замин ҳасти! Мо худамон ва ҳар он чӣ ки дорем — аз Туст. Бигзор ҳеҷ чизӣ нопок дар мо намонад. Омин.

Хуруч 29:19-28

19 Ва кӯҷқори дуюмро бигир, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари кӯҷқор бимонанд. 20 Ва кӯҷқорро забҳ намо, ва аз хуни он гирифта, бар нармаи гӯши ростии Ҳорун ва бар нармаи гӯши ростии писаронаш, ва бар нарангушти дасти росташон, ва бар нарангушти пой росташон бимол; ва хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд бипош. 21 Ва аз хуне ки бар қурбонгоҳ аст, ва аз рағани тадҳин гирифта, бар Ҳорун ва либосаш, ва бар писарони ӯ ва либосашон бо ӯ бипош; ва ӯ ва либосаш, ва писарони ӯ ва либосашон бо ӯ тақдис хоҳанд шуд. 22 Ва аз кӯҷқор чарбу ва дунбаро, ва чарбуеро, ки амъоро мепошонад, ва пардаи чигар, ва ду гурда, ва чарбуеро, ки бар онҳост, ва соқи ростро бигир, зеро ки ин кӯҷқори гумоштани мебошад, 23 Ва низ як гирда нон, ва як курс нони рағанин, ва як нончаи тунук аз сабади нони фатир, ки ба ҳузури Худованд аст, бигир, 24 Ва ҳамаашро бар дастҳои Ҳорун ва бар дастҳои писарони ӯ бимон, ва инро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд чунбонида-чунбонида биёр. 25 Ва инро аз дасти онҳо гирифта, бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтани бисӯзон, то ки атри гуворо ба ҳузури Худованд бошад, чунки

бошад, чунки ин қурбонии оташин барои Худованд аст. 26 Ва синаи кӯҷқори гумоштаниро, ки барои Ҳорун аст, бигир, ва онро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд чунбонида-чунбонида биёр; ва ин ҳиссаи ту хоҳад буд. 27 Ва синаи чунбонидашуда ва соқи баланд бардошташударо, ки аз кӯҷқори гумоштани Ҳорун ва писаронаш чунбонида ва баланд бардошта шуд, тақдис намо. 28 Ва ин барои Ҳорун ва писаронаш фаризаи абадӣ аз чониби банӣ-Исроил хоҳад буд, зеро ки ин ҳадия аст, ва ҳадия аз чониби банӣ-Исроил аз қурбонҳои саломатии онҳо, яъне ҳадияи онҳо барои Худованд хоҳад буд.

Аз сар то пайи худ муқаддас (пок) бошед

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Илова бар қурбониҳои сӯхтани ва қурбонии гуноҳ, Худои Таоло, ба исроилиён фармуд, ки қурбониҳои ороиштагӣ биёранд, тартиби гузаронидани ин маросимро муфассал тавсиф намуд, ки як қисми баррачаро ва нони махсусро, чӣ гуна сӯзонидан лозим аст. Китф ва қафаси синаи ҳайвони қурбонӣ ба Ҳорун ва писаронаш дода мешуд. Он, ки қурбонӣ байни Худо ва қоҳинон тақсим карда мешуд, ин далели он буд, ки Худо бо халқ ҳамфикр буд.

Дарсҳои Худо:

Оят. 19-21. Бо фармони Худо, Мусо гӯши ростии Ҳорун ва писарони ӯро бо хуни қўчқори қурбонӣ тадҳин кард. Ин маросим рамзи поксозии қоҳинон, аз болои сар то қафи пой буд. Гӯшҳои қоҳинон бояд ба овози Худо ҳассос бошанд ва дастҳои онҳо бояд пок бошанд, то ки дар ҳузури Ӯ қорҳои муқаддасро иҷро кунанд. Пойҳои ин одамон бояд дар пеши Худои Таоло ба ростии роҳ раванд.

Мусо либоси қоҳинро низ пок кард, то онҳо мисли худашон пок бошанд. Биёед дуо кунем, ки Худованд моро ва фарзандони моро пок гардонад, то мо тавоном Ӯро ба қоҳиниён ошкор созем.

Дуо: Худои Муқаддас, моро баракат деҳ, ки дар покиву ростии зиндагӣ кунем, то қурбонии индаи хушбӯйи писанд ба Ту бошем. Омин.

Душ	Сеш	Чор	Пан	Ҷум	Шан	Як
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	
●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●						

Хуруч 29:29-46

29 Ва либосҳои муқаддаси Ҳорун баъд аз ӯ аз он писаронаш хоҳад буд, то ки дар онҳо тадҳин на-муда ва баргумошта шаванд. 30 Ҳафт рӯз он коҳине ки ба ҷои ӯ, аз писаронаш, ба хаймаи ҷомеъ даромада, хизмати қудсро ба ҷо меоварад, бояд онҳоро бипӯшад. 31 Ва қўчқори гумоштаниро ги-рифта, гўшташро дар макони муқаддас бипаз. 32 Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш гўшти қўч-қорро бо ноне ки дар сабад аст, назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ бихўранд. 33 Ва онро бояд онҳое бихўранд, ки ба воситаи он кафорат ёфтаанд, то ки бар-гумошта ва тақдис карда шаванд; вале бегонае набояд бихўрад, зеро ки ин муқаддас аст. 34 Ва агар аз гўшти гумоштани ва аз нон то субҳ боқӣ монад, он бақияро дар оташ бисўзон: онро набояд касе бихўрад, зеро ки му-қаддас аст. 35 Ва ба Ҳорун ва писаронаш ончунон амал намо, чунон ки Ман ба ту аз ҳар ҷиҳат амр фармудаам: ҳафт рӯз онҳоро баргумор. 36 Ва гўсолаи қур-бонии гуноҳро ҳар рӯз барои кафорат забҳ намо, ва қур-бонгоҳро бо кафорате ки бар он мекунӣ, аз гуноҳҳо пок намо, ва онро тадҳин бикун, то ки тақдис ёбад. 37 Ҳафт рӯз бар қурбонгоҳ кафорат бикун, ва онро тақдис намо, ва қурбонгоҳ қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар ҷизе ки ба қур-бонгоҳ бирасад, муқаддас хоҳад гардид. 38 Ва ин аст он ҷи ту бояд бар қурбонгоҳ тақдим на-мой: барраҳои яқсола, ду адад дар як рӯз, ба таври доимӣ. 39 Як барраро дар субҳ тақдим намо, ва

барраи дигарро дар шомгоҳ тақ-дим намо. 40 Ва даҳъяк аз орди маҳин, ки бо чорьяк ҳин рағғани қўфта омехта шуда бошад, ва ҳадияи рехтани ба қадри чорьяк ҳин шароб — барои як барра хоҳад буд. 41 Ва барраи дигарро дар шомгоҳ тақдим намо; барои он монанди ҳадияи ордии субҳ ва монанди ҳадияи рехтани он тақдим намо, то ки атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худо-ванд бошад. 42 Ин — қурбонии сўхтани доимӣ дар наслҳои шумо назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ба ҳузури Худованд хоҳад буд, ки дар он ҷо ба шумо зоҳир хоҳам шуд, то ки дар он ҷо ба ту сухан гўям. 43 Ва дар он ҷо ба банӣ-Исроил зоҳир хоҳам шуд, ва он аз ҷалоли Ман тақдис хоҳад ёфт. 44 Ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро тақдис хоҳам намуд; ва Ҳорун ва писаронашро тақдис хоҳам намуд, то ки ба Ман қа-ҳонат кунанд. 45 Ва дар миёни банӣ-Исроил сокин хоҳам шуд, ва барои онҳо Худо хоҳам буд. 46 Ва хоҳанд донист, ки Ман Худо-ванд Худои онҳо ҳастам, ки он-хоро аз замини Миср берун овар-даам, то ки дар миёни онҳо сокин шавам; Ман Худованд Худои он-ҳо ҳастам.

Ва Худои онҳо хоҳам буд

*Худо ваъда дод , ки бо халқи
Худ вомехӯрад ва бо онҳо дар
хаймаи вохӯриҳо сӯҳбат хоҳад
кард.*

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Тадҳин шудани коҳинон бояд ҳафт рӯз давом мекард. Дар Навиштаҳои Муқаддас рақами «7» рамзи комилият, беайбӣ мебошад. Ҳамин тариқ, Худо талаб кард, ки коҳинон пурра ва комил бошанд (оят.29-37).

Худованд ба халқи Исроил ваъда дод, ки дар хаймаи вохӯрӣ бо онҳо вохӯрад. Аз ин рӯ ба коҳинон амр фармуд, ки ҳар рӯз субҳ ва шом қурбониҳои муқарраршударо, дар ҳузури Ӯ ба ҷо оваранд (оят.38-46).

Хислати Худо:

Оят.43,44. Коҳинон хайма ва қурбонгоҳ, на бо дасти одамон ё расму оинҳои онҳо, балки аз ҷониби Худо тақдис карда шуданд. Аз ин рӯ ҳеч кас ва ҳеч чиз, муқаддас шуда наметавонад, магар ин ки аз ҷониби Худои Таоло тақдис нашавад. Мо набояд бо «ҷойҳои муқаддас» ва дигар чизҳои ба ин мо-

нанд машғул шавем, барои ба даст овардани ҳиссиёти муқаддас. Барои қудсияти ҳақиқӣ, бояд дар назди Худо, ки танҳо Ӯ инсонро дар ҳақиқат муқаддас мегардонад, дар мавқеи дуруст будан лозим аст.

Дарсҳои Худо:

Оят. 38-41. Ба коҳинон лозим буд, ки дар як рӯз ду маротиба қурбонӣ оваранд. Иҷрои он маросим маънои онро дошт, ки коҳинон ва халқи Худо пайваста шартҳои аҳдро иҷро мекарданд. Ба мо аксар вақт Каломи Худоро, ки шунидаем ё хондаем, дар дили худ нигоҳ доштан ва мунтазам дар бораи он фикр кардан душвор аст. Аммо, бояд дар хотир дошт, ки ин қурбонии муҳими рӯҳонӣ аст, ки ба Худо писанд аст!

Дуо:

Худовандо, ташаккур, ки дар миёни мо сокин ҳасти ва Худои мо ҳасти. Ба мо ёрӣ деҳ, ки аз ёд набарорем, ки мо аз онӣ Ту ҳастем. Омин.

Хуруҷ 30:1-16

1 Ва қурбонгоҳе барои сӯзонидани бухур бисоз; онро аз ҷӯби ақоқиё бисоз. 2 Дарозияш як зироъ ва фароҳияш як зироъ, яъне мураббаъ бошад, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз ҳудаш бошад. 3 Ва онро бо тиллои холис бипӯшон, — бомаш ва деворҳояшро гирдогирд ва шохҳояшро; ва афсари тилло барояш гирдогирд бисоз. 4 Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бисоз, — бар ду паҳлуяш, яъне бар ду тарафаш бисоз; ва онҳо хонаҳои дастакҳо бошад, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд. 5 Ва дастакҳоро аз ҷӯби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон. 6 Ва онро пешӣ пардае ки назди сандуки шаҳодат аст, ҷойгир кун, яъне ба рӯи сарпӯше ки бар сандуки шаҳодат аст, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд. 7 Ва Ҳорун бухури муаттар бар он хоҳад сӯзонид; ҳар субҳ, вақте ки чароғҳоро ба тартиб меоварад, онро хоҳад сӯзонид. 8 Ва ҳангоме ки Ҳорун чароғҳоро дар шомгоҳ бармеафрӯзад, онро хоҳад сӯзонид; ин бухури доимӣ ба ҳузури Худоҷанд дар наслҳои шумо хоҳад буд. 9 Ҳеҷ бухури дигаре ва қурбонии сӯхтани ва ҳадияи ордӣ бар он тақдим накунад; ва ҳадияи рехтани бар он нарезед. 10 Ва Ҳорун соли як маротиба бар шохҳои он кафорат хоҳад намуд, аз хуни қурбонии гуноҳ, ки барои кафор-

ат хоҳад намуд; ин қудси қудсхост барои Худоҷанд». 11 Ва Худоҷанд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 12 «Вақте ки саршумори банӣ-Исроилро бар тибқи онҳое ки дар шумор оварда шудаанд, пайдо мекунӣ, бигзор ҳар кас фидияи ҷони худро, ҳангоми шумурда шуданашон, ба Худоҷанд бидиҳад, то ки ба онҳо, ҳангоми шумурда шуданашон, вабое рӯй надиҳад. 13 Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, бояд ин фидияро бидиҳад: ним сикл бо сикли муқаддас, ки як сикл аз бист геро иборат аст; ним сикл ҳадияи Худоҷанд аст. 14 Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, аз синни бистсола ва болотар, бояд ҳадияи Худоҷандро бидиҳад. 15 Сарватдор аз ним сикл зиёд надиҳад, ва камбағал аз он кам надиҳад, вақте ки ҳадияи Худоҷандро барои кафорати ҷонҳои худ адо мекунед. 16 Ва нукраи кафоратро аз банӣ-Исроил бигир, ва онро барои хизмати хаймаи ҷомеъ бидеҳ; ва ин барои банӣ-Исроил ёдгори ба ҳузури Худоҷанд, барои кафорати ҷонҳои шумо хоҳад буд».

Курбонгоҳ барои сӯзондани бухур

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Курбонгоҳи бухур бояд танҳо барои таъини худ истифода мешуд. Бухури сӯзон рамзи дуо, курбонӣ, хизмат ва ҳамачизест, ки ба Худо додан меҳостанд онҳое, ки омурзиши гуноҳхоро аз Ё гирифтанд (оят.1-10).

Мусо аз Худо фармон гирифт, ки «барӯйхатгирии» мардумро гузаронад ва аз ҳар як калонсол фидияи ҷонӣ бигирад. Ин хотиррасон мекард, ки ҳаёти исроилиён аз Худованд вобаста аст. Маблағҳои ҷамъшуда бояд барои таъмини эҳтиёҷоти хидмат дар хаймаи воҳӯрӣ истифода мешуданд. (оят. 11-16).

Хислати Худо:

Оят.15,16. Ҳама мардони аз бистсола боло, новобаста аз молу сарваташон, ки аз ҷониби Худо муқаррар шудааст, бояд барои ҷони худ бо миқдори якхела фидия диҳанд. Бо ин роҳ, ҷамъоварии маблағ барои нигоҳ доштани ҳаёт дар маъбад, Худованд ба ҳамаи халқ имконият дод, ки дар хизмат бо Ё иштирок кунанд. *Оё одамони сину солашон гуногун, ки ба гурӯҳҳои иҷтимоӣ ва этникӣ (гурӯҳӣ) дохиланд, дар ҳаёти калисои шумо якдилона иштирок мекунанд?*

Дарсҳои Худо:

Оят.7,8. Курбонгоҳ барои бухур, бояд дар назди даромадгоҳи муқаддасон ҷойгир мешуд. Бухуре, ки бар он сӯзонда мешуд, рамзи дуоҳои муқаддасон ва бахшидашудагон ба Худо буд (Луқо.1:9-10; Ваҳй.5:8; 8:3; Забур. 141:2), ки набояд қатъ шавад. *Оё «бухури» дуоҳо ва ибодатҳои шумо мунтазам ба сӯи Худованд боло мераванд?*

Дуо: Худои Бузург, мо ба Ту барои файз ва озодии аз ғуломии гуноҳ ва марг бо арзиши Хуни Исои Масеҳ ташаккур меғуем. Омин.

Хуруч 30:17-38

17 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 18 «Ва лагани мисин барои шустушӯ бисоз, ки пояш мисин бошад; ва онро дар миёни хаймаи чомеъ ва қурбонгоҳ бимон, ва об дар он бирез. 19 Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳои худро аз он бишӯянд: 20 Вақте ки ба хаймаи чомеъ меоянд, бо об шустушӯ кунанд, то ки намиранд; ё вақте ки барои хизмат кардан ва сӯзонидани қурбонии оташин барои Худованд ба қурбонгоҳ наздик мешаванд, 21 Бигзор дастҳо ва пойҳои худро бишӯянд, то ки намиранд. Ва ин барои онҳо, яъне барои ӯ ва зурёташ дар наслҳои онҳо, фаризи абадӣ хоҳад буд». 22 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 23 «Ва ту атриёти беҳтарине бигир: аз мурри чакида панҷсад мисқол, ва аз дорчини хушбӯй ба қадри нисфи он, яъне дусаду панҷоҳ мисқол, ва аз наи атрогин дусаду панҷоҳ мисқол, 24 Ва пӯсти дарахти хушбӯй панҷсад мисқол, ва рағғани зайтун як хин. 25 Ва аз инҳо рағғани тадҳини муқаддас бисоз, атре ки бо санъати атрсоӣ сохта шуда бошад; ин рағғани тадҳини муқаддас хоҳад буд. 26 Ва хаймаи чомеъ ва сандуки шаҳодатро бо он тадҳин намо, 27 Ва мизро бо тамоми колои он, ва ҷароғдонро бо тамоми колои он, ва қурбонгоҳи бухурро, 28 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро бо тамоми колои он, ва лаганро бо пояи он. 29 Ва онҳоро тақдис намо, ва онҳо қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар чизе ки ба онҳо бирасад, муқаддас хоҳад гардид. 30 Ва Ҳорун ва писаронашро тад-

ҳин бикун, ва онҳоро тақдис намо, то ки ба Ман қаҳонат кунанд. 31 Ва ба бани-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Ин барои Ман рағғани тадҳини муқаддас дар наслҳои шумо хоҳад буд. 32 Ва он бар бадани ҳар одам набояд рехта шавад, ва мувофиқи таркибаш чизе мисли он насозед; он муқаддас аст, ва барои шумо муқаддас хоҳад буд. 33 Ҳар кӣ мисли он таркиб диҳад, ва ё аз он бар шахси бегонае бимолад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд“. 34 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ атриёт, ҷунончи: нотоф, шҳелет ва ҳелбано бигир, ва лебӯнои пок низ, ки вазнаш баробари ин атриёт бошад. 35 Ва аз онҳо бухур бисоз, атре ки бо санъати атрсоӣ сохта шуда бошад, намакин, пок, муқаддас бошад. 36 Ва аз он як қадар бикӯб, ва онро пеши сандуки шаҳодат дар хаймаи чомеъ, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд, бимон; ин барои шумо қудси қудсҳо хоҳад буд. 37 Ва ин бухуре ки ту месозӣ, мувофиқи таркиби он барои худ насозед; бигзор он назди ту барои Худованд муқаддас бошад. 38 Ҳар кӣ мисли он барои бӯидан бисозад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».

Ҳавзи шустушӯ равғани тадҳини муқаддас ва таркиби бухур

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Худои Таоло фармуд, ки ҳавзи шустушӯи мисин сохта, дар миёни хаймаи вохӯрӣ ва қурбонгоҳ гузошта шавад. Ҳангоми сар кардани хидмат, коҳинон бояд дасту пойҳои худро дар он бишӯянд, то намиранд (оят. 17-21).

Баъдан, Худо таркиби равғани тадҳини муқаддасро номид, ки бо он хайма ва лавозимотҳои он, инчунин Ҳорун ва писарони ӯро тадҳин кардан лозим буд, то онҳоро тақдис кунанд.

Баъд Худованд дастури дақиқи бухурро дод, ки дар маъбад сӯзонда шавад. Зери тарси марг, Ӯ манъ кард, ки равғани тадҳини муқаддас ва таркибҳои бухурро ба дигар мақсад истифода набаранд, бо ин таъкид кард, ки онҳо бузург ва муқаддас мебошанд (оят. 22-38).

Ҳислати Худо:

Оят. 21,33,38. Худо саҳт таъкид кард, ки ҳар касе, ки ҳавзи шустушӯӣ, равғани тадҳини муқаддас ва бухурро на бо тарзе, ки Ӯ фармудааст истифода барад, мемирад. Чунин ба назар мерасад, ки ин ҷазои аз ҳад зиёд саҳтгир аст, аммо он нишон медиҳад, ки Худои Таоло то чӣ андоза меҳост, ки

ҳалқи Худо ро итоаткор ва беайб бинад. Ҳеҷ кас наметавонад ба Малакути Осмон муқаддас нашуда дохил шавад. Ҳеҷ кас наметавонад худро фарзанди Худо намояд, бе итоат ба Ӯ.

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-21. Пеш аз шуруъ намудани хидмат, коҳинон бояд шустушӯ мекарданд. Шустушӯ накарда онҳо наметавонистанд бо Худои Муқаддас наздик шаванд. Ҳамин хел мо низ, агар дар ҳаёти мо муносибатҳои нопок, амалҳои нопок ё одатҳои нопок бошад, мо наметавонем бо Худо наздик мушоракат кунем.

Дуо: Худои Муқаддас, мо кӯшиш мекунем, ки бо роҳҳои Ту бирвем, то ки ба воситаи мо оилаҳо, дӯстон ва ҳамкорони мо тақдис гарданд. Омин.

Хуруч 31:1-18

1 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 2 «Диккат намо, ки Ман Басалъил ибни Урй ибни Хурро аз сибти Яхудо ба ном хондаам. 3 Ва Ман ўро аз Рўҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар хунар пур кардаам, 4 То ки санъатхоро омӯхта, бо тилло, нукра ва мис кор кунад, 5 Ва сангхоро барои мурассафкорӣ ҳақ намояд, ва чубтарош гардида, ҳар корро ба ҷо оварад. 6 Ва инак, Ман Оҳолиоб ибни Аҳисомокро аз сибти Дон мададгори ӯ таъин намудаам, ва ба дили ҳар каси донодил ҳикмат бахшидаам, то ҳар он чиро, ки ба ту амр фармудаам, ба амал оваранд: 7 Хаймаи ҷомеъ, ва сандуки шаҳодат, ва сарпӯше ки бар он аст, ва тамоми колои хайма, 8 Ва миз ва колояш, ва чароғдони тиллои ҳолис ва тамоми колояш, ва қурбонгоҳи бухур, 9 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва тамоми колояш, ва лаган ва пояш, 10 Ва либоси хизматӣ, ва либоси муқаддас барои Ҳоруни қоҳин, ва либоси писаронаш барои қаҳонат, 11 Ва рағғани тадҳин, ва бухури муаттар барои қудс, — ҳам-аашро ончунон, ки ба ту амр фармудаам, онҳо ба амал хоҳанд овард». 12 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 13 «Ва ту ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Аммо шанбеҳои Маро риоя намоед, зеро ки ин дар миёни Ман ва шумо дар наслҳои шумо аломате хоҳад буд, то бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис мекунам. 14 Ва шанbero

риоя намоед, зеро ки он барои шумо муқаддас аст; палидку-нандагони он бигзор кушта шаванд, зеро ҳар кӣ дар он кор кунад, ҷони вай аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд. 15 Шаш рӯз бигзор кор карда шавад, ва дар рӯзи ҳафтум шанбеи оромии қомил аст, ки муқаддас барои Худованд аст; ҳар кӣ дар рӯзи шанбе кор кунад, бигзор кушта шавад. 16 Ва бигзор банӣ-Исроил шанbero риоя намоянд: шанbero дар наслҳои худ ҳамчун аҳди абадӣ ба ҷо оваранд. 17 Он дар миёни Ман ва банӣ-Исроил аломати абадист, зеро ки Худо-ванд дар шаш рӯз осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифта, фароғат намуд“». 18 Ва ба Мусо, вақте ки суханро бо вай дар кӯҳи Сино ба итмом расонид, ду лавҳи шаҳодат, алвоҳи сангин дод, ки бо ангушти Худо бар онҳо навишта шуда буд.

Таъин намудани хунармандон. Риояи рӯзи шанбе

*Худованд Басалъил ва Оҳо-
лиобро истеҳсолкунандагони
асосии кори сохтмони хайма
ва сохтмони лавозимоти он
таъин кард. Баъд ӯ фармуд, ки
мардум рӯзи шанbero риоя
кунанд.*

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло Басалъил ва
Оҳолиобро барои сохтани хай-
ма ва тайёр кардани ашъҳои
асбобу анҷом интиҳоб кард. Ва
ҳарчанд ин одамон хунарман-
дони моҳир буданд, онҳо наме-
тавонистанд танҳо бо қуввати
худ корхоро ба он гунае анҷом
диҳанд, ки ҷалоли Худоро ин-
икос кунанд. Бинобар ин,
Худованд онҳоро аз Рӯҳи Худ
пур кард, ба онҳо ҳикмат ва
қобилияти истисной ато кард
(оят. 1-11).

Пас аз ин Худои Таоло ба
халқи Исроил амр фармуд, ки
рӯзи шанbero ба таври қатъӣ
риоя кунанд, ки ӯ бо онҳо
тавассути аҳд пайвастааст (оят.
12-18).

Хислати Худо:

Оят. 6-11. Худо Оҳолиобро
ёрдамчи Басалъил таъин кард.
Хаймаи вохӯрӣ бо қувваи як

хунарманд сохта намешуд, биг-
зор хунарманди моҳир бошад
ҳам. Сохтмони он мебоист ода-
мони дорои қобилияту истеъ-
доди гуногунро муттаҳид ме-
кард. *Чӣ тавр шумо бо дига-
рон, дар ҷамоати худ барои
сохтан ва мустаҳкам кардани
Бадани Масеҳ, Калисо ҳамкорӣ
мекунед?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 12-17. Халқи Худо ба
шакл ва меъёрҳои ин ҷаҳон
тақия намекунанд. Ӯ бо имоне,
ки Худованд медиҳад, зиндагӣ
мекунад ва ба таъминоти Ӯ
тақия мекунад. Бинобар ин,
халқи Худо дар рӯзи шанбе кор
намекунанд ва дар Худованд
истироҳат мекунанд. *Оё дар
ҳаёти шумо ҷой барои исти-
роҳат ва оромӣ вуҷуд дорад?*
Агар набошад, шумо бояд му-
носибати худро бо Худо аз нав
дида бароед.

Дуо: Худовандо, мо боварӣ
дорем, ки на бо кӯшишҳои мо,
балки бо дастовардҳои Ту, мо
ба оромии ҳақиқӣ ноил шуда,
«маъбад» сохта тавонем. Омин.

Хуруч 32:1-14

1 Ва қавм чун диданд, ки Мусо дар фуромадан аз кӯҳ даранг мекунад, қавм назди Ҳорун чамъ шуда, ба ӯ гуфтанд: «Бархоста, барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст». 2 Ва Ҳорун ба онҳо гуфт: «Ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои занон, писарон ва духтарони шумост, кашида, назди ман биёред». 3 Ва тамоми қавм ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои онҳо буд, кашида, назди Ҳорун оварданд. 4 Ва онҳо аз дасташон гирифта, бо қалами ҳаққоқӣ ба шакле даровард, ва ғӯсолаи рехтае аз он сохт; ва гуфтанд: «Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!» 5 Ва Ҳорун инро дида, қурбонгоҳе пеши он бино кард, ва Ҳорун эълон намуда, гуфт: «Фардо ид аст барои Худованд!» 6 Ва фардои он бармаҳал бархоста, қурбонҳои сӯхтани тақдим намуданд, ва қурбонҳои саломатӣ забҳ карданд; ва қавм барои ҳурдан ва нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд. 7 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Шитоб намуда фуруд ой, зеро қавми ту, ки аз замини Миср берун овардай, фосид шудаанд; 8 Аз роҳе ки ба онҳо амр фармудаам, зуд дур шудаанд, ғӯсолаи рехтае барои худ сохта, пеши он сачда бурдаанд ва барои он забҳ кар-

да, гуфтаанд: „Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!“» 9 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин қавмро дидаам, ва инак, қавми гарданкаш мебошанд; 10 Ва алҳол Маро бигзор, то ки ғазабам бар онҳо аланга зада, онҳоро маҳв намоям, ва туро қавми бузурге гардонам». 11 Вале Мусо ба ҳузури Худованд Худои худ тазарруъ намуда, гуфт: «Чаро, эй Худованд, ғазабӣ Ту бар қавмат, ки бо қуввати азим ва дасти зӯрвар онҳоро аз замини Миср берун овардай, аланга занад? 12 Чаро мисриён сухан ронда, ғӯянд: „Онҳоро бо қасди бад берун овард, то ки онҳоро дар кӯҳҳо бидушад ва аз рӯи замин маҳв намояд“? Аз шиддати ғазабӣ худ баргард, ва қасди бади талаф кардани қавми Худро ботил нам; 13 Бандагони Худ Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро ба ёд овар, ки барои онҳо ба Зоти Худ қасам ёд карда, ба онҳо гуфтаӣ: „Насли шуморо мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард; ва тамоми ин заминро, ки дар бораи он сухан рондаам, ба насли шумо хоҳам дод, ва онро ба сурати абадӣ тасарруф хоҳанд намуд“». 14 Ва Худованд он бадиро, ки гуфта буд, ки ба сари қавми Худ хоҳад овард, ботил намуд.

Гӯсолаи тиллоӣ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Набудани тӯлонии Мусо мардумро ба сарсону саргардонӣ овард. Мардumi ноором Ҳорунро маҷбур карданд, ки ба онҳо бут созад, ва онро худои худ эълон карданд.

Худованд ҳашмгин шуд ва меҳост, ки исроилиёнро нест кунад, аммо Мусо аз Ё илтимос кард, ки ин корро накунад (оят. 1-14).

Хислати Худо:

Оят. 7-10,14. Худованд эълон кард, ки халқи Исроилро барои бутпарастӣ нест хоҳад кард. Аммо Ё ба илтиҷои Мусо гӯш дода, аз қарори Худ баргашт. Худо аз гуноҳ нафрат дорад, вале ҳамеша ғайз ва раҳмати Худро дар ёд дорад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 11,13. Халқи Исроил аз ғзаби Худо наҷот ёфтанд, зеро дуои самии Мусо шафоат кард. Симои Мусо дар ин ҷо тасвири Масеҳро, миёнарави комили байни мо ва Худои Муқаддасро хотиррасон мекунад.

Дуо: Худовандо, ташаккур, ки ҳамеша бо мо ҳастӣ, ҳатто агар мо инро ҳис накунем. Омин.

Хуруч 32:15-35

15 Ва Мусо тоб хӯрда, аз кӯх фуруд омад, ва ду лавҳи шаҳодат дар дасташ буд, алвоҳе ки аз ду тарафаш навишта шуда буд: онҳо аз ин тараф ва аз он тараф навишта шуда буд. 16 Ва ин алвоҳ санъати Худо буд, ва навишта навиштаи Худо буд, ки бар алвоҳ ҳақ карда шуда буд. 17 Ва Ехушаъ садои қавмро, ки ғавғо мекарданд, шунида, ба Мусо гуфт: «Дар ўрдугоҳ садои ҷанг аст». 18 Вале ӯ гуфт: «Ин садои ғулғуладори ғалаба нест, ва садои дилхароши мағлубият нест, балки садои вачдро ман мешунавам». 19 Ва хангоме ки ба ўрдугоҳ наздик омада, ғӯсола ва рақсҳоро дид, хашми Мусо аланга зад, ва ӯ алвоҳро аз дастҳояш партофт, ва онҳоро зери кӯх шикаст. 20 Ва ғӯсоларо, ки сохта буданд, гирифта, дар оташ сӯзонид, ва кӯфта, хока гардонид, ва бар рӯи об пошида, баний-Исроилро нӯшонид. 21 Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин қавм ба ту чӣ карда буданд, ки бар онҳо гуноҳи азиме овардӣ?» 22 Ва Ҳорун гуфт: «Бигзор хашми оғоям аланга назанад; ту ин қавмро мешиноӣ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаанд. 23 Ва онҳо ба ман гуфтанд: „Барои мо худое бисоз, то ки пешопеши мо равона шавад, зеро ки ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст“. 24 Ва ман ба онҳо гуфтам: „Ҳар кӣ тилло дорад, бикашад“. Ва ба ман доданд, ва онро дар оташ андохтам, ва ин ғӯсола баромад». 25 Ва Мусо ин қавмро дид, ки лаҷомгусехта шудаанд, зеро ки Ҳорун онҳоро ба дараҷаи лаҷомгусехтагӣ расонида буд, ба дараҷае ки пеши бадҳоҳонашон расво хоҳанд шуд. 26 Ва Мусо назди

дарвозаи ўрдугоҳ истода, гуфт: «Ҳар кӣ ба тарафи Худованд бошад, назди ман ояд!» Ва ҳамаи писарони Левӣ назди ӯ чамъ шуданд. 27 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Ҳар яке шамшери худро бар рони худ бимонед, дар ўрдугоҳ аз ин дарвоза то он дарвоза гузар кунед ва баргардед, ва ҳар яке бародари худро, ва ҳар яке ёри худро, ва ҳар яке хеши худро бикӯшад“. 28 Ва писарони Левӣ мувофиқи амри Мусо амал карданд; ва аз қавм тақрибан се ҳазор нафар фуру галтиданд. 29 Ва Мусо гуфт: «Имрӯз шумо дастҳои худро барои Худованд тақдис намудед, зеро ки ҳар яке ба писари худ ва ба бародари худ тааддӣ кардед, то ки имрӯз сазовори баракати Ӯ гардед». 30 Ва фардои он Мусо ба қавм гуфт: «Шумо гуноҳи азиме кардаед; ва алҳол ман назди Худованд боло мебароям, шояд гуноҳи шуморо кафорат кунонам». 31 Ва Мусо назди Худованд баргашта, гуфт: «Оҳ, ин қавм гуноҳи азиме карда, худои тиллое барои худ сохтаанд. 32 Ва алҳол хуб мешавад, ки Ту гуноҳи онҳоро биомурзӣ, вагар на, маро аз китоби Худ, ки навиштаӣ, маҳв намо». 33 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳар кӣ пеши Ман гуноҳ кардааст, варо аз китоби Худ маҳв хоҳам намуд. 34 Ва алҳол рафта, ин қавмро ба он ҷое ки ба ту гуфтаам, бибар; инак, фариштаи Ман пешопеши ту хоҳад рафт; вале дар рӯзи ҷазо доданам онҳоро барои ин гуноҳашон ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам кард». 35 Ва Худованд қавмро барои кирдорашон бо ғӯсолае ки Ҳорун сохта буд, бо вабое зарба зад.

Ғазаб ва шафоати Мусо

Ба умеди он, ки исроилиён аз гуноҳи бутпарастии худ бармегарданд ва муносибатҳои худро бо Худо барқарор мекунанд, Мусо бо ҷидду ҷаҳд ба Худованд дуо мекард, ки онҳоро бубахшад ва раҳм кунад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо аз рӯйгардонии мардум ба хашм омада, лавҳаҳои сангинро, ки Худо ба ӯ додааст, шикаст. Баъд боз чанд кори дигар кард. Аввалан, ӯ гусолаи тиллоиро сӯзонда, хок кард ва исроилиёноро мачбур кард, ки оберо, ки ба он андохта буд, бинӯшанд, то нишон диҳад, ки бут – ҳеч аст. Дуюман, ӯ Ҳорунро сарзаниш карда, левизодагонро, ки ба Худо содиқ монда буданд, хонда, ба онҳо амр дод, ки онҳоеро, ки ба ӯсола сачда мекарданд, бикушанд. Сеюмин, Мусо боз ба назди Худо баромад, аз Ӯ хоҳиш кард, ки мардумро бубахшад ва агар не, ӯро низ бо ӯама нобуд созад (оят. 15-35).

Дарсҳои Худо:

Оят.15-20. Аз шунидани шодии пурғавғои одамоне, ки аҳди Худоро вайрон карданд, Мусо аз хашм пур шуд. Вай ба бошишгоҳ даромада, бутро вайрон карда, ба одамон беарзиш будани онро нишон дод. Биёед, мисли Мусо кӯшиш кунем, ки дили Худоро нисбати ин ҷаҳон эҳсос кунем, мушкилоти дигаронро ҳамчун мушкилоти худамон ҳисоб карда, барои одамон дуо гӯем.

Дуо: Худованди Меҳрубон, ба мо дилҳое ато кун, ки таваҷҷуботи самимона бо мардум ҳамдардӣ кардан ва дар ҳаққи онҳо дуо карданро дошта бошем. Омин.

Хуруч 33:1-11

1 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Роҳсипор шуда, аз ин ҷо баро, — ту ва ин қавме ки аз замини Миср баровардай, сӯи замине ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрда, гуфтаам: „Онро ба насли ту хоҳам дод“, — 2 Ва фариштае пешопеши ту хоҳам фиристод, ва канъониён, амӯриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро бадар хоҳам ронд, — 3 Сӯи заминe ки шир ва асал дар он чорист; зеро ки Ман дар миёни шумо нахоҳам рафт, чунки шумо қавми гарданкаш ҳастед, мабодо шуморо дар аснои роҳ маҳв кунам». 4 Ва ҳамин ки қавм ин сухани бадро шуниданд, мотам гирифта, ҳеч яке зебу зинати худро бар худ нагузоштанд. 5 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил бигӯ: „Шумо қавми гарданкаш ҳастед; агар Ман лаҳзае дар миёни шумо биравам, шуморо маҳв менамоям. Ва алҳол зебу зинати худро аз худ дур созед, ва Ман мебинам, ки бо шумо ҷӣ кунам“». 6 Ва банӣ-Исроил зебу зинати худро аз кӯҳи Ҳӯриб аз худ дур карданд. 7 Ва Мусо хаймаи худ-

ро гирифта, берун аз ўрдугоҳ, дур аз ўрдугоҳ барафрошт, ва онро хаймаи ҷомеъ номид; ва ҳар касе ки толиби Худованд буд, сӯи хаймаи ҷомеъ, ки берун аз ўрдугоҳ буд, мебаромад. 8 Ва ҳангоме ки Мусо сӯи хайма мебаромад, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ меистоданд, ва аз ақиби Мусо то даме ки ў ба хайма мебаромад, нигоҳ мекарданд. 9 Ва ҳангоме ки Мусо ба хайма мебаромад, сутуни абрфурӯд омада, ба дари хайма меистод, ва Ў бо Мусо сухан меронд. 10 Ва ҳангоме ки тамоми қавм сутуни абри ба дари хайма истодаро медиданд, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ сачда мебуданд. 11 Ва Худованд ба Мусо рӯ ба рӯ сухан меронд, чунон ки касе бо ёри худ сухан меронад; ва ў ба ўрдугоҳ бармегашт, ва хизматгузори ў, Еҳушаъ ибни Нуни ҷавон, аз хайма дур намешуд.

Марҳамати Худо дар вақти ғазаб

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Бо сабаби гуноҳи бутпарастии мардум, Худои Таоло, Худаш онҳоро роҳнамои накард, балки фариштаи Худро фиристод (оят.1-6).

Мусо бо хоҳиши барқарор кардани муносибатҳои вайроншудаи байни мардум ва Худо, дар беруни бошишгоҳи хаймаи вохӯриро барпо кард ва дар он ҷо дуо карданро давом дод, ки Худованд бар исроилиён марҳамат ва раҳм кунад. Исроил шарманда шуда, марҳамати Худои Таолоро мечуст. Вақте ки сутуни абр ба сӯи даромадгоҳи хайма мефуромад, яҳудиён ҳар яке дар назди хаймаи худ, бархоста ба Худо сачда мекарданд. Инро дида, Худованд боз ба воситаи Мусо бо онҳое, ки Ёро мечӯстанд, сӯхан меронд (оят. 7-11).

Хислати Худо:

Оят. 5. Дуои фидокоронаи Мусо ва тавбаи самимии мардум ба дили Худо таъсир кард. Худои Таоло нисбат ба одамоне, ки мисли кӯдакон ба Наздаш меоянд, аз гуноҳи кар-

дашон саҳт тавба мекунанд, таҳаммул менамояд. *Оё рӯҳи шумо ба қадри кофӣ бенаво ва бечора аст, то ки Худованд тавонад шуморо мисли падар ба оғӯш кашад?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 7-11. Мусо хаймаро дар он ҷое, ки меҳост бо Худо мулоқот кунад, берун аз бошишгоҳ гузошт. Ва Худованд ба он ҷо фуруд меомад ва бо Мусо ҳамчун дӯст сухан меронд. *Оё шумо мекӯшед, ки ҳар рӯз бо Худо мулоқот кунед? Муносибати шумо бо Ё, то чӣ андоза наздик аст?*

Дуо: Худовандо, ба мо ёрӣ деҳ, ки дар тамоми рӯзҳои умрамон бо Ту муносибати наздик ва боваринок дошта бошем. Омин.

Хуруч 33:2-23

12 Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Инак, Ту ба ман меғуй: „Ин қавмро бибар“, вале Ту маро огоҳ накардаӣ, ки ҳамроҳи ман ки́ро мефиристӣ, агарчи гуфтаӣ: „Ман туро ба номат шинохтаам, ва ту манзури назари Ман шудай“. 13 Ва алҳол, агар ман манзури назари Ту шуда бошам, лутфан, роҳҳои Худро ба ман маълум намо, то ки Туро бишносам ва манзури назари Ту гардам; ва Ту ба эътибор гир, ки ин мардум қавми Ту ҳастанд». 14 Ва Ӯ гуфт: «Худам хоҳам омад, то ки ба ту оромӣ бахшам». 15 Ва ба Ӯ гуфт: «Агар Худат наоӣ, моро аз ин ҷо набар. 16 Зеро, аз ҷӣ маълум шавад, ки ман ва қавми Ту манзури назари Ту шудаем? Оё на аз он ки Ту бо мо биёӣ? Ва дар он сурат ман ва қавми Ту аз ҳамаи қавмҳои дар рӯи замин ҳастанд, мумтоз хоҳем шуд». 17 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин корро низ, ки гуфтаӣ, Ман хоҳам кард, зеро ки ту манзури назари Ман шудай, ва Ман туро бо номат шинохтаам». 18 Ва Ӯ гуфт: «Лутфан, ҷалоли Худро ба ман бинамой». 19 Ва Ӯ гуфт: «Ман тамоми ҷалолати Худро аз пеши ту мегузаронам, ва исми Худовандро пеши ту меконам; ва қарим мешавам ба ҳар кӣ сазовори қарам аст, ва раҳим мешавам ба ҳар кӣ сазовори раҳм аст». 20 Ва Ӯ гуфт: «Ту рӯи Маро наметавонӣ бубинӣ, зеро ки одамизод наметавонад Маро бубинад ва зинда монад». 21 Ва Худованд гуфт: «Инак ҷое назди Ман аст: бар ин саҳра биист. 22 Ва ҳангоме ки ҷалоли Ман гузар кунад, Ман туро дар шикафи саҳра гузошта, бо қавми дасти Худ туро хоҳам пӯшонид, то даме ки бигзарам. 23 Ва ҳамин ки қавми дастамро дур кунам, ту қавми Маро хоҳӣ дид; вале рӯи Ман намудор нахоҳад шуд».

Ман худам меравам

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо қаноатманд набуд, ки Худованд танҳо бо ӯ мулоқот мекунад. Ӯ марҳамати Худоро на танҳо барои худ, балки барои тамоми халқи Исроил меҳост. Барои ҳамин ӯ аз Худованд хоҳиш кард, ки онҳоро ба замини Ваъдашуда набарад, агар Худо Худаш бо онҳо наравад. Худои Таоло ба дуои Мусо ҷавоб дода, ваъда дод, ки дархосташро иҷро мекунад. Он гоҳ Мусо аз Худованд хоҳиш кард, ки ҷалоли Худро нишон диҳад ва Худо бо марҳамат ба ин розӣ шуд (оят. 12-23).

Хислати Худо:

Оят. 12-27. Бо Мусо муносибати маҳсуси боваринок дошта, Худои Таоло ба хоҳиши ӯ гуш дод, ки Исроилро то замини Ваъдашуда ҳамроҳӣ мекунад. Ба ҳамин монанд аз сабаби муносибати маҳсус ва наздики Худ бо Исо, Худо моро рад намекунад, балки моро ба фарзандӣ қабул карда, дар ҳаёт бо роҳҳои Худ роҳнамоӣ мекунад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 15-17. Мусо равшан мефаҳмид, ки Исроил бе роҳнамоӣ ва назорати Худо зиндагӣ карда наметавонанд. Барои ҳамин ӯ аз Худованд бо ҷидду ҷаҳд илтиҷо мекард, ки халқи Исроилро тарк накунад. *Оё шумо мефаҳмед, ки бе Худо як рӯз ҳам зиндагӣ карда наметавонед?* Барои ҳамин, биёед мисли Мусо бо ҷидду ҷаҳд ва самимона ҳузури Худоро бичӯсем.

Дуо: Худовандо, ҳамеша бо мо бош ва ба мо кӯмак кун, ки аз Ту чудо нашавем. Омин.

Хуруҷ 34:1-17

1 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ ду лавҳи сангин мисли аввала битарош, ва Ман суханонро, ки бар алвоҳи аввалин буд, ва ту онҳоро шикастӣ, бар ин алвоҳ хоҳам навишт. 2 Ва барои субҳ тайёр бош, ва субҳгоҳ ба кӯҳи Сино баро, ва дар он ҷо бар қуллаи кӯҳ ба Ман мунтазир биист. 3 Ва касе набояд бо ту барояд, ва низ касе набояд дар тамоми кӯҳ дида шавад; ғусфандон ва говон низ набояд дар рӯ ба рӯи ин кӯҳ чаро кунанд». 4 Ва Мусо ду лавҳи сангин мисли аввала тарошид, ва бомдодон бархоста, ба кӯҳи Сино баромад, чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд; ва ду лавҳи сангинро ба дасти худ гирифт. 5 Ва Худованд дар абр фуруд омада, дар он ҷо бо ӯ биистод, ва исми Худовандро хонд. 6 Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, нидо кард: «Худованд, Худованд, Худои раҳим ва карим, собир ва пур аз эҳсону вафо, 7 Ки марҳаматро барои ҳазорон насл нигоҳ медорад, гуноҳ ва маъсият ва хаторо меомурзад, вале осӣро бечазо намегузорад; барои гуноҳи падарон писарон ва писарони писаронро то насли сеюм ва чорум чазо медиҳад». 8 Ва Мусо шитобон то ба замин ҳам шуда, сачда бурд, 9 Ва гуфт: «Агар ман манзури назари Ту, эй Худованд, шуда бошам, бигзор Худованд дар миёни мо равона шавад, зеро ки онҳо қавми гарданкаш ҳастанд, — ва Ту гуноҳҳо ва хатоҳои моро биомурз, ва моро мероси Худ гардон». 10 Ва Ӯ гуфт: «Инак, Ман

аҳд мебандам: пеши назари тамоми қавми ту мӯъҷизоте ба амал меоварам, ки дар тамоми дунё ва дар ҳамаи халқҳо ба амал наомадааст; ва тамоми қавме ки ту дар миёнашон мебошӣ, амали Худовандро хоҳанд дид, зеро он чи Ман барои ту мекунам, сахмгин аст. 11 Он чиро, ки Ман ба ту имрӯз амр мефармоям, риоят намо; инак, Ман амӯриён, канъониён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро аз пеши ту бадар хоҳам ронд. 12 Эҳтиёт намо, ки бо сокинони замин ки ба он ҷо меравӣ, аҳд набандӣ, мабодо дар миёни шумо доме гардад, 13 Балки қурбонгоҳҳои онҳоро хароб кунед, ва сугунҳои онҳоро бишканед, ва Ашераҳои онҳоро махв намоед, 14 Чунки ту набояд ба худои дигаре сачда барӣ, зеро Худованд, ки исмаш ғаюр аст, Худои ғаюр мебошад. 15 Мабодо бо сокинони он замин аҳд бандӣ, ки онҳо худоёни худро фосидона пайравӣ намуда, барои худоёни худ қурбонӣ мекунанд, ва туро таклиф менамоянд, ва ту аз қурбонии онҳо мехӯрӣ, 16 Ва аз духтарони онҳо барои писарони худ мегирӣ, ва духтарони онҳо худоёни худро фосидона пайравӣ намуда, писарони туро фосид мегардонанд, то ки худоёни онҳоро пайравӣ кунанд. 17 Худоёни рехта барои худ насоз.

Лавҳаҳои нав

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба Мусо фармуд, ки лавҳаҳои нав тайёр кунад ва ба кӯҳи Сино барояд. Дар ин ҷо, чунон ки ваъда дода буд, Худо ҷалоли Худо ба Мусо нишон дод. Дар ҷавоб ба дуои Мусо Худованд аҳди Худо бо халқи Исроил аз нав барқарор кард. Ҳангоми ворид шудан ба Қанъон, исроилиён бояд чуноне, ки Худованд таъкид карда аст: 1) бо сокинони он сарзамин аҳд набанданд; 2) бо бутпарастон издивоҷ наkunанд; 3) ҳамаи он чиро, ки бо дини Қанъониён алоқаманд аст, нест кунанд (оят. 1-17).

Хислати Худо:

Оят. 14. Яке аз номҳои Худо – Рашккунанда мебошад. Коми-лан «рашк» дар ин ҷо маънои ҳолати эҳсосотро ифода мекунад, ки хоҳиши Худованд дар ҳаёти одамон Худои Ягона буданро ифода мекунад. Имрӯз Худои Таоло ба мо ҳам Худ ва муҳаббати Худо ато кардааст, ки шоҳиди ин Масеҳ мебошад. *Ҷавоби шумо ба ин муҳаббати бузурги Худо чӣ хел аст?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 12-17. Агар мо ба хости Худованд итоат кунем, қувват дорем, ки ба урфу одатҳои зарарноки ин ҷаҳон пайравӣ накунем. *Кадоми аз ин ду роҳро, шумо дар зиндагӣ интихоб кардаед? Ба кадом арзишҳо ва анъанаҳои ин ҷаҳони гирду атрофамон мо бояд махсус боэҳтиёт бошем? Аз кадом васвасаҳо бояд канорагирӣ кунем?*

Дуо: Худовандо, Ту муҳаббат ҳастӣ. Ташаккур барои муҳаббати бепоён ва сабри дарозии Ту, вақте ки мо беитоатӣ ва якравӣ зоҳир мекунем. Омин

Хуруч 34:18-35

18 Иди фатирро риоят намо: ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр фармудаам, дар мӯҳлати муайяни моҳи абиб фатир бихӯр, зеро ки дар моҳи абиб аз Миср берун омадай. 19 Ҳар раҳимкушо аз они Ман аст, ва ҳар раҳимкушои наринаи чорпои ту, хоҳ аз гов бошад хоҳ аз гӯсфанд. 20 Ва барои раҳимкушои ҳар баррае фидия бидеҳ, ва агар фидия надиҳӣ, гарданаширо бишкан; барои ҳар нахустзодаи писаронат фидия бидеҳ. Ва ба ҳузури Ман тихидаст наоянд. 21 Шаш рӯз кор кун, ва дар рӯзи ҳафтум истироҳат намо; дар мавсими шудгор ва дарава низ истироҳати шанbero риоят намо. 22 Ва иди ҳафтаҳоро дар мавсими дарави навбари гандум ба чо овар; ва иди чамъоварино дар гардиши сол. 23 Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор, Худои Исроил ҳозир шаванд. 24 Зеро ки Ман халқҳоро аз пеши ту бадар хоҳам ронд, ва ҳудуди туро васеъ хоҳам кард; ва хангоме ки ту соле се маротиба омада, ба ҳузури Худованд Худои худ ҳозир мешавӣ, ҳеч кас замини туро тамаъ нахоҳад кард. 25 Хуни қурбонии Маро бар ҳамиртуруш нарез, ва қурбонии иди фисҳ то субҳ боқӣ намонад. 26 Навбари аввалини заминатро ба хонаи Худованд Худои худ биёр, бузғоларо дар шири модари он напаз». 27 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ту ин суҳанонро бинавис, зеро ки мувофиқи ин суҳанон бо ту ва бо Исроил аҳд бастаам». 28 Ва ӯ дар он чо чил рӯз ва чил шаб назди Худованд буд, нон нахӯрд ва об нанӯшид; ва суҳанони аҳд, яъне даҳ аҳкомро бар алвоҳ навишт. 29 Ва хангоме ки Мусо аз кӯҳи Сино

фурӯд меомад, — ва ду лавҳи шаҳодат дар дасти Мусо буд, вақте ки ӯ аз кӯҳ фурӯд меомад, — Мусо надонист, ки пӯсти чехрааш, ба сабаби гуфтугӯи Худо бо ӯ, медурахшид. 30 Ва Ҳорун ва тамоми банӣ-Исроил Мусоро диданд, ва инак, пӯсти чехрааш медурахшид, ва аз наздик шудан ба ӯ тарсиданд. 31 Вале Мусо онҳоро хонд, ва Ҳорун ва ҳамаи раисони ҷамоат назди ӯ баргаштанд; ва Мусо ба онҳо суҳан ронд. 32 Ва баъд аз он тамоми банӣ-Исроил наздик омаданд, ва ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ дар кӯҳи Сино гуфта буд, ба онҳо амр фармуд. 33 Ва ҳамин ки Мусо ба онҳо суҳан ронданро ба анҷом расонид, бар рӯи худ парда пӯшонид. 34 Ва хангоме ки Мусо ба ҳузури Худованд медаромад, то ки бо ӯ гуфтугӯ кунад, пардaro то вақти баромадани мекашид; ва баромада, он чиро, ки амр карда шуда буд, ба банӣ-Исроил мегуфт. 35 Ва банӣ-Исроил чехраи Мусоро медиданд, ки пӯсти чехраи Мусо медурахшад; ва Мусо боз пардaro бар рӯи худ мепӯшонид, то вақте ки барои суҳан рондан бо Худо дохил шавад.

Худои Таоло аҳди Худро бо Исроил аз нав барқарор мекунад

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло аҳди Худро бо халқ, ки бо сабаби бутпарастии онҳо шикаста буд, барқарор кард (оят. 18-26).

Мусо дар давоми чиҳил рӯз бе истироҳат, хӯрок ва нӯшокӣ, суханони Худоро дар лавҳаҳои сангин менавишт. Вақте ки ӯ аз кӯҳ фуромад, чеҳрааш медур-ахшид, ин падидаи ғайриоддӣ набуд, ин инъикоси ҷалоли Худо ва тасдиқи он буд, ки мундариҷаи лавҳаҳо, дар ҳаққиқат Каломи Худо буданд (оят. 27-35).

Хислати Худо:

Оят. 19,20,26. Исроил бояд ҳамаи нахустзодагонро ба Худо диҳад. Ин қарор бояд ба одам-он кӯмак мекард, ки дарк кун-анд, ки онҳо ба Худованд тааллуқ доранд ва ҳаёти одам-он, пурра аз ӯ вобаста аст. *Оё дар қалби шумо ҷое ҳаст, ки шуморо водор месозад, ки ба Худо муқобилат кунед ва ни-гоҳ доштани ақидае, ки шумо ба худ тааллуқ доред?*

Оят. 21. Худо ба исроилиён фармуд, ки дар рӯзи ҳафтуми ҳафта истироҳат кунанд. Онҳо бояд фаҳманд, ки онҳо метаво-нанд танҳо бо ӯ зиндагӣ кун-анд. Мо низ бояд ба ин суха-нони Худованд гӯш диҳем, то тавонем, ки қувваи худро ба-рқарор кунем ва самаранок меҳнат кунем.

Дуо: Худованди меҳрубон, шукрона мекунем, ки моро қа-бул мекуни. Дар тамоми паҳ-луҳо ва зухуроташ Хӯчаини зиндагии мо бош. Омин.

Хуруч 35:1-19

1 Ва Мусо тамоми чамоати банӣ-Исроилро чамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ин аст суханоне ки Худованд амр фармудааст, ки онҳоро ба амал оваред: 2 Шаш рӯз кор кунед, ва рӯзи ҳафтум, ки шанбеи оромии комили Худованд аст, барои шумо муқаддас хоҳад буд; ҳар кӣ дар он кор кунад, кушта хоҳад шуд. 3 Дар ҳамаи масканҳои худ дар рӯзи шанбе оташ барнаафрӯzed». 4 Ва Мусо ба тамоми чамоати банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Ин аст сухане ки Худованд амр фармуда, гуфтааст: 5 Аз ҷониби худ ҳадияе барои Худованд бигиред; ҳар касе ки дилаш моил аст, бигзор ҳадияи Худовандро биёрад: тилло, ва нуқра, ва мис, 6 Ва лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз, 7 Ва пӯсти кӯчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тӯҳс, ва ҷӯби ақоқиё, 8 Ва равған барои чароғҳо, ва атриёт барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар, 9 Ва сангҳои ҷазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва барои синабанд. 10 Ва ҳамаи донодилоне ки дар миёни шумо ҳастанд, бигзор омада, он чиро, ки Худованд амр фармудааст, ба амал оваранд: 11 Маскан, хаймааш ва болопӯшаш, чангакҳояш ва тахтаҳояш, ғалақаҳояш, сутунҳояш ва пояҳояш, 12 Сандук ва дастакҳояш, сарпӯш ва пардаи ҷудокунанда, 13 Миз ва

дастакҳояш ва тамоми қоляш, ва нони тақдим, 14 Ва чароғдон барои рӯшноӣ, ва қоляш, ва чароғҳояш, ва равған барои рӯшноӣ, 15 Ва қурбонгоҳи бухур ва дастакҳояш, ва равғани тадҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи дар барои даромадгоҳи маскан, 16 Қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва панҷараи мисинаш, дастакҳояш ва тамоми асбобаш, ва лаган ва пояш, 17 Пардаҳои сахн, сутунҳояш ва пояҳои онҳо, ва пардаи дарвозаи сахн, 18 Меҳҳои маскан, ва меҳҳои сахн, ва танобҳои онҳо, 19 Либоси хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс, либоси муқаддас барои Ҳоруни қоҳин ва либоси писаронаш барои қаҳонат».

Фармон барои рӯзи шанбе

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо ба исроилиён амри Худоро дар бораи рӯия кардани рӯзи шанбе расонд, ки ин нишонаи он буд, ки Худои Таоло Исроилро аз дигар халқҳои ҷаҳон, ҳамчун халқи Худ чудо кардааст (оят.1-3).

Пас аз ин Мусо ба мардум дар бораи фармони Худованд хабар дод, ки маблағи заруриро барои сохтмони хайма ва лавозимоти он ҷамъ кунанд. Бо ҳамин, калимаҳои «ҳар кас мувофиқи ҳаракати худ» нишон медиҳанд, ки қурбониҳо набояд маҷбурӣ оварда шаванд, балки ҳар кас метавонад онро мувофиқи дили худ кунад (оят.4-19).

Хислати Худо:

Оят.2,3. Худо – Хӯҷаини рӯзи шанбе. Бинобар ин Ё бе дамигирӣ хизмати доимиро талаб намекунад. Баръакс, Худованд ба мо амр мекунад, ки барои истироҳат ва оромӣ вақт чудо кунем. *Ҳамчун фарзандони Худо, оё шумо аз меҳнатҳои худ истироҳат мекунад, чунон ки Ё ба шумо фармудааст?*

Оят.4-9. Худои Таоло ба исроилиён дар сохтан ва барқарор кардани хайма имконият дод, умедвор аз он, ки ихтиёран худ ва молу мулки худро ба Ё мебахшанд, ки молу мулки зиёде доштанд(Хуруҷ. :21,22;11:1,2;12:35,36). *Оё шумо ихтиёран ба Худо хизмат ва ҳайрияҳо мекунад?*

Дуо: Падари Осмонӣ, мо худ ва ҳар он чӣ ки дорем, ба Ту боварӣ мекунем ва Туро барои маъбаде, ки дар дилҳои мо барпо кардаи, шукр мегӯем. Омин.

Хуруч 35:20-29

20 Ва тамоми чамоати банӣ-Исроил аз пеши Мусо бароманд. 21 Ва ҳар касе ки дилаш моил буд, ва ҳар касе ки рӯҳаш ўро далолат менамуд, омада, ҳадияи Худовандро барои кори хаймаи чомаъ, ва барои тамоми хизмати он, ва барои либосҳои муқаддас меоварданд. 22 Ва мардон бо ҳамроҳии занон, ҳар касе ки дилаш моил буд, ҳалқаҳои бинӣ ва гӯш, ва ангуштарин ва гарданбанд, ҳар навъ колои тилло меоварданд, ҳар касе ки меҳост пешкаши тилло барои Худованд биёрад. 23 Ва ҳар касе ки лочвард, ва арғувон, ва кирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз, ва пӯсти қўчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тўхс дошт, онро меовард. 24 Ҳар касе ки меҳост нуқра ва мис ҳадия кунад, онро ҳамчун ҳадияи Худованд меовард; ва ҳар касе ки ҷўби ақоқиё барои ҳар эҳтиёҷоти хизмат дошт, онро меовард. 25 Ва ҳар зани донодиге ки бо дастҳои худ мересид, ресмони лочвард, ва арғувон, ва кирмиз ва катони нозуқро меовард. 26 Ва ҳамаи заноне ки дилашон ба ҳикмат моил буд, пашми бузро мересиданд. 27 Ва раисон сангҳои чазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфъд ва синабанд меоварданд, 28 Ва атриёт ва равған барои рӯшноӣ ва барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар. 29 Ҳамаи мардон ва занони банӣ-Исроил, ки дилашон моил буд барои ҳар коре биёранд, ки ба ҷо овардани онро Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ҳадияи ихтиёрӣ барои Худованд меоварданд.

Бо хоҳиши иқрори дил

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Суханони Мусо ба дили мардум саҳт таъсир кард ва онҳо бо шавқу ҳавас, ба овардани ҳадяҳои гуногун шурӯъ карданд. Онҳое, ки дар ҳама чиз мохир буданд, худро ва истеъдодҳои худро ба Худованд мебахшиданд. Мардум дар кори Худо ихтиёран, бе маҷбурӣ, бо шодӣ ва ғайрат иштирок мекарданд (оят.20-29).

Дарсҳои Худо:

Оят.20-29. Мардум ба таври васеъ дарк мекарданд, ки гуноҳи содиркардашон то чӣ андоза ҷиддӣ ва то чӣ андоза бузург аст, бахшоиши додаи Худо барои онҳо. Аз ин рӯ, онҳо бо шукргузорӣ ва ҷидду ҷаҳд барои Худованд ҳадяҳо меоварданд. *Оё шумо кори Худоро бо ҷидду ҷаҳд ва дили шод иҷро мекунед?*

Оят. 22. Дар байни ҳадяҳое, ки исроилиён ба Худованд ҷамъ карда буданд, гӯшвораҳое буданд. Пештар мардум ҳамин гуна ҷавохиротҳо барои рехтани ғӯсолаи тиллоӣ оварда буданд. Ин далел ҳақиқатеро нишон медиҳад, ки ҳама чиз ё истеъдодҳо барои хидмат ба Худо ва бут истифода мешаванд. *Шумо қувва ва вақти худро ба чӣ сарф мекунед? Оё шумо истеъдод ва сарватҳои худро, ки Худо ба шумо додааст, барои чизҳои хушқу ҳолӣ ва бефоида сарф намекунед?*

Дуо: Худовандо, мо марҳамати бузурги Туро дар ёд дорем! Ба мо кўмак бикун, ки ҳар рӯз иродаи Туро бифаҳмем ва ба он итоат кунем. Омин.

Хуруч 35:30-36:7

30 Ва Мусо ба банӣ-Исроил гуфт: «Дикқат намоед, ки Худованд Басалъил ибни Урӣ ибни Хурро аз сибти Яхудо бо ном хондааст, 31 Ва ўро аз Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар хунар пур кардааст, 32 То ки санъатҳоро омӯхта, бо тилло, нукра ва мис кор кунад, 33 Ва сангҳоро барои мурассаъкорӣ ҳақ намояд, ва чӯбтарош гардида, ҳар кори нафисро ба ҷо оварад; 34 Ва қобилияти таълимдиҳиро ба дили ӯ бахшидааст, — ба дили ӯ ва Оҳолиоб ибни Аҳисомок аз сибти Дон; 35 Ва Ё онҳоро аз ҳикмати дил пур кардааст, то ки амали ҳар ҳаққок, ва зарбоф, ва гулдӯзи матои лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозук, ва нассоҷро ба ҷо оваранд, яъне иҷроқунандагони ҳар амал ва санъаткорони бомаҳорат бошанд.

1 Ва Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳамаи мардони донодил, ки Худованд ба онҳо ҳикмат ва фаҳм бахшидааст, то ки барои иҷрои ҳар амали хизмати қудс моҳир бошанд, мувофиқи ҳар он чи Худованд амр фармудааст, кор хоҳанд кард». 2 Ва Мусо Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳар каси донодилро, ки Худованд ба дили вай ҳикмат бахш-

ида буд, ҳар касеро, ки дилаш моил буд ба кор шурӯъ намояд, ба иҷро кардани он даъват намуд. 3 Ва тамоми ҳадияро, ки банӣ-Исроил ба-рои эҳтиёҷоти хизмати қудс оварда буданд, аз пеши Мусо гирифтанд, то ки кор кунанд, ва ҳар субҳ боз назди ӯ ба таври ихтиёрӣ ҳадияҳо меоварданд. 4 Ва ҳамаи доноёне ки ҳар навъ кори қудсро ба ҷо меоварданд, ҳар яке аз ҷои хизмати худ, ки бо он машғул буд, омаданд, 5 Ва ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Қавм бештар аз он чи барои иҷрои коре лозим аст, ки Худованд ба ҷо овардани онро амр фармудааст, меоваранд». 6 Ва Мусо амр фармуд, ва дар ўрдугоҳ ҷор зада, гуфтанд: «Мардон ва занон дигар барои ҳадияи қудс кор накунанд». Ва қавм аз овардан даст кашиданд. 7 Ва масолеҳ барои иҷрои тамоми кор кифоят мекард, ва ҳатто зиёдатӣ буд.

Бисёр коргарон ва ҳадаҳои фаровон

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо Басалғил ва Оҳоли-обро ном бурда, онҳоро барои сохтмони хаймаи муқаддас уҳдадор интиҳоб кард. Барои ин Ё онҳоро аз Рӯҳи Худ пур карда, ба онҳо донишу маҳорати зарурӣ бахшид (35:30-35). Аз сабаби зиёд шудани маблагҳои чамъшуда, Мусо ба мардум фармуд, ки ҳадакуниро бас кунанд. Ин як мисоли равшани он аст, ки дар он чое, ки Худо қалби одамонро идора мекунад, ҳамеша фаровонӣ то ҳаде пур мешавад (36:2-7).

Хислати Худо:

35:31-35. Худои Таоло ба ҳар як инсон истеъдод ато кардааст. Ва ҳамаи онҳо барои офариниши он чизе, ки Худованд фармудааст, истифода бурда шуданд. *Худо ба шумо чӣ тўҳфаҳо ва қобилият ато кардааст? Шумо онҳоро чӣ гуна ва барои чӣ истифода мекунад?*

Дарсҳои Худо:

36:2. Кори Худо танҳо ё зерифишор анҷом дода намешавад. Аз ин рӯ, Мусо ҳамаи онҳоро, ки «дилҳояшон ҷалб» карда шуда буд ба кор бо Басалғил ва Оҳолиоб меҳнат кунанд. *Шумо бо чӣ гуна ҷидду ҷаҳди дили худ, кори Худоро иҷро мекунад? Оё шумо бо одамон дар калисо ва дар ҷои кори худ ҳамкорӣ карда метавонед?*

Дуо: Худовандо, ба мо кўмак кун, ки вазифаҳоеро, ки имрӯз ба мо воғузор кардаӣ, ихтиёран, бо шодмонӣ ва ҷидду ҷаҳд, бо эҳтиёт, ки ба мо ато кардаӣ, иҷро кунем. Омин.

Хуруч 36:8-19

8 Ва ҳамаи донодилон, ки бо кор машғул буданд, даҳ чодирӣ маск-анро аз катони нозуки дутаба ва лочвард ва арғувон ва қирмиз сохтанд, ва каррубиёро бар онҳо бо бофти санъаткорона нақш карданд. 9 Дарозии ҳар як чодир бисту ҳашт зироъ, ва фарохии ҳар як чодир чор зироъ буд; ҳамаи чодирҳо ба як андоза буд. 10 Ва панҷ чодирро ба якдигар пайванд кард, ва панҷ чодирӣ дигарро ба якдигар пайванд кард. 11 Ва тугмаҳонаҳо аз лочвард бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ буд, сохт; ва бар лаби чодирӣ канори пайвандкунии ду-юм низ чунин сохт. 12 Панҷоҳ тугмаҳона дар як чодир сохт, ва панҷоҳ тугмаҳона дар канори чодире ки дар пайвандкунии ду-юм буд, сохт; тугмаҳонаҳо дар рӯ ба рӯи ҳамдигар буд. 13 Ва панҷоҳ чангаки тилло сохт, ва чодирҳоро бо чангакҳо ба якдигар пайванд намуд, — ва маскан яклухт шуд. 14 Ва чодирҳо аз пашми буз сохт, то ки хаймае бар маскан бошад; ёздаҳ адад чунин чодирҳо сохт. 15 Дарозии ҳар як чодир сӣ зироъ, ва фарохии ҳар як чодир чор зироъ буд; ёздаҳ чодир ба як андоза буд. 16 Ва панҷ чодирро алоҳида, ва шаш чодирро алоҳида пайванд намуд. 17 Ва панҷоҳ тугмаҳона ба лаби чодире ки дар канори пайвандкунӣ буд, сохт, ва панҷоҳ тугмаҳона бар лаби чодирӣ пай-
86 вандкунии ду-юм сохт. 18 Ва панҷоҳ чангаки мисин сохт, то ки хаймаро пайванд намояд, ва он яклухт шавад. 19 Ва болопӯше барои хайма аз пӯстҳои қучқор, ки сурух буд, сохт, ва болопӯше аз пӯстҳои тӯҳс аз болои он.

Хаймаи муқаддас, ки дар итӣаткорӣ сохта шудааст

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Коргарон хаймаро сохтанд. Сипас сарпӯшҳо тайёр карда шуданд, ки бояд онро аз шароити номусоиди биёбон муҳофизат кунанд. Худи хайма аз масолеҳи гаронбаҳо сохта шуда, бо карубиҳо оро дода шуда буд. Барои сохтани сарпӯшҳо, мӯйҳои буз ва пӯсти гӯсфанд истифода шуданд (оят. 8-15).

Дарсҳои Худо:

Оят. 8. Одамоне, ки дар болои рӯйпӯшҳо кор мекарданд, хунардмандони моҳир буданд. Маҳз ба ҷо овардани дастурҳои Худо на танҳо шавқу ҳавас, балки маҳорати нозукоҳам талаб мекард. Мо инчунин бояд кӯшиш кунем, ки дар қоре, ки Худованд ба мо супурдааст, қордон бошем, то иродаи Ӯро содиқона ва бомуваффақият иҷро кунем ва аз пайи гапҳои мардум нашавем.

Оят. 8-19. Чанде пеш аз ин, исроилиён, ки худҳоҳӣ зоҳир карда, гуноҳи вазнин қарданд ва ба худ гӯсолаи тиллоӣ сохтанд. Аммо акнун, ки омуриши Худоро ба даст оварданд ва ба иродаи Ӯ пайравӣ қарданд, хайма сохтанд, ки дар он Худои Таоло сукунат хоҳад қард. Одам бо пайравӣ аз ҳавасҳои нопоки худ, худро ба ҳаёт бо бутҳое, ки бо Худо ҳеҷ умумият надоранд, маҳкум мекунад. Агар ӯ аз нафси худ даст кашад, ва ба Қаломи Худо итӣат кунад, ӯ то абад бо Офаридгор зиндагӣ хоҳад қард.

Дуо: Худовандо, мо ба Ту шуқр меғуем, ки имрӯз ба мо ҳикмат додӣ, то ки мо бо дили ҳалим ва итӣаткор ба Ту хидмат кунем. Омин.

Хуруч 36:20-36

20 Ва тахтаҳо, ки меистод, барои маскан аз чӯби ақоқиё сохт. 21 Дарозии ҳар як тахта даҳ зироъ буд, ва фароҳии ҳар як тахта — якуним зироъ. 22 Ва дар ҳар тахта ду дандонаи мутавозии якдигар буд; дар ҳамаи тахтаҳои маскан чунин сохт. 23 Ва тахтаҳоро барои маскан сохт: бист тахта барои тарафи ҷанубӣ. 24 Ва чил пояи нукра зери бист тахта сохт: ду поя зери як тахта барои ду дандонаи он, ва ду поя зери тахтаи дигар барои ду дандонаи он. 25 Ва барои тарафи дигари маскан, барои тарафи шимолии он бист тахта сохт. 26 Ва чил пояи нукра барои онҳо: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар. 27 Ва барои қафои маскан, ки тарафи ғарбист, шаш тахта сохт. 28 Ва барои гӯшаҳои маскан, дар қафо, ду тахта сохт. 29 Ва онҳо аз поён пайваст карда шуд, ва аз боло низ якҷоя дар як ҳалқа пайваст гардид; бар ҳар ду, яъне барои ҳар ду гӯша чунин сохт. 30 Ва ба ҳамин тариқ ҳашт тахта шуд, ва пояҳои нукра барои онҳо, ҷамъ шонздаҳ поя: ду поя, ду поя зери ҳар як тахта. 31 Ва ғалақаҳо аз чӯби ақоқиё сохт: панҷ адад барои тахтаҳои як тарафи маскан, 32 Ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи дигари маскан, ва панҷ

ғалақа барои тахтаҳои тарафи қафои маскан, ба самти ғарб. 33 Ва ғалақаи миёнаро сохт, то ки аз даруни тахтаҳо аз ин сар то он сар бигзарад. 34 Ва тахтаҳоро бо тилло пӯшонид, ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хонаҳои ғалақаҳо буд, аз тилло сохт; ва ғалақаҳоро бо тилло пӯшонид. 35 Ва пардае аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт; бо бофти санъаткорона онро бо каррубиён сохт. 36 Ва барои он чор сутун аз ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, ва илмакҳошон аз тилло буд; ва барои онҳо чор пояи нукра рехт. 37 Ва пардае барои даромадгоҳи хайма аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ сохт. 38 Ва панҷ сутуни онро бо илмакҳошон сохта, сарҳо ва ҷамбаракҳои онҳоро бо тилло пӯшонид; ва панҷ пояи онҳо аз мис буд.

Болорҳо ва парда барои хаймаи муқаддас

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Чорчӯби хаймаи муқаддас аз чӯби акатсия сохта шуда, бо тилло пӯшонда шуда буд (оят.20-34). Баъд коргарон ду парда: дохилӣ ва берунӣ сохтанд(оят. 35-38).

Дарсҳои Худо:

Оят. 20-38. Хаймаро ба таври рамзӣ метавон «қасри ҳаракаткунанда» номид, ки дар он Худо, Подшоҳи коинот сокин хоҳад шуд, ё «қасри бахт», ки дар он ҷо бо «зани» Худ, халқи Исроил зиндагӣ хоҳад кард. Аммо нигоҳ накарда ба ороишоти қимматбаҳо, дар монандӣ бо қасри боҳашамати фиръавн, ин хайма мисли хаймаи бенаво, ки дар биёбони чанголуд гум шуда буд. Аммо маҳз дар ҳамин манзил хоксорона, Худои Пурқудрат мехост сокин бошад, ки Ё бар худоёни Миср ва ҳокимони он доварӣ кард. Аз ин рӯ, хайма ҷое буд, пур аз ҷалол, ки дар ҳеҷ як қасри заминӣ дида намешавад. Бинои калисои мо шояд мисли хонаи гилин, камбағалона ба назар менамояд, ки дар гирду атрофи

он биноҳои боҳашамат ихота шудааст. Аммо агар Каломи Худо дар он сокин бошад, ки аъзоёни ҷамоат ба он итоат мекунанд, чунин калисо ба қасре табдил меёбад, ки дар он ҷо Худо ҳузур дорад. Аз ҳаҷм ва намуди бинои калисо аз ҳад зиёд ҳавас накунед! Итоаткории мо ба Каломи Худо, аз он муҳимтар аст, ки ба воқитаи он ҷалоли Ё ба ҷамоат мерасад.

Дуо: Худои Муқаддас, мо кӯшиш мекунем, ки калисои худро ба ҷои истиқомати Ту, пур аз ҷалоли Ту гардонем. Омин.

Хуруч 37:1-16

1 Ва Басалғил сандуке аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фарохияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд. 2 Ва онро аз дарун ва аз берун бо тиллои холис пӯшонид, ва барои он гирдогирд афсари тилло сохт. 3 Ва барои он, бар чор гӯшаи он чор ҳалқаи тилло рехт: ду ҳалқа бар як паҳлуяш, ва ду ҳалқа бар паҳлуи дигараш. 4 Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло пӯшонид. 5 Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандук ҳаст, дохил намуд, то ки сандук ба воситаи онҳо бардошта шавад. 6 Ва сарпӯше аз тиллои холис сохт, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фарохияш якуним зироъ буд. 7 Ва ду каррубӣ аз тилло сохт; онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш сохт. 8 Як каррубиро аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор сохт; каррубиёро аз худи сарпӯш бар ду канори он сохт. 9 Ва каррубиён болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ мепӯшониданд, ва рӯйхошон сӯи якдигар буд; рӯйҳои каррубиён сӯи сарпӯш буд. 10 Ва мизе аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш ду зироъ, ва фарохияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд. 11 Ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва

гирдогирдаш афсари тилло сохт. 12 Ва ҳошияе гирдогирди он ба андозаи як қабза сохт, ва афсари тилло гирдогирди ҳошияи он сохт. 13 Ва чор ҳалқаи тилло барои он сохт; ва ҳалқаҳоро бар чор гӯшаи чор почайи он барқарор намуд. 14 Ҳалқаҳо ба баландии ҳошия мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат мекард. 15 Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, то ки барои бардоштани миз хизмат кунад. 16 Ва колоеро, ки бар миз бояд бошад, яъне табакҳои он, ва қошукҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, аз тиллои холис сохт.

Сандук ва миз

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Басалғил сандук, ки рамзи тахти Худоро дошт ва миз барои нонҳои тақдими сохт. Ин ашёҳои муқаддас тавре тарҳрезӣ шуда буданд, ки коҳинон онҳоро бо тахтаҳои махсус ба осонӣ, аз ҷое ба ҷои дигар бурда метавонистанд. Худои Пурқудрат, ки Мисри пурқувватро дар ҳайрат монд, Худои ғурутан кард, то «мусофир» гардад, ки халқи исроилиёноро ҳангоми саёҳат дар биёбон роҳнамоӣ кунад (оят. 1-16).

Хислати Худо:

Оят.1-9. Худо дар Каломи Худ сокин аст. Маркази ҳаймаи муқаддас, манзили Худо, Қудси Қудсҳо буд. Сандук, дар навбати худ «асоси» Қудси Қудсҳо буд. Дар маркази сандук лавҳаҳои буданд, ки дар он аҳкоми Худо навишта шудаанд. Ҳамаи инҳо ба иродаи тағйирнопазири Худованд шаҳодат медиҳанд, ки Худо меҳост дар миёни халқи Худ ба воситаи Каломи Худ сокин бошад. Оё шумо меҳосед, ки дар ҳама вақт ва дар ҳама ҷо, бо Худованд бошед? Ё дар Каломи Худ зиндагӣ мекунад!

Дарсҳои Худо:

Оят. 5,15. Ҳалқаҳо ва тахтаҳо барои ба ҳаракат даровардани сандук ва мизро осон мекарданд. Ин ихтироъ нишон меод, ки исроилиён дар биёбон мусофир буданд. Аммо на танҳо онҳо, балки мо низ имондорон ба Масеҳ, даъват карда шудем, ки дар ин ҷаҳон мусофир бошем. Мо бояд омода бошем, ки дар ҳар вақт «хонаи» худро тарк кунем. Ва мо набояд аз ин тарсем! Худи Худо, ки ба хотири мо мусофир шуд, ҳамроҳи мо меравад.

Дуо: Худованд Исо, ба мо ёрӣ дех, ки ба Ту содиқ бошем ва Каломи Туро дар Қудси Қудсҳои дили худ нигоҳ дорем. Омин.

Хуруч 37:17-29

17 Ва чароғдоне аз тиллои холис сохт; чароғдонро яклухт сохт, ба тавре ки поя ва шоҳаҳои он, куббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он аз худӣ он буд. 18 Ва шаш шоҳа аз паҳлуҳои он берун меомад: се шоҳаи чароғдон аз як паҳлуи Дигараш. 19 Се куббаи монанди гули бодом дар як шоҳа бо ғунча ва гул буд, ва се куббаи монанди гули бодом дар шоҳаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шоҳае ки аз чароғдон берун меомад. 20 Ва дар пояи чароғдон чор куббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он буд. 21 Ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, — барои шаш шоҳае ки аз он берун меомад. 22 Ғунчаҳои ва шоҳаҳои аз худӣ он буданд, он куллиятан яклухт аз тиллои холис буд. 23 Ва ҳафт чароғаш ва анбӯрҳои ва маҷмарҳои аз тиллои холис сохт. 24 Онро бо тамоми қолаби он аз як киккар тиллои холис сохт. 25 Ва қурбонгоҳи бухуро аз ҷӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш як зироъ, ва фароҳияш як зироъ, яъне мураббаъ буд, ва қадаш ду зироъ; шо-

ҳҳои аз худаш буд. 26 Ва онро бо тиллои холис пӯшонид: бомаш ва деворҳои гирдогирд ва шохҳои; ва афсари тилло барояш гирдогирд сохт. 27 Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бар ду паҳлуи, яъне бар ду тарафаш сохт, ҳамчун қонаҳои дастақҳо сохт, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд. 28 Ва дастақҳо аз ҷӯби ақоқиё сохт, ва онҳо бо тилло пӯшонид. 29 Ва рағани тадҳини муқаддас, ва бухури муаттари пок сохт, ки бо санъати атрсоӣ сохта шуда буд.

Чароғдон ва қурбонгоҳ барои бухур

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Басалтйил барои хаймаи муқаддас боз ду чизи муҳиме сохт. Чароғдон аз як порчаи тиллоии сахт сохта шуда буд ва бояд пайваста месӯхт (оят. 17-24).

Қурбонгоҳи бухур охирин чизи хаймаи муқаддас аст. Аз коҳинон талаб карда мешуд, ки ҳамеша дар болои он бухур сӯзонанд, ки рамзи дуоҳои мардум ва садоқати онҳо ба Худост (оят. 25-29).

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-24. Дар партави чароғдони ҳамешаҷомӯшнашаванда, коҳинон метавонистанд вазифаҳои худро дар хаймаи муқаддас иҷро кунанд. Тавасути ин рамз Худои Таоло меҳост нишон диҳад, ки ба назди халқи Худ ҳамчун Нур омадааст ва бо онҳост (Забур.120:4; Юҳанно.8:12). *Оё шумо дар нури Каломи Худо ҳастед? Оё он дар дилатон пайваста месӯзад?*

рамзи пешкаши дуо ба Худои Таоло буд, бояд ҳамарӯза иҷро мешуд. *Оё шумо мунтазам «бухури» дуоҳои худро ба Худо пешкаш мекунед (Ваҳй.5:8; 8:3,4)? Чӣ гуна шумо, нақҳати ҳузури Худоро дар ҳаёти худ паҳн мекунед?*

Дуо: Худовандо, ба мо тавоноӣ деҳ, ки тавре зиндагӣ кунем, ки нақҳати Дуоҳо ба Ту паҳн шавад ва ҷалоли Туро ба ин ҷаҳон ошкор созем. Омин.

⁹² Оят. 25-29. Вазифаи муҳими коҳинон ин буд, ки дар қурбонгоҳи бухур оваранд (30:7) ки бо дастури Худо сохта шудааст (30:34-38). Ин расму русум, ки

Хуруч 38:1-20

1 Ва курбонгоҳи курбонии сӯхтаниро аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ, яъне мураббаъ буд; ва қадаш се зироъ. 2 Ва шохҳои онро бар чор гӯшаи он сохт, ба тавре ки шохҳоиаш аз худи он буд; ва онро бо мис пӯшонид. 3 Ва тамоми колои курбонгоҳ: тосҳо ва хокандозҳо ва косаҳо ва чанголҳо ва мачмархоро сохт; тамоми колояшро аз мис сохт. 4 Ва барои курбонгоҳ панчарае аз мис ба сурати шабака сохта, зери канораи он аз поён то нисфи он гузошт. 5 Ва чор ҳалқа бар чор гӯшаи панчараи мисин ҳамчун хонаҳо барои дастакҳо рехт. 6 Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо мис пӯшонид. 7 Ва дастакҳо ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои курбонгоҳ буд, гузаронид, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд; онро аз тахтаҳо дарунҳолӣ сохт. 8 Ва лагани мисин сохт, ки пояш низ мисин буд, аз оинаҳои заноне ки назди даромадгоҳи ҳаймаи ҷомеъ ҷамъ мешуданд. 9 Ва сахро сохт; ба тарафи ҷанубӣ пардаҳои сахн аз катони нозуки дутоба ба дарозии сад зироъ буд; 10 Сутунҳои онҳо бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис буд; илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нукра буд. 11 Ва ба тарафи шимоли сад зироъ; сутунҳои онҳо бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис буд; илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нукра буд. 12 Ва ба тарафи

ғарбӣ — пардаҳо панҷоҳ зироъ; сутунҳои онҳо даҳ адад, ва пояҳои онҳо даҳ адад буд; илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нукра буд. 13 Ва ба тарафи офтоббарои шарқӣ — панҷоҳ зироъ. 14 Пардаҳо барои як паҳлуи понздаҳ зироъ, сутунҳои онҳо се адад, ва пояҳои онҳо се адад буд. 15 Ва барои паҳлуи дуюм, аз ин тараф ва аз он тарафи дарвозаи сахн, пардаҳо понздаҳ зироъ, сутунҳои онҳо се адад, ва пояҳои онҳо се адад буд. 16 Ҳамаи пардаҳои сахн гирдогирд аз катони нозуки дутоба буд. 17 Ва пояҳои сутунҳо аз мис, илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нукра, ва пӯшиши сарҳои онҳо аз нукра буд, ва ҳамаи сутунҳои сахн бо бандҳои нукра пайваст карда шуда буд. 18 Ва пардаи дарвозаи сахн бо санъати гулдӯзӣ аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохта шуда буд; ва дарозияш бист зироъ, ва қадаш ба фароҳии панҷ зироъ мувофиқи пардаҳои сахн буд. 19 Ва сутунҳои онҳо чор адад, ва пояҳои онҳо чор адад аз мис буд; илмакҳои онҳо аз нукра, ва пӯшиши сарҳои онҳо ва бандҳои онҳо аз нукра буд. 20 Ва ҳамаи меҳҳои маскан ва сахн гирдогирд аз мис буд.

Ҳавлии хайма

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Басалъил қурбонгоҳ барои қурбонӣ сохт. Дар рӯи он, бояд ҳайвонеро ба Худои Таоло қурбонӣ мекарданд, ки онро шахсе, ки бо ягон роҳ гуноҳ карда буд меовард. Танҳо бо ин роҳ шахси гуноҳкор метавонист бахшоиши гуноҳро гирад.

Устоҳо инчунин як ҳавзи калони мисин барои шустушӯӣ сохтанд, ки барои коҳинон пеш аз иҷрои вазифаҳои худ шустан лозим буд. Пас аз ин, коргарони Худо пардаҳое сохтанд, ки маъбадро ихота карда, онро аз ҷаҳони беруна ҷудо мекарданд ва ба ин воquita, муқаддас будани ин маконро таъкид мекарданд (оят. 1 -20).

Дарсҳои Худо:

Оят. 8. Барои сохтани ҳавзи шустушӯӣ ва пояи он оинаҳои мисин ки занон оварда буданд, истифода мешуданд. Ҳеҷ кадоме аз маводе, ки барои хайма сохта шудааст, аз аввал тақдис карда нашудааст. Ҳамаи онҳо танҳо он вақт тақдис шуданд, ки Худои Таоло онҳоро қабул

кард. Имрӯз низ, вақте ки мо ҷони худро ба Худо месупорем, Ё онро тақдис мекунад ва ба мо кӯмак мекунад, ки дар муқаддаси зиндагӣ кунем.

Оят. 9-20. Пардаҳое, ки сахни ҳавлиро ташкил медоданд, хаймаи муқаддасро аз тамоми ҷаҳон ҷудо мекарданд ва нишон медиҳанд, ки ин ҷой барои ҳама дастрас нест. *Оё новобаста аз он, ки ҳамаи мо дар ҷаҳони гуноҳкор зиндагӣ мекунем, шумо дар доираи сарҳадҳои аз ҷиҳати рӯҳонӣ пок зиндагӣ мекунед? Барои шумо «ҳавлии хайма» чист, ки ҷамоати шуморо аз ҷаҳони беруна ҷудо кунад?*

Дуо: Худои Муқаддас, ҳарчанд он чизе, ки мо дорем, хурд ва ночиз аст, мо ҳамаашро ба дасти Ту месупорем ва боварӣ дорем, ки он сабаби муқаддаси иҷрои иродаи Ту хоҳад шуд. Омин.

Хуруч 38:21-31

21 Ин аст хисоботи маскан, маскани шаҳодат, ки бо амри Мусо, бо хизмати левизодагон, зери назорати Итомор ибни Ҳоруни кохин тартиб дода шудааст. 22 Ва Басалғил ибни Урӣ ибни Хур, аз сибти Яхудо, ҳар он чиро, ки Худо ба Мусо амр фармуда буд, сохт. 23 Ва бо ӯ Оҳолиоб ибни Аҳисомок, аз сибти Дон буд, ки вай ҳаққок ва зарбоф ва гулдӯз бар лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба буд. 24 Тамоми тиллое ки дар тамоми кори қудс ба кор бурда шуд, яъне тиллои инъом, бисту нӯҳ киккар ва ҳафтсаду сӣ сикл, мувофиқи сикли муқаддас буд. 25 Ва нукраи саршумории ҷамоат сад киккар ва ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сикл, мувофиқи сикли муқаддас буд. 26 Як бекаъ аз ҳар сар, яъне ним сикл, мувофиқи сикли муқаддас, аз ҳар нафаре ки аз саршуморӣ гузаштааст, аз синни бистсола ва болотар, ки ҷамъ шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафар буданд. 27 Ва сад киккар нукра барои рехтани пояҳои қудс ва пояҳои парда сарф шуд, — сад поя аз сад киккар, як киккар барои як поя. 28 Ва аз ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сикл илмақҳо барои сутунҳо сохт, ва сарҳои онҳоро пӯшонид, ва бандҳо барои онҳо сохт. 29 Ва миси инъом ҳафтод киккар ва ду ҳазору чорсад сикл буд. 30 Ва аз он пояҳои даромадгоҳи ҳаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисини он, ва тамоми қолаби қурбонгоҳро сохт, 31 Ва пояҳои гирдогирди саҳн, ва пояҳои дарвозаи саҳн, ва ҳамаи меҳҳои маскан, ва ҳамаи меҳҳои гирдогирди саҳнро сохт.

Маводҳое, ки барои сохтани ҳайма истифода шуд

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Сохтмон ва таҷҳизонидани ҳаймаи муқаддас, манзили Худо, ниҳоят бомуваффақият анҷом ёфт. Барои кор миқдори зиёди маводи гаронбаҳоеро, ки исроилиён ихтиёран оварданд, инчунин истеъдод ва қобилиятҳои бисёри одамонро талаб мекард. Мусо ба Итомор фармуд, ки ҳисоб кунад, ки чӣ қадар маводҳои қимматбаҳо сарф шудааст. Натиҷа ҳайратовар буд, зеро одамоне, ки муҳаббат ба бахшоиши Худоро медонистанд, аз самими қалб ҳадяҳои саховатманд мекарданд (оят. 21-31).

Дарсҳои Худо:

Оят. 21-23. Басалғил ва Оҳолиоб сохтмони ҳаймаи муқаддасро назорат мекарданд. Итомор ва левизодагоне, ки ба ӯ ёрӣ медоданд, даромад ва сарфи маблағҳоро сабт мекарданд. Исроилиёни оддӣ низ ба кори умумӣ саҳм гузошта, ҳайрияҳои саховатмандона карданд. Ва гарчанде, ки Навиштаҳо танҳо пешвоёни сохтмонро номбар мекунад, дар паси онҳо бисёр коргарони Худо, ки барои мо номаълум буданд, истода, иродаи Худо-вандро иҷро мекарданд. Бар ҳилофи он чизе, ки дар ин ҷаҳон маълум аст, калисо набояд ба як ё якчанд роҳбарон такя кунанд. Танҳо он вақт ки тамоми ҷомеаи имондорон ба роҳнамоии Рухулқудс итоат кунанд, вақте ки аъзоёни он, ба ҳамдигар эҳтиромдоранд, ки қудрати олии Қаломи Худост ва калисо метавонад дар ҳузури Худои Таоло рост бошад.

Дуо: Худои меҳрубон, мо калисои худро, ҳонаи Туро на аз рӯи маҷбурият ва ё аз рӯи ҳисси уҳдадорӣ месозем, балки бо муҳаббат ба Ту ва сипос барои марҳамате, ки Ту додаи, месозем. Омин.

Хуруч 39:1-21

1 Ва аз лочвард ва арғувон ва қирмиз либосҳои хизматӣ барои хизмат кардан дар кудс сохтанд; ва либосҳои муқаддас барои Ҳорун сохтанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 2 Ва эфӯдро аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт. 3 Ва лавҳаҳои нозук аз тилло сохтанд, ва риштаҳо аз он бурида, то ки дар миёни лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозук бо бофти санъаткорона бибофанд. 4 Китфпӯшакҳои пайвастишаванда барои он сохтанд, ки бар ду канори он пайвасти мешуд. 5 Ва тасмаи бандубасти он, ки бар он буд, бо ҳамон санъат аз худӣ он, яъне аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохта шуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 6 Ва сангҳои ҷазъро дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишониданд, ва номҳои бани-Исроилро бо ҳаққи мӯҳр бар онҳо ҳақ намураданд. 7 Ва онҳоро бар китфпӯшакҳои эфӯд ҷойгир кард, то ки сангҳои ёдгори барои бани-Исроил бошад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 8 Ва синабандро бо бофти санъаткорона, мисли бофти эфӯд, аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт. 9 Он мураббаъ буд; синабандро дуқабата сохтанд, дарозияш як ваҷаб ва фароҳияш як ваҷаб, дуқабата. 10 Ва дар он чор қатор санг нишониданд: қатори лаъл, ёқут зард ва зумуррад — ин қатори якум буд. 11 Ва қатори

11 Ва қатори дуюм: баҳрамон, ёқутӣ кабуд ва алмос. 12 Ва қатори сеюм: ёқутӣ тар, ақиқи сӯхта ва ҷамаст. 13 Ва қатори чорум: забарҷад, ҷазъ ва яшм; онҳо дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишониданд шуда буд. 14 Ва ин сангҳо бо номҳои бани-Исроил, яъне дувоздаҳ адад бо номҳои онҳо буд; бо ҳаққи мӯҳр, ҳар яке ба номи худаш, барои дувоздаҳ сибт буд. 15 Ва бар синабанд занҷирҳо ба шакли танобе, бо санъати бофти морпеч, аз тиллои холис сохтанд. 16 Ва ду нигинхонаи тилло ва ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва ду ҳалқаро ба ду канори синабанд андармон карданд. 17 Ва он ду занҷири морпечи тиллоро бо ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон карданд. 18 Ва ду сари дигари ду занҷири морпечро ба ду нигинхона пайванд намурад, бар китфпӯшакҳои эфӯд, ба тарафи абраи он андармон карданд. 19 Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон карданд. 20 Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон карданд. 21 Ва синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риштаи лочвард банд карданд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд ҷудо нашавад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Либосҳои муқаддас

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Коҳинон, ки дар назди Худо меистоданд, ҳамчун намояндагони мардум, бояд либоси махсус мепӯшиданд. Хунармандони мохир онро, мисли хаймаи муқаддас, маҳз мувофиқи дастури Худо сохтанд. Чамъияти халқи Исроил бадкориҳои гузаштаи бутпарастии худро партофта, ба халқи имондор ва итоаткор ба Каломи Худо табдил ёфт (оят.1-21).

Дарсҳои Худо:

Оят.1. Либоси коҳинон муқаддас буд, яъне аз ҷониби Худо чудо карда шуда буд. Либосҳое ки мо имрӯз мепӯшем низ бояд муқаддас бошанд. Ҳамчун фарзандони Худованд, мо даъват карда шудаем, ки ҳаррӯз «либосҳои муқаддаси» марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунем (Қўлассиён.3:12).

Оят.2-7. Саркоҳинон ки эфўд дар бар карда, ба Қудси Қудсҳо даромада, дар симои ӯ халқ дар пеши Худои Муқаддас меистод, аз тамоми халқи Исроил фарқ надошт. Имрӯз

Намояндаи мо дар назди Худои Таоло, Исои Масеҳ аст. Тавассути қурбонии Ӯ мо ҳақдорем, ки ҳар вақт ва дар ҳамаҷо ба тахти файзи Худо наздик шавем.

Дуо: Худои Муқаддас, ба мо чун коҳинони Ту ёрӣ деҳ, то дар пеши ин ҷаҳон далерона, ба Ту итоаткор бошем. Омин.

Хуруч 39:22-43

22 Ва ридои эфӯдро бо санъати бофтагарӣ комилан аз лочвард сохт. 23 Ва чоки ридоро дар миёнаи он мисли чоки чавшан сохт; лаблӯлае гирдогирди чокаш буд, то ки надаррад. 24 Ва дар лаби домани ридо анорҳо аз лочвард ва арғувон ва кирмизи дутоба сохтанд. 25 Ва зангӯлачаҳои тилло аз тиллои холис сохтанд, ва зангӯлачаҳоро дар миёни анорҳо, бар домани ридо гузоштанд, гирдогирди он, дар миёни анорҳо. 26 Зангӯлача ва аноре, зангӯлача ва аноре дар лаби домани ридо гирдогирди он барои хизмат кардан, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 27 Ва перохане аз катони нозук, бо санъати бофтагарӣ барои Ҳорун ва писаронаш сохтанд; 28 Ва аммомае аз катони нозук, ва кулоҳҳои зебоне аз катони нозук, ва эзорҳои катон аз катони нозуки дутоба; 29 Ва камарбанде аз катони нозуки дутоба ва лочвард ва арғувон ва кирмиз, бо санъати гулдӯзӣ, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 30 Ва лавҳаи афсари муқаддасро аз тиллои холис сохтанд, ва бар он хатте мисли ҳаққи мӯҳр навиштанд: «Муқаддас аст барои Худованд». 31 Ва бар он риштаи лочварде андармон карданд, то ки аз боло ба аммома бибанданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 32 Ва тамоми кори маскани хаймаи ҷомеъ ба анҷом расид; ва бани-Исроил онро сохтанд, мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд; 33 Ва маскани хаймаро назди Мусо оварданд, бо тамоми

колояш, чангақҳояш, тахтаҳояш, ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш; 34 Ва болопӯш аз пӯстҳои кӯчкор, ки сурх буд, ва болопӯш аз пӯстҳои тӯҳс, ва пардаи ҷудокунанда; 35 Ва сандуқи шаҳодат ва дастақҳояш, ва сарпӯш; 36 Ва миз, ва тамоми колояш, ва нони тақдим; 37 Ва ҷароғдони пок, ва ҷароғҳояш, яъне, ҷароғҳои ҷо ба ҷо гузошташуда, ва тамоми колояш, ва равған барои рӯшноӣ; 38 Ва қурбонгоҳи тилло, ва равғани тадҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи даромадгоҳи хайма; 39 Ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисинаш, ва дастақҳояш, ва лаган ва пояҳояш; 40 Ва пардаҳои сахн, ва сутунҳояш ва пояҳояш, ва пардаи дарвозаи сахн, ва танобҳояш ва меҳҳояш, ва тамоми қолаби хизмати маскан барои хаймаи ҷомеъ; 41 Ва либосҳои хизмати барои хизмат кардан дар қудс, ва либосҳои муқаддас барои Ҳоруни қоҳин, ва либосҳои писаронаш барои қоҳонат кардан. 42 Мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, бани-Исроил тамоми корро ба ҷо оварданд. 43 Ва Мусо тамоми корро аз назар гузаронид, ва инак онҳо онро, ончунон ки Худованд амр фармуда буд, ба ҷо оварданд; ва Мусо онҳоро бараркат дод.

**Чунон, ки Худованд амр
фармуд, онҳо низ ҳамон
тавр карданд**

ди калисо равона кунем, мо бояд танҳо Каломи Худоро бо хавас гӯш кунем ва ба он пайравӣ кунем.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Сохтмони хайма ва дӯхтани либоси коҳинон ба анҷом расид. Пас аз он ки боварӣ ҳосил кард, ки ҳамаи корҳо мувофиқи дастурҳои Худо анҷом дода шуда аст, Мусо ба ҳамаи иштирокчиёни он баракат дод (оят. 22-43).

Дуо: Худои Бузург, моро баракат деҳ ки тавре зиндагӣ кунем, дар рӯзи омадани Ту аз лабони Ту ҳамду сано шунавем! Омин.

Дарсҳои Худо:

Оят. 32-43. Мусо хайма ва лавозимоти онро аз назар гузаронд ва боварӣ ҳосил кард, ки ҳама чиз бо фармони Худо мувофиқ аст, ба коргарон баракат дод. Ба қарибӣ Худованд месанҷад, ки оё «хаймаи» маскани Ё дар дили мо сохта шуда аст ё не, чунон «Худованд фармон дода аст». Ва он гоҳ Ё барои мо байни баракат ё ҳашм интиҳоб хоҳад кард. Ин ба калисои мо низ дахл дорад. Барои Худо муҳим аст, ки оё ҳамаи мо як ҷомеаи солимеро ташкил медиҳем, ки ба Ё писанд ояд. Аз ин рӯ, ба ҷои он ки кӯшишҳои худро ба ҷустуҷӯи усулҳои сунъии рушди калисо

Хуруч 40:1-16

1 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: 2 «Дар рӯзи якуми моҳи якум маскани хаймаи чомеъро барпо намо. 3 Ва дар он ҷо сандуқи шаҳодатро бимон, ва пардаро бар сандук паҳн намо. 4 Ва мизро дохил карда, лавозимоташро ба тартиб овар; ва чароғдонро дароварда, чароғҳояшро барафрӯз. 5 Ва қурбонгоҳи тиллои бухуро пешӣ сандуқи шаҳодат бимон, ва пардаи даромадгоҳи масканро биовез. 6 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро пешӣ даромадгоҳи маскани хаймаи чомеъ бимон. 7 Ва лаганро дар миёни хаймаи чомеъ ва қурбонгоҳ бимон, ва об дар он бирез. 8 Ва саҳро гирдогирд барпо намо, ва пардаи дарвозаи саҳро биовез. 9 Ва равғани тадҳинро гирифта, масканро бо ҳар он чи дар он аст, тадҳин намо, ва онро бо тамоми коляш тақдис кун, ва он муқаддас хоҳад шуд. 10 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро бо тамоми коляш тадҳин намо, ва қурбонгоҳро тақдис кун; ва ин қурбонгоҳ қудси қудсҳо хоҳад шуд. 11 Ва

лаган ва пояшро тадҳин намо, ва онро тақдис кун. 12 Ва Ҳорун ва писаронашро ба даромадгоҳи хаймаи чомеъ наздик биёр, ва онҳоро дар об ғусл деҳ. 13 Ва Ҳорунро либоси муқаддас бипӯшон, ва ўро тадҳин намо, ва ўро тақдис кун, то ки барои Ман қаҳонат намояд. 14 Ва писарони ўро наздик биёр, ва онҳоро пероҳанҳо бипӯшон. 15 Ва онҳоро тадҳин намо, чунон ки падарашонро тадҳин кардӣ, то ки барои Ман қаҳонат намоянд; ва тадҳин ёфтани онҳо барои қаҳонати абадӣ дар наслҳои онҳо хоҳад буд». 16 Ва Мусо ба амал овард; ончунон ки Худованд ба ў амр фармуда буд, ба ҷо овард.

Фармони Худованд барои сохтани хайма

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо дастурҳои дақиқ дод, ки кай ва чӣ тавр хаймаи ҷамъомадро барпо кардан ва чӣ гуна лавозимоти онро дар дохили он ҷойгир кардан лозим аст. Он гоҳ ӯ фармуд, ки хайма ва коҳинон тақдир карда шаванд ва онҳоро бо равшан тадҳин кунанд (оят. 1-16).

Хислати Худо:

Оят. 9-15. Худо ба Мусо фармон дод, ки коҳинон, хайма ва ашёҳои онро бо равшан тадҳин кунанд, ва ҳамчунин Ҳорун ва писарони ӯро ба хидмат ба Худо тайёр карда, ҷудо кунанд. Ҳеҷ кас ё чизе агар муқаддас набошад, наметавонад, барои хидмати Худо мувофиқ бошад. Аз ин рӯ, муҳим нест, ки шахс ё бино то чӣ андоза хуб аст ё даъват ё ваҳий калисо то чӣ андоза бузург набошад. Агар одамоне, ки ин калисоро ташкил медиҳанд, муқаддас набованд, ин гуна ҷамъоатро Худо истифода бурда наметавонад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 9-11. Агар чизе, новобаста аз он, хоҳ тилло, хоҳ нуқра ё мис, тавассути тадҳин бо равшан муқаддас карда мешавад, он дастоварди муқаддаси Худо мегардад. Ҳар як одам — танҳо хок аст. Аммо вақте, ки Худои Таоло рӯхро дар мо эҳё мекунад ва мо дар асоси Каломи ӯ зиндагӣ карданро сар мекунем, Худои Муқаддас моро ҳамчун коргарони Худ истифода мебарад.

Дуо: Худованди Пурқудрат, Ту хуб медонӣ, ки дар куҷо мо бояд бошем, ки Ту моро ҳамчун асбоби даркорӣ истифода барӣ. Ба мо кӯмак расон, ки муқаддас буда, ба даъвати Ту тайёр бошем. Омин.

Хуруч 40:17-38

17 Ва дар моҳи аввали соли дуюм, дар рӯзи якуми моҳ, маскан барпо гардид. 18 Ва Мусо масканро барпо намуд, ва пояҳояшро гузошт, ва тахтаҳояшро барқарор кард, ва ғалаҳояшро ниҳод, ва сутунҳояшро барпо намуд. 19 Ва хаймаро бар маскан паҳн кард, ва болопӯши хаймаро аз боло бар он гузошт, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 20 Ва шаҳодатро гирифта, дар сандук гузошт, ва дастакҳоро ба сандук пайваст намуд, ва сарпӯшро аз боло бар сандук гузошт. 21 Ва сандукро ба маскан даровард, ва пардаи ҷудокунандаро овехта, сандуки шаҳодатро рӯпӯш намуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 22 Ва мизро дар хаймаи ҷомеъ ба тарафи шимолии маскан берун аз парда ҷойгир кард. 23 Ва бар он як даста нонро ба ҳузури Худованд тартиб дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 24 Ва чароғдонро дар хаймаи ҷомеъ дар рӯ ба рӯи миз, ба тарафи ҷанубии маскан гузошт. 25 Ва чароғҳоро ба ҳузури Худованд барафрӯхт, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 26 Ва қурбонгоҳи тиллоро дар хаймаи ҷомеъ, пеши парда ҷойгир кард. 27 Ва бухури муаттар бар он сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 28 Ва пардаи даромадгоҳи масканро овехт. 29 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро пеши даромадгоҳи маскани хаймаи ҷомеъ гузошт, ва қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи орди бар он тақдим намуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 30 Ва лағанро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва

қурбонгоҳ гузошт, ва дар он барои шустушӯӣ об рехт. 31 Ва Мусо ва Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳои худро аз он шустушӯ карданд, 32 Вақте ки ба хаймаи ҷомеъ даромада, ба қурбонгоҳ наздик шуданд, шустушӯ карданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд. 33 Ва саҳро гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ барпо намуд, ва пардаи дарвозаи саҳро овехт, ва Мусо корро ба анҷом расонид. 34 Ва абр хаймаи ҷомеъро пӯшонид, ва ҷалоли Худованд масканро пур кард. 35 Ва Мусо натавонист ба хаймаи ҷомеъ дохил шавад, зеро ки абр бар он сокин буд, ва ҷалоли Худованд масканро пур карда буд. 36 Ва хангоме ки абр аз маскан боло мебаромад, баний-Исроил дар тамоми сафари худ роҳсипор мешуданд. 37 Ва агар абр боло намебаромад, то рӯзи боло баромадани он роҳсипор намешуданд. 38 Зеро ки абри Худованд бар маскан рӯзона, ва оташ дар он шабона, пеши назари тамоми хонадони Исроил дар тамоми сафари онҳо буд.

Ҳузури Худо

Пас аз он ки Мусо хаймаро насб кард, Худои Таоло дар абр ба он фурумад ва онро аз ҷалоли Худ пур кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мусо, чунон ки Худо ба ӯ амр фармуд, хаймаи муқаддасро барпо кард онро ва коҳинонро тақдис кард (оят.17-33).

Абри зич ҳузури Худои Муқаддасро фаро гирифт ва он аз ҷалоли Худо пур шуд (оят. 34-38).

Хислати Худо:

Оят. 36-38. Хаймаи пур аз ҷалоли Худо рамзи он шудааст, ки Худованд ба халқи Худ ҷудонашаванда аст. Вай онро назорат мекунад ва ба исроилиён хабар медиҳад, ки исроилиён кай бояд ба роҳ раванд ва кай дар ҷои худ бимонанд. Худои бетаъғир имрӯз бо мост ва моро тавассути Рӯҳулқудс роҳнамоӣ мекунад. *Оё шумо ҳузури Худовандро дар ҳаёти худ ҳис мекунад? Оё шумо ба аҳкоми Ӯ итоат мекунад?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-33. Якчанд такрори ибораи «Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ба ҷо овард», гувоҳӣ медиҳад, ки халқи Исроил ба тамоми аҳкоми Худо итоат мекарданд ва ба шарофати ин сохтмони хаймаи муқаддасро бомуваффақият анҷом доданд. Мо инчунин бояд равшан гӯем, ҳар яки мо ки дар беитоаткорӣ, мо дар иҷрои қори Худо муваффақ шуда наметавонем.

Дуо: Худовандо, мо тамоми таваккали худро ба Ту мегузорем, ки дар «биёбони», ин ҷаҳон сафар мекунем. Бо мо бимон ва ҳаракатҳои моро ҳидоят кун. Омин.

Чаро Исо то ҳол барнагашт?

Дар давоми зиёда аз 30 сол ҳаввориён ва дигар пешвоёни Калисо масеҳиёни аавалро бовар мекунонданд, ки Худованд базудӣ бармегардад. Бисёре аз имондорон аз он хавотир буданд, ки Ў «дер карда истодааст», на он ки ҳаввориён хато кардаанд.

Масеҳиёни дар ҳайрат афтода ба чустуҷӯи ҷавобҳо ба саволҳои худ шурӯъ карданд. Ва он гоҳ дар саҳнаи таърихӣ «роҳ-баладони рӯҳонӣ», ки суҳандон буданд, бо «ҷавобҳои» тайёр пайдо шуданд, ки Петрус онро битъат номид. Мисли муаллимони бардурӯғе, ки ҳавворӣ Яҳудо дар бораи онҳо навишта буд, ин «муаллимони» ширинзабон баҳс мекарданд, ки ба имондорон иҷозат дода шудааст, ки гуноҳ кунанд, зеро ҳамаи гуноҳхояшон аллакай баҳсида шудааст ва суҳанони худро бо амалҳо тасдиқ мекарданд. Петрус онҳоро одамони фосиқ меномад, ки ба сӯи ҳалокат мераванд.

Ҳавворӣ ба ҳамаи масеҳиёне, ки ба таълимоти шубҳанок дучор мешаванд, мурочиат карда, онҳоро даъват мекунад, ки аз имони ҳақиқӣ рӯй нагардонанд.

Ў хотиррасон мекунад, ки таърихи инсоният пур аз мисолҳое аст, ки Худо гуноҳро ҷӣ гуна доварӣ мекунад. Вақти омадани Масеҳ – дар дасти Худост. Ин рӯз бешубҳа фаро хоҳад расид ва масеҳиён набояд умедро аз даст диҳанд. Ба имондорон лозим аст, ки ҳама кори аз дасташон меомадаро кунанд, то «ба ҳузури Ў беайб ва пок дар ороиштагӣ зоҳир шаванд» (3:14).

Мавзӯ

Таълимоти бардурӯғ дар бораи инчили «нав» ба калисоҳо дар тамоми империяи Рум роҳ ёфтанд. Ҳавворӣ Петрус рафтани наздики худро дониста, номаи кӯтоҳ менависад, то имондоронро аз хатари гирифтор шудан ба тӯри муаллимони бардурӯғ, ки «озодӣ», эҳтимолан озодӣ аз меъёрҳои ахлоқӣ ваъда медиҳанд, огоҳ созад. Петрус онҳоро «ғулумони фасод» меномад, ки онҳо мағлӯб шудаанд (2:19).

Ҳавворӣ имондоронро боварӣ мекунонад, ки Худои Таоло касонеро, ки асоси Инчилро вайрон карда онро ба дини «ҳар чи меҳоҳед, бикунед» табдил додаанд, албатта ҷазо хоҳад дод. Ё ба ногузир будани «рӯзи доварӣ ва ҳалокати одамони шарир» боварӣ дорад (3:7).

Петрус ба масеҳиён маслиҳат медиҳад, ки ба намунаи Исои Масеҳ ва дастуроти ҳаввориёнаш пайравӣ кунанд.

Чой барои амал

Ба таври мӯътамад муайян нашудааст, ки ин нома дар кучо навишта шудааст ва ба кӣ мурочиат кардааст. Аммо азбаски Петрус ишора мекунад: «Ин дуввумин номаест, ки ба шумо менависам», пас, эҳтимоли зиёд, гирандагони нома, ҳамон одамоне ҳастанд, ки Номаи Аввал ба онҳо мурочиат карда шудааст, яъне ҷамъомадҳои имондорон дар панҷ вилояти осиёи хурд, дар империяи Рум ҷойгиранд.

2 Петрус 1:1-11

1 Шимъѹни Петрус, ки банда ва ҳаввориИ Исои Масеҳ аст, ба онҳое ки имони гаронбаҳоро мисли имони мо дар адолати Худои мо ва Исои Масеҳи Наҷотдиҳанда қабул карданд: 2 Файз ва осоиштагӣ дар шинохтани Худо ва Исои Худованди мо бар шумо фаровон бод. 3 Азбаски қуввати илоҳии Ё ҳамаи чизҳои ба-рои ҳаёт ва парҳезгорӣ зарурро ба мо бахшидааст, ба воситаи шинох-тани Ё, ки моро бо ҷалол ва қамоли Худ даъват намудааст, 4 Ки бо онҳо ба мо ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо дода шудааст, то ки шумо ба воситаи онҳо шарикӣ табиати илоҳӣ гардида, аз фасоди шахват, ки дар ҷаҳон ҳу-кмфармост, дур шавед, — 5 Бинобар ин шумо тамоми ҷидду ҷаҳди худро ба кор бурда, ба имони худ неқӯ-кориро изофа намоед, ба неқӯкорӣ — хирадмандиро, 6 Ба хирадмандӣ — порсоиро, ба порсой — токатро, ба токат — парҳезгориро, 7 Ба парҳезгорӣ — бародардӯстиро ва ба бародардӯстӣ — муҳаббатро. 8 Агар ин сифот дар шумо ёфт шавад ва афзоиш ёбад, шумо дар шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ бе мува-ффакият ва бе самар нахоҳед монд; 9 Вале дар ҳар кӣ ин сифот ёфт наша-вад, вай кӯр аст, яъне ҷашмонашро пӯшида, фаромӯш кардааст, ки гун-оҳҳои пештараи ӯ тағхир шудаанд. 10 Аз ин рӯ, эй бародарон, беш аз пеш саъю кӯшиш намоед, ки даъват ва интиҳоби худро устувор гардонед ва агар ҳамин тавр рағфор кунед, ҳаргиз пешпо нахоҳед хӯрд, 11 Зеро ки бо чунин роҳ даромадгоҳи Мала-кути абадии Худованд ва Наҷот-диҳандаи мо Исои Масеҳ барои шу-мо бемалол қушода хоҳад шуд.

Даъватҳо ва интиҳобҳои худро боварӣ ҳосил кунед

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Бо Худо муносибати хуб дошта, масеҳиён бояд ҳислати Ёро дар тарзи зиндагӣ инъикос кунанд. Барои ин, мо бояд тасдиқ кунем ки Худованд моро дар ҳақиқат интиҳоб ва даъват кар-дааст. Дар акси ҳол тамоми кӯшишҳои мо барои ба Ё монанд шудан бефоида хоҳад буд (оят. 1-11).

Ҳислати Худо:

Оят. 4. Худо ба мо ваъдаҳои гарон-баҳо ва бузург додааст. Онҳо ба имон-дорон имконият медиҳанд, ки ҳислати Худовандро ба ҷаҳони атрофшон ни-шон диҳанд ва ба васвасаҳо муқо-билат кунанд. Биёед Худои Падарро ҷалол ва ҳамду сано гӯем, ки Ё моро аз роҳҳои харобиовари ин ҷаҳон дур карда, то бо Исои Масеҳ муносибати шахсӣ дошта бошем ва дар табиати илоҳии Ё иштирок кунем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 5-9. Масеҳиён бояд кӯшиш ку-нанд, ки имони худро устуворона инк-ишоф диҳанд ва аз ҳолати рӯҳонии ҳозираи худ қаноатманд нашаванд. Мисли Масеҳ шудан, саъю кӯшиши зиёдро талаб мекунад. *Оё имони шумо аз замони наҷот ёфтаатон, ба қамол расид ё мустақкам шуд? Оё шумо аз имони худ ба Худованд меваҳои хуб меоваред?*

Дуо: Худовандо, барои ваъдаҳои бебаҳо ва имоне, ки ба мо додаӣ, ба Ту шукр мегӯем. Моро баракат дех, ки дар Ту, ки дар даъват ва интиҳоби мо тавоно шуда, зиндагии зафарбахш дошта бошем. Омин.

2 Петрус 1:12-21

12 Барои ҳамин ман ба ёди шумо овардани инро ҳаргиз бас намекунам, гарчанде ки шумо инро медонед ва дар ин ростӣ устувор ҳастед. 13 Аммо ман салоҳ медонам, то даме ки дар ин хайма ҳастам, шуморо бо ёдоварӣ таҳрик диҳам, 14 Чун медонам, ки ба қарибӣ бояд хаймаи худро тарк кунам, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман эълон намулдааст. 15 Ва саъю кӯшиш хоҳам кард, ки шумо пас аз рихлатам низ ҳамеша инро ба ёд оваред. 16 Зеро, ҳангоме ки мо қувват ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо хабар додем, аз паи афсонаҳои фиребгарона нарафтаем, балки кибриёи Ёро бо чашми худ дидаем. 17 Зеро ки Ё аз Худои Падар шавкат ва ҷалол ёфт, вақте ки аз ҷониби ҷалоли боазамат сӯи Ё чунин овоз расид: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки хусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ёст». 18 Ва ин овозро, ки аз осмон омада расид, мо шунидем, ҳангоме ки бо Ё дар кӯҳи муқ-

аддас будем. 19 Ва каломии нубувват барои мо матонати бештаре дорад; шумо хуб мекунад, ки ба он рӯ меоваред, ҳамчун ба ҷаҳон ки дар ҷои торик нур мепошад, то даме ки чашми рӯз кушода шуда, ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯъ намояд; 20 Ва пеш аз ҳама чиз инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахси ро раво намедонад; 21 Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳрики Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд.

Пешгӯии бетағир

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар замони навиштани ин хабар одамоне буданд, ки Инчили Исои Масеҳ афсона буд. Аз ин сабаб Петруси ҳавворӣ зарур мешуморид, ки тавзеҳоти дуруст диҳад. Ҳангоми ҳимояи ҳақиқии Хабарӣ хуш, Ё ба хотир меорад, ки шахсан шоҳиди дигаргуншавии Масеҳ буд ва овози Худоро шунидааст (Луқо. 9:28-36).

Петрус минбаъд қайд мекунад, ки далели ҳақиқати Инчил иҷрошавии пешгӯиҳост, ки дар замони Аҳди Қадим гуфта шуда буданд (оят.12-21).

Дарсҳои Худо:

Оят. 19-21. Худо ҳақиқати Исои Масеҳро тавассути иҷро кардани пешгӯиҳо дар Навиштаҳои Аҳди Қадим тасдиқ мекунад. Асрҳои зиёд пеш аз таваллуди Масеҳ, одамони муқаддаси Худо, ки аз Рӯҳулқудс пур шуда буданд, пешгӯиҳои зиёдеро навиштанд, ки иродаи Худоро донем ва мувофиқи он амал кунем.

Худонинг дарслари:

Оят. 12-15. Ҳавворӣ ҳақиқатро, ки ба насронӣён маълум аст, ёдовар мекунад ва изҳор мекунад, ки Ё аз он хотиррасон карданро бас намекунад, то пас аз рафтаниаш ҳам фаромӯш нашавад. *Шумо чӣ гуна кӯшиши мекунед, ки Каломи Худоро дар дили худ нигоҳ доред?*

Дуо: Худовандо, мо суханони Туро бодикқат гӯш мекунем ва онҳоро дар дилҳои худ нигоҳ медорем ва ба мо кӯмак расон, ки муҳаббати Туро ба ин ҷаҳон ошкор кунем, чунон ки Навиштаҳо таълим ме диҳанд. Омин.

2 Петрус 2:1-9

1 Аммо дар миёни қавм анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо ҳам муаллимони козиб хоҳанд буд, ки бидъатҳои ҳалокатоварро қорӣ хоҳанд кард ва Худовандеро, ки барои онҳо фидия дод, инкор намуда, ба зудӣ ба сари худ ҳалокат хоҳанд овард. 2 Ва бисёр касон фиску фучури онҳоро пайравӣ хоҳанд кард, ва ба василаи онҳо роҳи ростӣ гирифтори таҳқир хоҳад шуд. 3 Ва аз рӯи тамаъ-қорӣ бо суханони макромез шу-моро ба дом хоҳанд даровард; ҳукми онҳо қайҳо муҳайёст, ва ҳалокати онҳо пинак нарафтааст. 4 Зеро, модоме ки Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро дар ҷаҳаннам андохта, ба мағораҳои зулмот супурд, то ки барои доварӣ дар қайду банд нигоҳ дошта шаванд; 5 Ва ба дунёи қадим амон надод, балки фақат ҳашт нафар ва аз он ҷумла Нӯҳро, ки воизи адолат буд, маҳфуз дошта, бар олами осӣён тӯфон овард; 6 Ва шахрҳои Садум ва Амӯроро ба ҳалокат маҳкум намуд ва, ҳамчун тимсоле барои осӣёни оянда, ба ҳокистар табдил дод, 7 Ва Лути одилро, ки аз рафтори фосиқонаи шарирон ба танг омада буд, раҳо кард, — 8 Зеро ки он одил дар миёни онҳо умр ба сар бурда ва қорҳои бади онҳоро дида ва шунида, қони одилонаи худро ҳаррӯза меозурд, — 9 Пас Худованд медонад, ки чӣ гуна парҳез-горонро аз озмоиш раҳо кунад ва шариронро барои ҷазо то рӯзи доварӣ дар қайду банд нигоҳ дорад,

Ҳукм ба муаллимони бардурӯғ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Муаллимони бардурӯғ пинҳонӣ ба қалисо ворид шуда, мардумро бо дурӯғҳои худ гумроҳ мекунанд. Онҳо худро имондор вонамуд мекунанд, аммо дар асл онҳо Масеҳро инкор мекунанд ва танҳо аз паи ба даст овардани манфиат ё ҷалолӣ худ мераванд (оят. 1-3).

Ҳавворӣ ба хонандагон сарнавишти касонеро, ки бар зидди Худо гуноҳ кардаанд, хотиррасон мекунад ва фикри пешгиринашавандаи доварии Ӯро бар онҳое, ки таълимоти бардурӯғ меқоранд, таъкид мекунад (оят. 4-8).

Хислати Худо:

Оят. 3-6. Худои Таоло бади ро ба таъғир ҷазо медиҳад. Тасвирҳои доварӣ бар касоне, ки ба иродаи Ӯ итоат накардаанд, нишон медиҳад, ки Худованд муаллимони бардурӯғро низ, саҳт ҷазо медиҳад. *Оё шумо ноумедӣ ҳис намекунед, дар фикри он, ки дар ин ҷаҳон одамони шарир аксар вақт муваффақ мешаванд, дар ҳоле ки одилон нотаваҷҷу ба назар мерасанд?* Бовар кунед, ки Худои Одил ситамқоронро ҳукм хоҳад кард.

Оят. 5,7,9. Худо одамони парҳезгорро, ҳатто ҳангоми доварӣ бар бадқорон муҳофизат мекунад. Ӯ ба назди касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд, дар вақти душворӣ ҳамчун Начотдиҳанда меояд. Биёед ҳамеша нигоҳ ва таваққал кунем ба Худое, ки моро аз васвасаҳо ва офатҳои ин ҷаҳони бад нигоҳ медорад ва начот медиҳад.

Дуо: Худовандо, ташаккур барои хирад ва фаҳмиши рӯҳонӣ, ки ба мо додӣ, то моро аз ифротгарӣ ва таълимоти бардурӯғ муҳофизат кунӣ. Омин.

2 Петрус 2:10-22

10 Алалхусус онхоеро, ки аз паи ҳавасҳои қабехи ҷисм мераванд, ва аз сарварон нафратдоранд, ва густоҳи ва худсарӣ мекунанд ва аз бадгӯй дар ҳаққи мақомҳои осмонӣ наметарсанд, 11 Дар сурате ки ҳатто фариштагон, ки дар қудрат ва қувват аз онҳо бартарӣ доранд, ба ҳузури Худованд дар ҳаққи онҳо ҳукми мазамматкунандае ба забон намеронанд. 12 Аммо онҳо ҳамчун ҳайвоноти бебабоне ки табиатан барои шикор ва талаф таваллуд ёфтаанд, ба он чи намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва онҳо дар фасоди худ талаф хоҳанд шуд, 13 Ва подоши шарорати худро хоҳанд ёфт, зеро ки айшу нӯши ҳаррӯзаро барои худ роҳат медонанд; онҳо, ки беҳаё ва қабохаткор ҳастанд, аз ҳуққабозии худ лаззат мебаранд, ҳангоме ки бо шумо айшу ишрат мекунанд. 14 Чашмони онҳо пур аз зино ва гуноҳи доимист; онҳо ҷонҳои ноустуворро ба дом медароваранд; дили онҳо ба тамаъкорӣ омӯхта шудааст; онҳо фарзандони лаънат ҳастанд. 15 Онҳо роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд ва аз паи Билъом ибни Баӯр рафтаанд, ки вай музди ноҳақро дӯст ме-
110 дошт. 16 Аммо дар шарорати худ мазаммат карда шуд: модарҳои бебабон бо овози одамӣ суҳан ронда, девонагии набиро боздошт. 17 Онҳо чашмаҳои беоб ва абрҳое ҳастанд, ки бо

тундбод ронда мешаванд: ба-рои онҳо зулмоти торикии абадӣ муҳайё шудааст. 18 Зеро ки суҳанони беҳудаи дабдабаноке гуфта, онҳоеро, ки навакак аз гумроҳон халос шудаанд, ба доми ҳавасҳои ҷисм, ба доми фиску фучур медароваранд; 19 Ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, дар сурате ки худашон ғулумони фасод ҳастанд; зеро ҳар кӣ касеро мағлуб карда бошад, ҳамон кас ғулуми ӯст. 20 Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабохатҳои дунё халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтода мағлуб мешуда бошанд, анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад. 21 Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд аз он ки, баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонанд. 22 Ба онҳо ҳамон чизе рӯй додааст, ки дар ин зарбулмасали дуруст гуфта мешавад: «Саг ба қайи худ баргашт», ва: «Хук баъд аз шустушӯй рафт, ки дар лой ғел занад».

Аз роҳи ҳақ бозгаштанд

дии» ҳаёли ваъда медиҳанд, ки дар асл иҷозаи бемориест!

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Петрус муаллимони бар-дурӯғро ба ҳайвонҳои аблаҳ монанд мекунад, ки танҳо барои қонеъ кардани ҳавасҳо ва ботил шудани худ кӯшиш мекунанд. Ин гуна одамон имондорони тасдиқнашударо аз ростӣ дур мекунанд ва онҳоро боз ғуломи гуноҳ мекунанд. Ҳавворӣ масеҳиёро таъкид мекунад, ки агар онҳо ҳақиқати Инчилро омӯхта, аз он даст кашанд ва ба бидъат пайравӣ кунанд, барои онҳо бадтар хоҳад буд, аз он ки Масеҳро умуман нашинохта бошанд (оят. 10-22).

Дарсҳои Худо:

Оят. 19. Муаллимони бар-дурӯғ, ки худашон ғуломи гуноҳ ҳастанд, ба содадилон «озодиро» ваъда медиҳанд. Озодии ҳақиқӣ барои одами имондор дар дониш ва қабул кардани ҳақиқати Исои Масеҳ аст (Юҳанно. 8:34). Нагузорем, ки фирефтаи тоҷирони динӣ, ки «озо-

Дуо: Худовандо, ташаккур ба шумо, ки бо қудрати худ моро аз гуноҳ наҷот додед ва ба мо кӯмак кардед, ки одилона зиндагӣ Кунем. Омин.

2 Петрус 3:1-7

1 Ин номаи дуом аст, ки ба шумо, эй маҳбубон, менависам; дар онҳо бо роҳи ёдоварӣ фикри поки шуморо таҳрик медиҳам, 2 То шумо ба хотир оваред суханонро, ки пештар анбиён муқаддас гуфтаанд, ва ҳукми Худованд ва Начотдиҳандаро, ки ҳаввориён ба шумо супурдаанд. 3 Пеш аз ҳама бидонед, ки дар рӯзҳои охир масҳарабозони беҳаёе пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор намуда, 4 Хоҳанд гуфт: «Қучост ваъдаи омадани Ё? Зеро аз замоне ки падарон вафот кардаанд, ҳама чиз ончунон ки аз аввали офариниш буд, боқӣ мондааст». 5 Онҳое ки чунин гумон мекунанд, намедонанд, ки дар ибтидо бо каломи Худо осмон ва замин аз об ва ба воситаи об таркиб ёфта буданд: 6 Бинобар ин дунёи онвақта дар об ғарқ шуда, ба ҳалокат расид. 7 Аммо осмон ва замини ҳозира низ бо ҳамон калом барои оташ нигоҳ дошта шудаанд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати мардуми осӣ саришта карда мешаванд.

Бидъаткорон омадани дуҷуми Масеҳро инкор мекунанд

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Ба хоҳиши он ки имондоронро огоҳ созад, ки ба таълимоти бардурӯғ, ки боиси афтидани рӯҳонӣ мегардад, наshawанд, Петрус ду нома навишт. Ё хонандагонро даъват менамояд, ки Каломи Худоро, ки ба онҳо дода шудааст, маҳкам нигоҳ доранд ва ба овози одамоне, ки дар омадани дуҷуми Масеҳ баҳс мекунанд, гӯш надиханд (оят. 1-7).

Хислати Худо:

Оят. 5-7. Худои Таоло оламро бо Каломи Худ офаридааст. Дар айёми Нӯх, Ё бо Каломи Худ бар ҷаҳон доварӣ овард. Ёст, ки имрӯз дар олам ҳукмронӣ мекунанд. Ва Калом дар рӯзи охир ҷаҳони беимонро доварӣ хоҳад кард. Азбаски ҳама чиз танҳо ба иродаи Худо ва Каломи Ё вобаста аст, доварию ваъдашуда, дар ҳар лаҳза метавонад оғоз шавад. Мо вақти таъинкардаи Худоро намедонем, аз ин рӯ мо бояд бедор ва ҳамеша барои омадани он рӯз омода бошем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 5,6. Бисёр одамон дидаву дониста ҳақиқатро сарфи назар мекунанд, ки барои онҳо нороҳатанд ва ба амалӣ шудани хоҳишҳои онҳо ҳалал мерасонанд. Онҳо танҳо ба он «принсипҳо» риоя мекунанд, ки ба орзуҳои онҳо мувофиқанд. *Оё шумо Каломи Худоро пурра қабул мекунед? Оё шумо ба Ё итоат мекунед?*

Дуо: Худои Бузург, ташаккур барои оромӣ, ки мо дар Каломи Ту пайдо мекунем. Ба мо кӯмак кун, ки ҳаёти одилона пеш барем ва омадани Масеҳро интизор шавем. Омин.

2 Петрус 3:8-18

8 Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй маҳбубон, набояд пӯшида бошад, ки дар назари Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз. 9 Худованд дар иҷрои ваъда таъхир наменамояд, чунон ки баъзе касон инро таъхир ҳисоб мекунанд; балки ба шумо пурсабрӣ зоҳир менамояд ва наменхояд, ки касе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд. 10 Валекин рӯзи Худованд, чунон ки дузд дар шаб, хоҳад омад, ва он гоҳ осмон бо ғулғулае хоҳад даргузашт, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт, ва замин ва тамоми аъмоле ки дар он аст, хоҳад сӯхт. 11 Агар ҳамаи инҳо чунон нобуд мешуда бошанд, пас шумо дар рафтори муқаддасона ва парҳезгорӣ чӣ гуна бояд бошед, 12 Дар ҳолате ки омадани рӯзи Худоро орзу доред ва мешитобонед, ки дар он рӯз осмон аланга гирифта несту нобуд хоҳад шуд, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт? 13 Лекин мо, мувофиқи ваъдаи Ё, мунтазири осмони нав ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо адолат сокин хоҳад буд. 14 Пас, эй маҳбубон,

14 Пас, эй маҳбубон, модоме ки инро интизорӣ доред, саъю кӯшиш намоед, ки назди Ё покиза ва беайб дар ороиштагӣ хозир шавед; 15 Ва пурсабрии Худованди моро наҷот ҳисоб кунед, чунон ки бародари маҳбуби мо Павлус низ, аз рӯи ҳикмате ки ба ӯ ато шудааст, ба шумо навиштааст, 16 Ва ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ ӯ дар ин бора сухан меронад, ки дар онҳо қадом як чизи душворфаҳме ҳаст, ки онро нодонон ва ноустуворон мисли Навиштаҳои дигар ғалат таъбир менамоянд, ва анҷоми ин кор барои онҳо ҳалокат меоварад. 17 Пас шумо, эй маҳбубон, азбаски пешакӣ огоҳонида шудаед, эҳтиёт шавед, ки гирифтори иштибоҳи шарирон нагардед ва аз матонати худ маҳрум нашавед, 18 Балки дар файз ва шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ нумӯ ёбед, ки Ёро аз ҳоло то абад ҷалол бод. Омин.

Пурра кардани Калом

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исо на танҳо ба замин бармегардад. Масеҳиёне, ки ба ин бовар доранд, бояд ба ин рӯз омода бошанд. Интизории Худованд набояд сусти бошад! Баръакс, мо бояд ба хоб фаълони муқобилат кунем ва бо Исо идома дода, ҳаёти муқаддас ва парҳезгорӣ дошта бошем. Илова бар ин, аз мо талаб карда мешавад, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ хушёр бошем, то фирефтаи таълимоти бардурӯғи, ки ба калисо ворид мешаванд, нашавем. Барои ин лозим аст, ки Каломи Худоро саҳт нигоҳ дошта, ҳамеша дар Ё бимонем (оят. 8-18).

Хислати Худо:

Оят. 9. Худо сабр мекунад, Ё рӯзи бозгашти Масеҳро на аз он сабаб ба тағйир меандозад, ки Ё ваъдаашро иҷро карда наметавонад, балки барои он меҳодад, ки ҳама одамон наҷот ёбанд. Мо танҳо ба воситаи пурсабрии Ё имони наҷотбахшро гирифтем. Биёед дар бораи муҳаббати Падари Худои пурсабр ва раҳим мулоҳиза кунем ва аз бадӣ ва гуноҳ дур шавем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 11,12. *Оё ту медони, ки масеҳиён чӣ гуна бояд интизори омадани Худованд, зиндагӣ кунанд? Оё дар хотир доред, ки ин дунё абадӣ нест?* Нагузорем, ки диламон ба «арзиш»-ҳои ин дунё пайваст шаванд! Ба ҷои ин, биёед кӯшиш кунем, ки муҳаббат ва садоқати худро ба Худои Ҷовидон нишон диҳем!

Дуо: Падари Осмонӣ! Ба мо ёрӣ бидеҳ, ки тарзи ҳаёти одилона дошта бошем, то дар рӯзи охирини худ ба ҳузури Ту беайб ҳозир шавем. Омин.

Забур 61

1 Барои сардори муғанниён, Едугун. Таронаи Довуд. 2 Танҳо дар Худо ҷонам ором меёбад; начотам аз Ўст. 3 Танҳо Ўст кӯхпораи ман, начоти ман ва паноҳгоҳи ман: сахт фуру нахоҳам ғалтид. 4 То ба кай ба марде ҳамла мекунад, то ки ўро ҳамаатон ба ҳалокат бирасонед, ба монанди девори ҳамида ва тавораи калавида? 5 Танҳо қасди он доранд, ки ўро аз мартабааш сарнагун созанд; кизбро дӯст медоранд: бо забони худ баракат медиҳанд, вале андаруни худ лаънат меғунд. Село. 6 Танҳо дар Худо ором ёб, эй ҷонам! Зеро ки умедам аз Ўст. 7 Танҳо Ўст кӯхпораи ман, начоти ман ва паноҳгоҳи ман: фуру нахоҳам ғалтид. 8 Начоти ман ва ҷалоли ман дар Худост; кӯхпораи қуввати ман ва паноҳгоҳи ман дар Худост. 9 Ҳама вақт ба Ў таваккал кунед, эй қавм! Дилҳои худро ба ҳузури Ў ҳоли кунед; Худо паноҳгоҳи мост. Село. 10 Бани-одам чизи бекоранд, фарзандони инсон ба сони кизб: агар ба тарозу гузошта шаванд, ҳамаашон якҷоя аз ҳеҷ ҳам камтаранд. 11 Ба истисмор таваккал накунад, ва бо тороч наболед; вақте ки сарват биафзояд, ба он дил набандед. 12 Худо як карат гуфтааст, ва ду карат инро шунидаам, ки қувват дар Худост; 13 Ва эҳсон, эй Худованд, дар Туст, зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳӣ дод.

Раҳмат ва қудрат аз Худост

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Бо вучуди ҳама кӯшишҳои душманонаш, барои мубориза бо ӯ, Довуд, ки ба ноумедӣ наздик буд, сулҳу озоиштагиро танҳо дар Худо меҷӯяд. Ў бо-варӣ дошт, ки муҳаббат, марҳамат ва қудрате, ки бар бадӣ ғолиб меояд, танҳо аз ҷониби Худованд аст (оят. 1-13).

Дарсҳои Худо:

Оят. 4, 5,9-11. Одамоне, ки бе Худо зиндагӣ мекунанд, нақшаҳои ба даст овардани қудрат ва қувватро доранд. Аммо қуввати онҳо дар муқоиса бо бузургии Худо, як нафаси бод, як қатраи об аст (Хуруҷ. 40:15). Фарзандони Худо набояд ба ақидаи нодуруст фирефта шаванд, ки хушбахтӣ ба инсон имкон додани он чизест, ки ҳар чизеро, ки меҳодад ба даст орад ё анҷом диҳад. Сарват ва қудрат, ки бидуни хости Худо ба даст омадааст, инсонро мачбур мекунад, ки ба дигарон зулм ва ранҷ кунад. *Ҳолати дили шумо чӣ гуна аст? Шумо ба кӣ ё ба чӣ умед доред? Шумо аз кӣ ё аз чӣ қувват мегиред?*

Дуо: Худовандо, дар ҳар шароити зиндагӣ, мо танҳо ба Ту таваккал мекунем ва танҳо аз Ту қувват мегирем. Омин.

Забур 62

1 Таронаи Довуд, вақте ки ӯ дар биёбони Яхудо буд. 2 Худоё! Ту Худои ман ҳастӣ, Туро ҳамеша мечӯям; ҷонам ташнаи Туст, ва ҷисмам пазмони Ту, дар замини хароба ва бемаҷоле ки об надорад. 3 Ҳамин тавр дар қудс бар Ту менигаристам, вақте ки ба дидани қувват ва ҷалоли Ту меомадам. 4 Зеро ки эҳсони Ту аз ҳаёт неқӯтар аст; лабҳоям Туро ситоиш хоҳад кард. 5 Ҳамин тавр Туро тамоми умри худ муборак хоҳам хонд; ба исми Ту кафҳои худро боло хоҳам кард. 6 Ҷонам чун аз хӯроки рағгини ва лазиз сер хоҳад шуд, ва даҳонам бо лабҳои шодмон Туро мадҳ хоҳад кард. 7 Вақте ки Туро бар бистари худ ба ёд меоварам, ҳамаи посҳои шаб дар бораи Ту фикру ҳаёл мекунам, 8 Зеро ки Ту мададгори ман будӣ, ва дар сояи болҳои Ту шодӣ хоҳам кард. 9 Ҷонам ба Ту часпидааст; ямини Ту маро дастгирӣ менамояд. 10 Валекин онҳое ки толиби маҳв кардани ҷони мананд, ба таҳтутгуроб хоҳанд рафт. 11 Онҳоро аз дами шамшер хоҳанд гузаронд; онҳо тўъмаи шағолон хоҳанд шуд. 12 Ва подшоҳ дар Худо шодӣ хоҳад кард; ҳар кӣ ба Ӯ қасам ёд кунад, фахр хоҳад кард, зеро ки даҳони дурӯғгӯён баста хоҳад шуд.

Худовандро бичӯед

Мулоҳизаҳо ва ҳулосаҳо:

Барои Довуд, Худо ҳама чиз аст. Муҳаббати бепоёни Ӯ сарчашма ва маркази ҳаёти забурнавис аст. Довуд шабу рӯз сарфи назар аз вазъиятҳои душвори гирду атрофаш, Худоро ҷалол медахад ва муҳаббати худро ба Ӯ мекунад. Довуд ин корро метавонад, зеро муҳаббати Начотдиҳанда барои ӯ назар ба азобҳое, ки ӯ аз сар мегузаронад, бештар маъно дорад (оят. 1-12).

Хислати Худо:

Оят. 2,3. Худованд бо одамоне вомехӯрад, ки Ӯро самимона мечӯянд ва онҳоро, ки ба Ӯ таваккал мекунад, дастгирӣ мекунад. *Шумо дар ҷустуҷӯи Худо то чӣ андоза самимона ҳастед?* Оё шумо ваъдаи Ӯро дар хотир доред: «Ва Маро хоҳед ҷуст, ва пайдо хоҳед кард, ба шарте ки бо тамоми дили худ Маро ҷустуҷӯ намоед. Ва Ман барои шумо ёфт хоҳам шуд, мегӯяд Худованд» (Ирмийё. 29:134).

Дарсҳои Худо:

Оят. 7-9. Довуд бо ёрии Худованд ва мулоҳиза кардан дар бораи Худованд, сарфи назар аз имконҳои душвор, барои ҷалол ва ҳамду санои Худо қувват пайдо мекард. Биёед мисли Довуд, дар бораи Худои Таоло мулоҳиза кунем, то ҳузури Ӯро дар ҳаёти худ эҳсос кунем.

Дуо: Худовандо, ташаккур ба рои муҳаббати бепоёни Ту. Мо кӯшиш мекунем, ки тавре зиндагӣ кунем, ки ба Ту ҷалол оварад. Омин.